JOHN GREEN & DAVID LEVITHAN

YOUNG

Will Grayson

Will Grayson,

FICTION CONNECTION

TREI

John Green

David Levithan

Will Grayson, Will Grayson

Traducere din engleză și note de

Ioana Oprica

TREI

2015

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lui David Leventhal
(pentru că mi-a fost atât de aproape)
— DL
Lui Tobias Huisman
— JG

capitolul unu

Când eram mic, taică-miu avea o vorbă: „Will, poți să-ți alegi prietenii, poți să-ți ștergi mucii, da' nu poți să le ștergi lor mucii“. La opt ani, mie asta mi se părea o observație destul de perspicace, dar se pare că e greșită din câteva puncte de vedere. În primul rând, faza asta cu alegerea prietenilor e imposibilă, altfel n-aș fi ajuns să mă pricopsesc cu Tiny Cooper.

Tiny Cooper nu e cel mai gay om din lume și nici cel mai gras om din lume, dar eu cred că s-ar putea să fie cel mai gras om din lume care e supermega gay și, invers, cel mai gay om din lume care e supermega gras. Tiny e cel mai bun prieten al meu încă din clasa a cincea, în afară de tot semestrul trecut, când el a fost prea ocupat să-și cultive vocația de a fi pe invers, iar eu am fost prea ocupat să-mi fac pentru prima oară în viața mea un Grup de Prieteni mai de Doamne-ajută, care până la urmă au sfârșit prin a Nu Mai Vorbi Niciodată cu Mine, din cauza a două mici abateri:

1. După ce nu știu ce membru din consiliul de conducere al școlii a făcut ditamai scandalul în vestiar din cauza tipilor gay, eu m-am băgat să-i iau apărarea lui Tiny Cooper, că e dreptul lui să fie și gigant (și, prin urmare, cel mai bun apărător din echipa noastră jalnică de fotbal), și gay. Atâta că am făcut asta printr-o scrisoare trimisă la ziarul școlii pe care, idiot cum sunt, am și semnat-o.
2. Era un tip, Clint, în Grupul de Prieteni, care s-a apucat să vorbească la prânz despre scrisoare și, în timp ce vorbea despre ea, m-a făcut clănțău, da' eu nici măcar nu știam ce e aia clănțău și întrebam „Cum adică?“ După care m-a făcut iar clănțău,

punct în care i-am zis lui Clint să se ducă undeva, mi-am luat tava și am plecat.

Ceea ce, practic, înseamnă că *eu* am părăsit Grupul de Prieteni, chiar dacă mă simțeam fix pe dos. Acum, ca să fiu sincer, niciunul dintre ei nu a părut vreodată să mă placă, dar erau *pe-acolo*, ceea ce nu-i chiar degeaba. Și acum nu mai sunt pe-aici, lipsindu-mă de orice fel de companie socială.

Asta dacă nu-l punem la socoteală pe Tiny. Ceea ce bănuiesc că nu trebuie să fac.

Și la numai câteva săptămâni după vacanța de Crăciun dintr-a unșpea, stau în Banca Mea din sala de introducere în analiză, când apare Tiny unduindu-se cu tricoul lui de fotbal îndesat în pantaloni, chiar dacă sezonul de fotbal s-a terminat demult. În fiecare zi, Tiny reușește în mod miraculos să se înghesuie lângă mine în bancă la ora de introducere în analiză și, în fiecare zi, eu mă minunez cum poate să facă asta.

Așa că Tiny reușește să se așeze pe scaunul lui, eu sunt oarecum uimit, după care se întoarce spre mine și-mi șoptește clar, pentru că, în sinea lui, vrea să audă și ceilalți:

— M-am *îndrăgostit*.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că el se îndrăgostește o dată pe oră de câte un amărât. Toți arată la fel: slăbănogi, transpirați și bronzați, ultima chestie fiind o oroare, fiindcă în Chicago toate bronzurile de februarie sunt o făcătură, iar tipii cu bronz prefabricat — nu mă interesează dacă-s gay — sunt penibili.

— Ești atât de cinic, face Tiny, fluturându-și mâna spre mine.

— Tiny, da' nu-s cinic. Sunt practic.

— Ești robot, îmi zice el.

Tiny crede că sunt incapabil să simt ceea ce oamenii numesc emoție, și asta pentru că n-am mai plâns de la șapte ani, când am văzut un film, *Toți câinii merg în rai*. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă prind după titlu că n-o să se termine prea vesel, dar

am scuza că aveam șapte ani. În fine, de atunci n-am mai plâns. Nu prea mă prind care e *ideea* cu plânsul. Plus că am impresia că plânsul — în afară de atunci când îți moare o rudă sau chestii din astea — poate fi evitat, dacă te iei după două reguli simple: 1. Să nu te intereseze prea mult. 2. Să-ți ții gura. Orice nenorocire care mi s-a întâmplat vreodată s-a tras din eșecul de a urma vreuna dintre regulile astea.

— Știu că e dragoste pe bune pentru că o *simt*, zice Tiny.

Se pare că ora a început fără ca noi să ne dăm seama, pentru că domnul Applebaum, care chipurile ne inițiază în analiza matematică, dar ce îmi predă mie de fapt e că durerea și suferința trebuie îndurate cu stoicism, întreabă:

— Ce simți tu, Tiny?

— Dragoste! face Tiny. Simt dragoste.

Și toată lumea se întoarce și fie râde, fie pufnește la Tiny și, cum eu stau cu el în bancă și el e singurul și cel mai bun prieten al meu, toți râd și pufnesc de fapt și spre mine, și tocmai din cauza asta nu mi l-aș alege pe Tiny Cooper drept prieten. Atrage prea tare atenția. În plus, suferă de o incapacitate patologică de a urma oricare dintre cele două reguli ale mele. Așa că se unduiește pe-aici, pune totul la suflet și vorbește continuu, iar după aia se miră când îi pică lumea-n cap. Și, bineînțeles, prin simplul principiu al proximității, asta înseamnă că îmi pică și mie lumea în cap.

După oră, în timp ce caut prin dulap, întrebându-mă cum naiba am reușit să-mi las *Litera stacojie* acasă, apare Tiny cu Frontul lui de prieteni Hetero-Gay, adică Gary (care e pe invers) și Jane (care s-ar putea să fie sau nu… n-am întrebat niciodată), și Tiny îmi zice:

— Se pare că toată lumea crede că eu mi-am etalat dragostea față de tine la introducerea în analiză. Eu, amorezat de Will Grayson. Zi și tu

dacă nu e cea mai tâmpită chestie pe care ai auzit-o vreodată.

— Beton, zic eu.

— Deci oamenii sunt atât de idioți, face Tiny. Ca și cum ar fi ceva aiurea să fii îndrăgostit.

Gary pufnește. Dacă ar fi să-ți poți alege prietenii, eu m-aș gândi serios la Gary. Tiny s-a apropiat mai mult de Gary, de Jane și de prietenul lui Gary, Nick, când s-a înscris în Frontul Hetero-Gay, adică în perioada când eu cochetam cu Grupul de Prieteni. Nici nu-l prea cunosc, dacă în ultimele două săptămâni am tot umblat iar numai cu Tiny, dar pare să fie cel mai normal om cu care s-a împrietenit Tiny vreodată.

— E o diferență, subliniază Gary, între a fi îndrăgostit și a trâmbița asta în ora de introducere în analiză.

Tiny începe să zică ceva, dar Gary îl întrerupe:

— Adică, nu mă înțelege aiurea. Ai tot dreptul să-l iubești pe Zach.

— Billy, zice Tiny.

— Stai așa, da' ce s-a întâmplat cu Zach? întreb eu, fiindcă puteam să jur că la ora de introducere în analiză Tiny era amorezat de unu' Zach.

Dar au trecut totuși patrușapte de minute de la declarația lui, așa că e posibil să se fi sucit. Tiny a avut vreo 3 900 de prieteni, dintre care jumătate doar pe net.

Gary, care pare la fel de buimăcit ca mine de introducerea lui Billy în scenă, se apleacă spre dulap și se dă ușor cu capul de metal.

— Tiny, s-o arzi pe stilu' târfă e *atât* de neindicat pentru cauză.

— Am putea să calmăm zvonurile despre noi doi? întreb eu, uitându-mă în sus la Tiny. Îmi afectează combinațiile cu doamnele.

— Nici să le zici *doamne* nu te-ajută prea mult, mă anunță Jane.

Tiny pufnește în râs.

— Pe bune, acuma, îi zic. Mereu mi-o iau pe faza asta.

Tiny se uită în sfârșit serios la mine și dă ușor din cap.

— Deși, între noi fie vorba, zice Gary, ai fi în stare s-o comiți mai nasol decât cu Will Grayson.

— Ceea ce a și făcut, remarc eu.

Tiny râde și face o piruetă până în mijlocul culoarului, după care strigă încă râzând:

— Lume, lume, nu sunt în limbă după Will Grayson. Dar altceva ar trebui să știți despre Will Grayson. După care începe să cânte pe o voce baritonală de Broadway, cam la fel de groasă ca talia lui: Nu pot trăi fără el!

Oamenii încep să râdă, să chiuie și să aplaude în timp ce Tiny îi dă înainte cu serenadele, iar eu mă car spre ora de engleză. E cale lungă și se lungește și mai mult când te oprește câte unul să te întrebe cum e să te sodomizeze Tiny Cooper și cum procedezi ca să-i dibuiești „cocoșelul gay și dolofan“ pe sub burta imensă. Eu răspund așa cum fac mereu: mă uit în pământ și merg pe repede-nainte. Știu că oamenii glumesc. Știu că, atunci când te cunoști cu cineva, implică și să faci mișto de acel cineva sau cam așa ceva. Tiny are mereu vorbele la el ca să dea replica, gen: „Pentru cineva care se presupune că nu mă dorește, petreci clar prea mult timp gândindu-te și vorbind despre penisul meu“. Poate că asta o ține la Tiny, da’ la mine nu ține niciodată. La mine merge să-mi țin pliscu’. Așa că tac din gură, nu-mi bat capul, îmi văd de drum și în curând scap.

Ultima dată când am zis ceva semnificativ a fost când i-am scris editorului cretinătatea de scrisoare despre cretinul de Tiny Cooper și dreptul lui cretin de a fi cel mai bun și cretin jucător din echipa noastră penibilă de fotbal. Nu-mi pare deloc rău că am scris-o, îmi pare rău c-am semnat-o. Asta chiar a fost o încălcare flagrantă a regulii cu

tăcutul din gură și uite unde m-a adus: singur într-o marți după-masă, cu ochii înțepeniți la Converșii mei negri.

În aceeași seară, nu mult după ce comand pizza pentru mine și ai mei, care sunt — ca de obicei — până târziu la spital, Tiny Cooper mă sună și, pe un ton mega șoptit și repezit, varsă tot:

— Cică Neutral Milk Hotel au concert de reuniune la Hideout, care nu e promovat deloc și nu știe nimeni de el, deci să-mi bag, Grayson, să-mi bag!

— Să-mi bag! urlu eu.

Măcar o chestie și tot poți s-o zici despre Tiny: oricând se întâmplă ceva tare, Tiny află primul.

Acuma, nu sunt genul care se entuziasmează aiurea, da' Neutral Milk Hotel mi-au schimbat viața într-un fel. Au scos albumul ăla absolut genial în 1998, *In the Aeroplane Over the Sea*, și dup-aia nu s-a mai auzit nimic de ei, poate și pentru că vocalistul trăiește într-o peșteră din Noua Zeelandă. Da', oricum, omul e un geniu.

— Când?

— Nu-ș'. De-abia am aflat. O sun și pe Jane. Și ei îi plac aproape la fel de mult ca și ție. Băi, deci acum. Acum. Hai la Hideout acum.

— Deci sunt deja pe drum, îi răspund, în timp ce deschid ușa de la garaj.

O sun pe maică-mea din mașină. Îi zic că Neutral Milk Hotel au concert la Hideout și ea face:

— Cine? Ce? Unde?!

După care îi fredonez câteva acorduri dintr-o piesă de-a lor și zice:

— A, știu cântecul ăsta. E de pe compilația pe care mi-ai făcut-o.

— Exact.

— Bine, da' până la unșpe ești acasă.

— Mamă, e un eveniment istoric. Istoriei nu i se răcește lăpticu'.

— Până la unșpe ești acasă.

— Of! Bine.

După care trebuie să se ducă să taie cancerul din cineva.

Tiny Cooper stă într-o vilă cu cei mai bogați părinți din lume. Ai lui nici nu cred că muncesc, dar sunt atât de grețos de bogați, că Tiny Cooper nici măcar nu stă *în* vilă — stă în *anexa* vilei, el singur în toată casa. Are trei dormitoare în nenorocirea aia și un frigider care e alimentat continuu cu bere, și ai lui nu-l freacă niciodată la cap, așa că putem să stăm toată ziua pe-acolo să ne jucăm fotbal pe video și să bem Miller Lite, atâta doar că Tiny nu suportă jocurile video și eu nu suport să beau bere, deci cam tot ce facem în general e să ne jucăm darts (are tablă de darts), să ascultăm muzică, să stăm de vorbă și să învățăm. Tocmai ce voiam să zic *T* de la Tiny, că omul iese în goană din camera lui, cu un mocasin negru de piele în picior și cu celălalt în mână, răcnind:

— Hai, Grayson, hai, hai!

Și totul merge ca uns până acolo: traficul nu e foarte nasol pe Sheridan, strecor frumos mașina ca și cum am fi la cursa de la Indianapolis și ascultăm piesa mea preferată de la NMH, *Holland 1945*, apoi o luăm pe Lake Shore Drive, cu valurile Lacului Michigan izbindu-se de pietre de-a lungul șoselei, cu geamurile crăpate ca să se dezaburească și aerul rece, jegos și apăsător vâjâind înăuntru, și-mi place de mor mirosul de Chicago — Chicago e apă sălcie de lac și funingine, transpirație și chestii vâscoase și-mi place de mor, și-mi place de mor cântecul ăsta, și Tiny cică „Mor după cântecul ăsta“ și lasă oglinda în jos, ca să-și ciufulească freza, gen, cu o mână de expert. Ceea ce mă face să mă gândesc că Neutral Milk Hotel or *să mă vadă pe mine* la fel de bine cum o să-i văd și eu pe ei, așa că-mi fac o verificare rapidă în retrovizoare. Parcă am fața prea pătrată și ochii prea mari, de zici că m-am născut mirat, dar nu e vorba c-aș

putea să dreg în vreun fel chestiile aiurea de la mine.

The Hideout e o bombă din scânduri, cuibărită între o fabrică și o clădire a Direcției de Transporturi. Nu e nimic de capul ei, doar că e coadă la intrare și e abia șapte, așa că mă așez la rând cu Tiny, până apar Gary și Jane Posibil Lesbi.

Jane are pe ea, pe sub geaca descheiată, un tricou cu decolteu în V, pe care și-a scris de mână Neutral Milk Hotel. Jane și-a făcut apariția în viața lui Tiny cam pe vremea când eu mă evaporam din ea, așa că nu prea ne știm. Cu toate astea, aș putea zice că în momentul de față e cam pe locul patru la capitolul cei mai buni prieteni ai mei și, după câte se pare, are ceva gusturi muzicale.

În timp ce așteptăm afară la Hideout, în frigul ăla care-ți mușcă fața, Jane salută fără să se uite la mine, o salut și eu, după care ea zice:

— E atât de bestială trupa asta.

— Știu, îi zic.

A se nota că asta e posibil cea mai lungă conversație pe care am avut-o vreodată cu Jane. Dau un pic cu piciorul în pietrișul de pe jos și mă uit la norișorul de praf care mi se ridică în jurul piciorului, după care îi zic lui Jane cât de mult îmi place *Holland 1945*, la care ea:

— Mie-mi plac chestiile mai puțin accesibile de la ei. Chestiile *noisy*, mai polifonice.

Dau și eu din cap — sperând să las impresia că știu ce e aia *polifonic*.

Una dintre chestiile legate de Tiny Cooper e că nu poți să-i zici ceva la ureche, chiar dacă ești cât de cât înalt ca mine, pentru că fraierul e doi pe doi, adică tre' să-l bați pe umărul ăla uriaș și dup-aia să-i faci cumva semn cu capul că ți-ai dori să-i susuri ceva în ureche, și-abia apoi se apleacă el ca să-i zici:

— Auzi, Jane e partea hetero sau gay din Frontul Hetero-Gay?

La care Tiny se lasă în jos și-mi șoptește și el la ureche:

— Nu'ș. Cred că a avut un gagiu într-a noua.

Țin să subliniez că Tiny Cooper a avut circa 11 542 de gagii într-a noua, la care Tiny mă înghiontește în braț, chipurile în joacă, dar de fapt îmi provoacă avarie totală la nerv.

Gary o încălzește pe Jane masându-i brațele în sus și-n jos, când *în sfârșit* coada începe să se miște. Și, la nici cinci secunde, vedem un puști cu o aură de suferind, clar genul sfrijit-blond-bronzat care-i place lui Tiny, așa că Tiny îl întreabă ce-a pățit și puștiu' zice că n-au voie decât ăia de peste 21 de ani.

— Băi, îi zic lui Tiny bâlbâindu-mă, băi, *clănțău*!

Tot nu știu ce înseamnă, da' pare nimerit.

Tiny Cooper își țuguie buzele și se încruntă. Se întoarce spre Jane.

— Ai buletin fals?

Jane dă din cap că da.

— Și eu, se pițigăiază și Gary, iar eu îmi strâng pumnii, fălcile le am deja încleștate și îmi vine să urlu, dar în loc de asta zic:

— Mă rog, io mă duc acasă…

… pentru că *eu* nu am buletin fals.

Numai că în punctul ăsta Tiny zice super repede și super șoptit:

— Gary, când arăt eu buletinu', tu dă-mi una-n față cât poți de tare și-atunci te bagi și tu, Grayson, prin spatele meu, lejer, ca și când n-ai avea nicio treabă.

Și pe urmă nu mai zice nimeni nimic o vreme, până când Gary se scapă cam tare:

— Păi, io nu prea știu să *lovesc*.

Ajungem până lângă bodyguard, care are un tatuaj mare pe chelie, așa că Tiny bolborosește-n barbă:

— Hai, că știi. Doar dă-mi una ca lumea.

Eu rămân un pic mai în spate, să mă uit. Jane îi dă bodyguardului buletinul ei. Ăsta înfige o lanternă pornită deasupra lui, își ridică privirea spre ea și i-l dă înapoi. Și vine rândul lui Tiny. Eu fac rapid o serie scurtă de inspiră-expiră, pentru că am citit odată că oamenii cu mult oxigen în sânge par mai calmi, și pe urmă îl urmăresc pe Gary cum se ridică pe vârfuri, își trage brațul în spate și-l pocnește pe Tiny în ochiul drept. Lui Tiny i se duce capul pe spate și Gary începe să țipe:

— Băăă, mâna mea, au, băga-mi-aș!

Bodyguardul sare să-l apuce pe Gary și atunci Tiny se întoarce să mă acopere pe mine și, cum se întoarce el, eu intru calm în bar, de zici că Tiny e ușa mea turnantă.

Odată intrat, mă uit înapoi și văd că bodyguardul îl ține de umeri pe Gary, care se holbează, cu fața schimonosită de durere, la propria mână. Și-atunci Tiny pune o mână pe spatele bodyguardului și-i zice:

— Hei, prietene, doar ne prosteam și noi pe-aicea. Da' bună asta, Dwight.

Îmi ia câteva momente să mă prind și eu că Gary e Dwight. Sau că Dwight e Gary.

— Ți-a bușit ochiu', în pana mea, zice bodyguardul, la care Tiny contraatacă:

— Mi-o datora.

După care îi explică bodyguardului că și el, și Gary/Dwight sunt în echipa de fotbal american a Universității DePaul și că mai devreme, în sala de forță, Tiny dăduse o pasă cam proastă sau ceva de genu'. Bodyguardul cică a jucat și el ca atacant în liceu și uite-așa s-au luat frumos la discuții, în timp ce-i verifica buletinul monumental de fals, după care ne trezim toți patru înăuntru la Hideout, doar noi cu Neutral Milk Hotel și încă o sută de necunoscuți.

Marea de oameni din jurul barului se desface în două și Tiny ia două beri, dintre care îmi oferă mie una. O refuz.

— De ce Dwight? întreb.

— În buletin e trecut Dwight David Eisenhower al IV-lea.

— Și de unde dreacu' își ia toată lumea buletine false?

La care Tiny zice:

— Din niște locuri.

Mă decid să-mi iau și eu unul.

— De fapt, o să vreau o bere, îi zic, în mare pentru că simt nevoia să țin ceva în mână.

Tiny îmi întinde berea din care a băut deja și pe urmă îmi fac loc cât mai aproape de scenă, fără Tiny, fără Gary și fără Jane Posibil Lesbi. Suntem doar eu și scena, care în sala asta nu e ridicată decât la vreo juma' de metru, așa că, dacă solistul de la Neutral Milk Hotel e mai degrabă pitic — gen, dacă are un metru și zece — cât de curând o să mă uit fix în ochii lui.

Ușor-ușor, vin și ceilalți oameni înspre scenă și locul se face destul de repede ca o cutie de sardine. Am mai venit aici și înainte, la evenimente fără limită de vârstă, dar n-a fost niciodată ca acum — cu o bere de care nici nu m-am atins și nici n-am de gând să mă ating transpirându-mi în mână, cu toți necunoscuții ăștia în jurul meu, plini de piercinguri și tatuaje. De la primul până la ultimul om care e acum în Hideout, toți sunt mai mișto decât oricare din Grupul de Prieteni. Oamenii ăștia nici nu se gândesc că ar fi ceva aiurea cu mine — nici măcar nu mă *observă*. Pleacă din start de la ideea că sunt unul de-ai lor și mă simt oarecum la apogeul carierei mele de licean: uite-mă aici, într-o seară cu intrare peste 21 de ani, la cel mai tare bar din al doilea cel mai tare oraș din America, așteptând să fiu printre cei două sute de oameni care văd concertul de reunire al celei mai tari trupe no-name din ultimii zece ani.

Cei patru tipi apar pe scenă și, cu toate că nu seamănă nici *pe naiba* cu membrii Neutral Milk Hotel, îmi zic că, aia e, nici eu n-am văzut decât

poze pe net. Și după aia încep să cânte. Nu știu exact cum să descriu muzica trupei ăsteia, decât că sună ca o sută de mii de nevăstuici aruncate într-un ocean clocotit. Punct în care tipul începe să cânte:

Înainte mă iubea, aha
Acuma-i dă cu ura
Înainte mi-o trăgea, știi
Acuma se combină
Cu alți gagii
Cu alți gagii

În afara cazului în care ar fi suferit o lobotomie prefrontală, nu există absolut nicio șansă pe lumea asta ca vocalistul de la Neutral Milk Hotel *să gândească*, darămite *să scrie*, darămite *să cânte* așa versuri. Moment în care îmi pică fisa: am așteptat în frigăraia cenușie și duhnind a fum de eșapament de afară și era cât pe ce ca Gary să aibă mâna fracturată din cauza mea — totul ca să ascult ceea ce, în mod evident, NU e Neutral Milk Hotel. Și, deși nu se vede nicăieri în mulțimea șocată de fani NMH din jurul meu, răcnesc instant:

— Al naibii să fii, Tiny Cooper!

La finalul piesei, bănuielile mele se confirmă când vocalistul zice, confruntat cu o tăcere totală:

— Mulțumim! Mulțumim mult. NMH nu au reușit să ajungă, dar noi suntem Ashland Avenue și suntem aici să facem show!

Nu, îmi zic. *Sunteți Ashland Avenue și sunteți aici să faceți un rahat.* Cineva mă bate pe umăr și, când mă întorc, mă trezesc cu ochii lipiți de o tipă supermegaultra sexy, pe la vreo 20 și ceva de ani, cu un piercing în buza de jos, cu părul roșu ca focul și bocanci înalți.

— Credeam că o să cânte Neutral Milk Hotel, zice ea întrebătoare.

La care eu mă uit în jos și zic:

— Eu… Mă fâstâcesc un pic, după care continui: Și eu la fel. Adică, pentru ei am venit și eu.

Tipa se apleacă la urechea mea, ca să poată să acopere jignirea afonă adusă bunului-simț de ceea ce se numește Ashland Avenue.

— Ashland Avenue nu e Neutral Milk Hotel.

Ceva din aglomerația aia sau poate faptul că vorbeam cu cineva necunoscut mi-a dezlegat limba, așa că am strigat și eu:

— Ashland Avenue le pun teroriștilor, ca să-i facă să vorbească.

Fata zâmbește și abia acum mă prind că ea își dă seama foarte bine de diferența de vârstă. Mă întreabă unde sunt la școală și, când îi zic că la Evanston, face:

— La *liceu*?

— Da, dar nu-i spune și barmanului.

— Hai, c-acuma chiar mă simt ca o perversă.

— De ce? o întreb, dar ea doar râde.

Știu că tipa nu e tocmai moartă după mine, dar tot mă umflu nițel în pene.

Moment în care mă trezesc cu ditamai mâna pe umărul meu și, când mă uit în jos și văd inelul de la absolvirea generalei pe care-l poartă pe degetul mic încă din clasa a opta, îmi dau seama instant că e Tiny. Și când te gândești că niște idioți chiar susțin că tipii gay au simțul modei.

Mă întorc și văd că Tiny Cooper plânge cu lacrimi de crocodil. O singură lacrimă de-a lui Tiny Cooper ar fi în stare să ucidă o mâță prin înecare. Mimez „CE S-A ÎNTÂMPLAT“, pentru că Ashland Avenue se fac de rahat prea tare ca el să mă poată auzi, așa că Tiny Cooper doar îmi întinde telefonul și își ia tălpășița. Văd *feed*-ul de Facebook al lui Tiny, pe care tronează un status.

Zach e gen cu cât mă gândesc mai mult cu atât cred că distrugi o zuper prietenie? tiny tot mi se pare mijto.

Îmi fac loc spre Tiny printre câțiva oameni, îl trag de umăr și îi țip în ureche:

— CAM NASOLEANU’, la care Tiny țipă și el:

— MI-A DAT PAPUCII PE FACEBOOK!

— DA, M-AM PRINS. ADICĂ, PUTEA MĂCAR SĂ-ȚI DEA UN MESAJ. SAU MAIL. SAU SĂ TRIMITĂ UN PORUMBEL VOIAJOR.

— CE MĂ *FAC*? îmi răcnește Tiny în timpan și îmi vine să-i spun: „Găsește-ți și tu un gagiu care să știe că *mișto* nu se scrie cu *j*“, dar până la urmă doar ridic din umeri, îl bat bărbătește pe spate și-l împing dinspre Ashland Avenue, direcția bar.

Ceea ce se dovedește a fi oarecum greșit. Chiar înainte să ajungem la bar, o văd pe Jane Posibil Lesbi parcată lângă o masă înaltă. Îmi spune că Gary s-a cărat super scârbit.

— Se pare că a fost o manevră de publicitate pentru Ashland Avenue, îmi zice dup-aia.

— Da’ niciun fan NMH n-ar asculta în *viața* lui mizeria asta.

La care Jane, bosumflată și cu ochii mari, se uită la mine și zice:

— Chitaristu’ e frate-meu.

Mă simt ca un cretin cu diplomă.

— Mamă, băi, scuze.

— Doamne, glumeam, zice ea. Dacă era, îl dezmoșteneam.

La un moment dat, pe parcursul discuției noastre de patru secunde, reușesc să-l pierd total pe Tiny, ceea ce nu e chiar ușor, așa că-i spun lui Jane despre marele zid al părăsirii pe Facebook și, când Tiny reapare la masă cu o tavă rotundă plină cu niște *shot*-uri verzi, ea încă se tăvălește pe jos de râs.

— Eu nu prea beau, îi reamintesc lui Tiny și el dă din cap că-nțelege.

Împinge un *shot* spre Jane, care doar clatină din cap.

Tiny dă un *shot* peste cap, se strâmbă și răsuflă zgomotos.

— Zici că e văpaie din falusu’ satanic, spune, după care mai împinge un *shot* spre mine.

— Sună apetisant, zic eu, dar mă abțin.

— Cum poate să..., răcnește Tiny și mai dă un *shot* peste cap, …să-mi dea papucii așa…, și încă un *shot*, …să pună *STATUS* pe Facebook după ce io-i zic că-l IUBESC, și încă un *shot*. Ce, pana mea, se întâmplă cu lumea asta? Încă un *shot.* E pe bune, Grayson. Știu că tu zici că mănânc căcat, da' am știut că-l iubesc din clipa în care ne-am sărutat. Băga-mi-aș! Ce mă *fac*?

După care își îneacă un suspin cu un ultim *shot*.

Jane mă trage de mânecă și se apleacă spre mine. Îi simt pe gât respirația caldă când îmi zice:

— Să vezi ditamai beleaua ce-o să avem când i se urcă *shot*-urile alea la cap.

Sunt de acord cu Jane și, oricum, Ashland Avenue e de toată jena, așa că e cazul să ne cărăm rapid din Hideout.

Mă întorc să-i zic lui Tiny că e timpul s-o tăiem de-acolo, dar ia-l de unde nu-i. Mă uit repede în spate, spre Jane, care se uită spre bar cu o față total îngrijorată. Imediat după aia, Tiny Cooper se întoarce. Doar două *shot*-uri de data asta, Doamne-ajută.

— Bea cu mine, îmi zice.

Clatin din cap, dar apoi Jane mă înghiontește în spate și mă prind că e cazul să mă sacrific pentru Tiny. Mă caut în buzunar și-i dau lui Jane cheile de la mașină. Singura cale să-l împiedic să bea tot plutoniu' ăla verde e să execut eu unul dintre *shot*-uri. Așa că-l iau, la care Tiny zice:

— Ah, da' mai dă-i în mă-sa, Grayson. Mai dă-i în mă-sa pe toți.

— O să beau pentru asta, zic eu și chiar beau, de mă arde pe limbă ca o nenorocire de cocktail Molotov.

Fără să vreau, scuip tot *shot*-ul pe cămașa lui Tiny Cooper.

— Un Jackson Pollock într-o singură culoare, spune Jane, după care se întoarce spre Tiny: Tre' să

ne cărăm. Trupa asta zici că-ți scoate măselele *sans* anestezie.

Eu și Jane ieșim împreună, presupunând (corect, după cum se dovedește) că Tiny, purtând pe cămașă regurgitarea nucleară a *shot*-ului meu, o să vină după noi. Că tot am eșuat cu amândouă alcooalele pe care mi le-a cumpărat Tiny, Jane îmi aruncă cu boltă cheile de la mașină. Le prind și mă urc la volan, după ce Jane intră în spate. Tiny se împleticește pe locul din dreapta. Pornesc mașina și întâlnirea mea cu astronomica dezamăgire muzicală se termină aici. Dar oricum nu mă gândesc prea mult la asta în drum spre casă, pentru că Tiny o ține langa cu Zach. Cam așa stă treaba cu Tiny: problemele lui sunt atât de imense, că ale tale tre' să stea la rând.

— Cum poți să te înșeli în *halu'* ăsta despre ceva? întreabă Tiny peste sunetele ca de tablă zgâriată cu creta din piesa preferată a lui Jane (și a mea) de la NMH.

Conduc încet pe Lake Shore și o aud pe Jane fredonând în spate, un pic cam fals, dar oricum mai bine decât aș cânta eu în fața cuiva, ceea ce nu fac niciodată, grație regulii intitulate „Să-ți ții gura".

— Dacă nu poți să ai încredere în tipul tău, atunci în cine să mai ai încredere? zice Tiny.

— Poți să ai încredere că sentimentele, ca regulă generală, sunt un dezastru, îi spun eu, ceea ce e foarte adevărat. Sentimentele nu duc uneori la suferință — duc mereu la suferință.

— Mă *doare* inima, face Tiny, ca și când nu i s-ar mai fi întâmplat niciodată chestia asta, ca și când nu i s-ar mai fi întâmplat niciodată nimănui.

Și poate că asta e de fapt problema: poate că Tiny simte atât de puternic fiecare despărțire încât, într-un fel, *chiar* nu i s-a mai întâmplat niciodată.

— Ș' tu nu mă ajuț' deloc, zice mai departe, punct în care îmi dau seama că i se plimbă limba-n gură.

Zece minute până la el acasă, dacă nu prindem trafic, și după aia direct la somn.

Dar nu pot eu să conduc la fel de repede pe cât îi ia lui Tiny să se dezumanizeze. Până să ies de pe Lake Shore — adică șase minute de mers —, nu doar că i se plimbă limba-n gură, dar face și ca toate orătăniile, bălmăjind întruna despre Facebook și moartea societății civilizate și pana mea. Jane masează umerii de elefant ai lui Tiny cu mâinile ei cu unghiile făcute negre, dar se pare că el nu poate să se oprească din plâns și eu ratez toate semafoarele pe măsură ce Sheridan se derulează încet înaintea noastră, iar mucii și lacrimile se fac harcea-parcea, până ce tricoul lui Tiny ajunge un dezastru ud fleașcă.

— Cât mai e? întreabă Jane.

— Stă pe lângă Central, îi răspund.

— Mamă! Stai liniștit, Tiny. Nu trebuie decât să te culci, puiuț. Mâine, totul o să fie un pic mai bine.

În sfârșit, intru pe alee și o iau prin toate hârtoapele, până ajungem în spatele anexei vilei unde stă Tiny. Mă dau rapid jos din mașină și trag scaunul în față, ca să poată Jane să iasă pe partea mea. Apoi ocolim mașina și mergem spre locul din dreapta. Jane deschide portiera, se întinde spre Tiny, reușește printr-un miracol de îndemânare să-i desfacă centura de siguranță, după care-i zice:

— Gata, Tiny. Hai la culcare.

— Sunt un dobitoc, face Tiny și scoate un oftat care probabil se simte pe scara Richter pe undeva prin Kansas.

Dar se ridică și se împleticește spre ușa din spatele casei. Mă iau după el, ca să mă asigur că se bagă în pat OK, ceea ce se dovedește o idee bună, pentru că nu se bagă în pat OK.

Ce face el — după trei pași înlemnește în sufragerie. Se întoarce și se holbează la mine, mijindu-și ochii de parcă nu m-ar fi văzut în viața lui și nu pricepe ce e cu mine la el acasă. După

care își dă tricoul jos. Încă se uită la mine nelămurit când, cu o voce total trează, îmi zice:

— Grayson, trebuie să se întâmple ceva.

— Cum?

— Dacă ajungem și noi ca toți ăia din Hideout?

Și tocmai îmi vine să zic „Cum?“ din nou, pentru că toți oamenii ăia erau de departe mult mai mișto decât colegii noștri de clasă și mult mai mișto decât noi, când mă prind de fapt la ce se referă. Ce vrea să zică e: „Dacă ajungem și noi adulți, așteptând o trupă care nu mai apare niciodată?“. Observ că Tiny se uită în gol spre mine, clătinându-se în față și în spate ca un zgârie-nori bătut de vânt. După care pică fix în meclă.

— Mamă, face Jane în spatele meu și abia acum îmi dau seama că e și ea aici.

Tiny, cu fața îngropată în covor, începe iar să se smiorcăie. Mă uit lung la Jane și un zâmbet timid îi străbate fața. Se schimbă toată când zâmbește — i se ridică sprâncenele, dinții perfecți îi ies la iveală, precum și cutele de expresie de la colțul ochilor, pe care fie nu le-am văzut până acum, fie nu le-am băgat în seamă. Se face brusc atât de drăguță, că e aproape ca un truc de magie — deși nu e vorba că o doresc sau ceva de felul ăsta. Nu vreau să par nesimțit, dar Jane chiar nu e genul meu. Are părul îngrozitor de cârlionțat și umblă aproape numai cu băieți. Genul meu e un pic mai feminin. Și, sincer acum, nici genul meu de fete nu-mi place cine știe ce, darămite alte genuri. Nu c-aș fi asexual, doar că Dramele Romantice mi se par insuportabile.

— Hai să-l băgăm în pat, zice ea până la urmă. Să nu-l găsească ai lui așa de dimineață.

Mă așez în genunchi și-i zic lui Tiny să se ridice, dar el o ține una-ntruna cu smiorcăiala, așa că într-un final Jane și cu mine ne ducem în stânga lui și-l răsucim pe spate. Trec apoi peste el, mă

aplec și-l apuc ca lumea de subsuoară. Jane face și ea la fel, pe partea cealaltă.

— Unu, zice Jane.

— Doi, fac eu.

— Trei, spune ea și scoate un geamăt.

Dar nu se întâmplă nimic. Jane e micuță — se vede cum i se îngustează brațul când își încordează mușchii. Și nici eu nu pot să ridic jumătatea mea de Tiny, așa că hotărâm să-l lăsăm acolo. Până să pună Jane o pătură pe el și să-i bage o pernă sub cap, Tiny deja sforăie de mama focului.

Suntem pe picior de plecare, când sforăiturile lui Tiny îl ajung până și pe el și începe să scoată zgomotele alea oribile care aduc cu sforăitul, doar că mai înfricoșătoare și mai gâlgâitoare. Mă aplec lângă fața lui și văd că inspiră și expiră șiroaiele alea de muci rămase de la ultima probă la olimpiada smiorcăielilor. Are atâta moloz din ăla, că mi-e să nu se înece.

— Tiny, îi zic. Tre' să-ți sufli mucii, frate. Dar nici nu se clintește, așa că îi răcnesc fix în timpan: Tiny!

Nimic. După care Jane îi trage una cam foarte tare peste față. *Nada*. Doar sforăitul ăla oribil, înecat în muci.

Punct în care îmi dau seama că Tiny Cooper nu poate să-și șteargă mucii, contrar părții a doua din teorema lui taică-miu. Așa că, la scurt timp, sub privirile lui Jane, încalc teorema cu brio când mă las în jos și curăț de muci nările lui Tiny. Pe scurt: nu-mi aleg prietenul; el nu poate să-și șteargă mucii; iar eu pot — pardon, adică *trebuie* — să-i șterg în locul lui.

capitolul doi

sunt non-stop în dilemă dacă să mă sinucid sau să-i omor pe toți din jurul meu.

astea două par să fie variantele. orice altceva e apă de ploaie.

fix acum, trec prin bucătărie spre ușa din spate.

mama: mănâncă ceva de dimineață.

eu nu mănânc de dimineață. nu mănânc niciodată de dimineață. n-am mai mâncat de dimineață de când am fost pentru prima dată în stare să ies pe ușa din spate fără să mănânc de dimineață.

mama: unde te duci?

la școală, mamă. ți-ar prinde bine și ție.

mama: nu-ți mai ține părul ăla pe față —

nici nu-ți văd ochii.

păi știi ceva, mamă, că *asta e și ideea, ’n durerea mea.*

mi-e milă de ea — chiar îmi e. mai mare rușinea, pe bune, că a fost nevoie să am o mamă. n-are cum să fie ușor nici să ai un fiu ca mine. nu există nimic care să te pregătească pentru așa o dezamăgire.

eu: pa

nu zic niciodată „o zi bună“. cred că e una dintre cele mai cretinoide expresii inventate vreodată. nu e ca și cum ai avea de ales să zici „o zi nașpa“ sau „o zi de căcat“ sau „mă doare undeva cum o să ai tu ziua“. de fiecare dată când pleci, e clar că trebuie să fie una bună. eh, uite că io nu cred în asta. cred *împotriva* la asta.

mama: să ai o zi b…

ușa se închide, gen, fix în mijlocul propoziției ei, da’ nu e vorba că n-aș bănui continuarea. înainte zicea „ne vedem!“, până într-o dimineață

când mi-a ajuns până-n gât și i-am zis: „s-o crezi tu“.

ea încearcă, și tocmai asta face totul atât de jenant. nu vreau să-i zic decât „mi-e milă de tine, pe bune că mi-e“. dar asta ar putea stârni o discuție și o discuție ar putea stârni o ceartă și dup-aia m-aș simți atât de vinovat, că poate-ar trebui să mă mut în portland sau ceva.

îmi trebuie cafea.

în fiecare dimineață mă rog ca autobuzul școlii să facă accident și să murim toți în șoc și groază. așa o să poată și maică-mea să dea în judecată firma de transport a școlii că nu fac niciodată autobuze cu centuri de siguranță și-o să obțină mai mulți bani de pe urma morții mele tragice decât aș fi fost eu în stare să fac în toată tragica mea viață. doar dacă avocații firmei de transport a școlii n-ar dovedi juriului că aveam toate datele să ajung un distrus. caz în care s-ar scoate să-i cumpere maică-mii un ford fiesta la mâna a doua și-ar zice că sunt chit.

maura nu mă așteaptă chiar în fața școlii, dar eu știu unde este, iar ea știe că o să mă uit după ea. până la urmă, ne bazăm pe chestia asta, c-o să ne zâmbim atotștiutor sau ceva de genul, înainte să ne cărăm mai departe. cam ca oamenii ăia care se împrietenesc la pușcărie, cu toate că nu și-ar vorbi nici morți dacă n-ar fi la pușcărie. așa suntem și eu cu maura, cred.

eu: dă-mi niște cafea.

maura: ia-ți singur jegu’ tău de cafea.

după care îmi întinde paharul ei XXL de căcatuccino de la dunkin donuts și eu îl manevrez ca și cum în el ar fi o singură înghițitură mare. dacă mi-aș permite să-mi iau singur cafeaua, jur că mi-aș lua-o, da’ eu văd lucrurile în felul următor: dacă ar bea ea toată chestia aia, ar cere la toaletă în fiecare oră, așa că, în adâncuri, vezica ei nu crede că sunt un nesimțit, chiar dacă celelalte organe fix asta fac. așa merg lucrurile cu mine și maura de

când ne știm, adică de vreun an. bănuiesc că o știu de ceva mai mult timp, dar probabil că nu. la un moment dat, anul trecut, când bezna ei s-a întâlnit cu blestemul meu și s-a gândit ea că e o potriveală bună. nu știu sigur, dar cel puțin îmi scot cafeaua din treaba asta.

derek și simon se apropie acum, ceea ce e în regulă, pentru că mă scutește de niște timp la prânz.

eu: dă-mi tema ta la mate.

simon: clar. uite-o.

așa prieten.

sună de prima oră. ca fiecare sunat de clopoțel din respectabila noastră instituție de învățământ retardat, nu e de fapt niciun clopoțel, e un bipăit prelung, ca și cum tocmai urmează să intre robotul telefonului și să anunțe că ai cea mai nasoală zi din viața ta. și pe care n-o să-l asculte nimeni niciodată.

n-am nici cea mai vagă idee de ce ar vrea cineva vreodată să se facă prof. adică, să trebuiască să stai toată ziua cu o grămadă de puști care ori îți urăsc tupeul, ori te lingușesc pentru note. probabil că ți se ia după o vreme să fii înconjurat de oameni care n-or să te placă niciodată din vreun motiv real. mi-ar și părea rău de ei, dacă n-ar fi atât de sadici și distruși. la sadici, totu' ține de putere și control. predau ca să aibă un motiv oficial să-i domine pe alții. iar distruși sunt cam toți ceilalți profi, de la ăia prea incompetenți ca să facă altceva, la ăia care vor să fie cei mai buni prieteni ai elevilor, pentru că ei n-au avut niciodată prieteni în liceu. și mai sunt ăia care cred sincer că noi o să mai știm ceva din ce predau ei după ce se termină tezele. cum să nu.

din când în când, mai dai și peste câte o profă ca doamna grover, care e o distrusă sadică. adică, nu cred că e ușor să fii profă de franceză, când nu mai are nimeni nevoie să știe cum să vorbească-n franceză. și, în timp ce-i pupă-n *derrière* pe copiii

distinși, nu poate să ne sufere pe ăștia obișnuiți, că-i mâncăm timpul. așa că ne dă toată ziua teste și proiecte gay, gen „imaginează-ți propria excursie la euro disney“, după care face pe surprinsa când sunt și eu, gen „mda, excursia mea la euro disney e cu minnie, care are o *baguette* pe post de vibrator, să-l distreze pe mickey“. cum habar n-am cum se zice la „vibrator“ în franceză (*vibrateur?*), zic pur și simplu „vibrator“ și ea se face că n-are nicio idee despre ce vorbesc și cică faptul că minnie și mickey mănâncă baghete nu e o excursie. nicio îndoială, îmi dă bilă neagră pe azi. știu c-ar trebui să mă intereseze, da’ serios dacă pot să mă gândesc la ceva care să mă intereseze mai puțin decât notele mele la franceză.

singurul lucru care merită deranjul în toată ora asta — și toată dimineața, adică — e să scriu *isaac, isaac, isaac* pe caiet și dup-aia să-l desenez pe *spider-man* cum rostește asta, într-o bulă de pânză de paianjen. ceea ce e total retard, da’ aia e. nu e vorba că o fac ca să fiu *cool*.

la prânz stau cu derek și simon. dacă ne vezi, zici că stăm într-o sală de așteptare. din când în când mai zicem câte ceva, dar în mare parte fiecare se rezumă la spațiul lui delimitat de scaun. câteodată mai citim reviste. dacă vine cineva, ne ridicăm privirea. da’ asta nu prea se întâmplă des.

ignorăm majoritatea oamenilor care trec pe lângă noi, cu toate că după unii se presupune c-ar trebui să bălim. nu e ca și cum derek și simon ar fi interesați de gagici. în mare, lor le plac calculatoarele.

derek: credeți că *soft*-ul X18 o să fie lansat înainte de vară?

simon: am citit pe blogul lui trustmaster că s-ar putea. ar fi marfă.

eu: uite-ți tema înapoi.

când mă uit la tipii și la tipele de la alte mese, mă întreb ce dumnezeu au să-și spună unii altora. sunt așa o plictiseală toți și toți se chinuie să

ascundă asta vorbind tare. eu mai degrabă stau aici și mănânc.

mi-am făcut ritualul ăsta ca, imediat după ora două, să-mi permit să mă entuziasmez că mai e puțin și scap. gen, dacă ajung în punctul ăsta, pot să suport mai ușor restul zilei.

se întâmplă la ora de mate, iar maura stă cu mine-n bancă. și-a dat seama în octombrie de manevra mea și acum, în fiecare zi la ora două, îmi împinge o foaie cu ceva scris pe ea. gen „felicitări“ sau „putem pleca acum?“ sau „dacă nu se termină ora asta mai repede, o să-mi crăp singură capu’“. știu că ar trebui să-i răspund, dar în general dau din cap și aia e. cred că vrea să ieșim la o întâlnire sau ceva și nu știu cum să reacționez la asta.

toată lumea de la noi din școală face activități după ore. activitatea mea e să mă duc acasă.

câteodată mă opresc și stau o vreme pe-o bancă în parc, da’ nu în februarie, nu în hodoroaga asta frigidă de suburbie din chicago (cunoscută și ca naperville). dacă ies acum, îmi degeră boașele de frig. nu că le-aș folosi în vreun fel, da’ tot îmi place să le am, în caz că. plus că am lucruri mai bune de făcut decât să-i aud pe ăia care pleacă de la școală cum îmi dau lecții despre când am și când n-am voie să mă uit urât (adică, de obicei… niciodată) și să-i văd pe skaterașii de la mine din școală cum se uită de sus, că nu-s destul de cool să fumez și să beau cu ei și că nu-s destul de cool să fiu *straightedge*. sunt degeaba, după ei. n-am mai încercat să intru în bisericuța-lor-care-nu-recunoaște-că-e-bisericuță de când am terminat clasa a noua. nu e că să mă dau pe skate ar fi viața mea sau ceva.

când ajung acasă, îmi place să am toată casa pentru mine. nu tre’ să mă simt vinovat c-o ignor pe maică-mea, dacă ea nu e prin preajmă.

primu’ lucru, mă duc la calculator să văd dacă e isaac online. nu e, așa că-mi încropesc un sendviș cu cașcaval (mi-e prea lene să-l încălzesc)

și-mi fac o labă. durează vreo zece minute, nu că m-aș cronometra.

isaac tot nu e când mă întorc. e singura persoană din „lista mea de prieteni“, care e oricum cel mai cretinoid nume pentru o listă. avem cumva trei ani și nu știu eu sau cum vine asta?

eu: hei, isaac, vrei să fii tovarășul meu?!

isaac: sigur, bătrâne! hai să *dăm la undiță!*

isaac știe cât de idioate mi se par chestiile astea, dar și lui i se par la fel de idioate. gen, lol. acuma, dacă e ceva și mai idiot decât listele de prieteni, aia e lol. dacă folosește cineva lol cu mine, dau cu calculatoru' de pereți și-l fac praf în primul cap pe care-l nimeresc. adică, nu e vorba că, gen, cineva râde de behăie de câte o chestie când îți bagă un lol[1]. cred c-ar trebui să se pronunțe loll, gen cum ar pronunța o persoană lobotomizată. loll. loll. nu mai pot să gândesc. loll. loll!

sau vbm. alo, păpușe, nici măcar nu v o r b e ș t i. asta ar presupune *comunicare vocală*. sau <3. ți se pare ție că asta seamănă cu o inimă? că, dacă da, înseamnă că n-ai văzut în viața ta un scrot.

(rofl[2]! ceeeh? sigur te tăvălești pe jos de râs? ei bine, atunci mai stai acolo nițel, te rog io, până-ți DAU UN ȘUT ÎN CUR.)

a trebuit să-i zic maurei că m-a pus maică-mea să-mi dezinstalez messenger-ul, ca să nu-mi mai apară continuu fereastra cu ea de câte ori încercam să fac și eu ceva.

gothblood4567: ce-aci?

finalwill: lucrez.

gothblood4567: la ce?

finalwill: la biletu' meu de-adio. nu-mi dau seama cum să-nchei.

gothblood4567: lol

așa că mi-am ucis *user*-ul și-am reînviat cu altul. isaac e singurul care-l știe și-așa o să rămână.

îmi verific mailul și majoritatea chestiilor sunt *spam*-uri. ce vreau eu să știu: chiar există cineva pe lumea asta mare care să primească un

mail de la hlyywkrrs@hothotmail.com, să-l citească și să-și zică-n sinea lui așa: „hm, uite de-asta aveam eu nevoie, să-mi măresc penisu' cu 33%, iar soluția ar fi să trimit 69,99 dolari la doamna asta simpatică, ilena, de la VIRILITY MAXIMUS CORP, prin intermediul acestui *link* foarte la îndemână de pe internet!" dacă oamenii pun botu' la chestia asta, atunci nu pentru penisul lor ar trebui să-și facă probleme.

pe facebook am o cerere de prietenie de la un necunoscut și o șterg fără să mă uit la profil, pentru că mie chestia asta nu mi se pare normală. pentru că prietenia n-ar trebui să fie ceva atât de ușor. e ca și cum ai crede că nu trebuie decât să-ți placă aceleași formații ca să fii suflet-pereche cu cineva. sau aceleași cărți. *omg... îți place the outsiders 2... wow, e ca și cum am fi aceeași persoană!* uite că nu suntem. e ca și cum am avea același prof de engleză. e o diferență.

e aproape patru și, de obicei, isaac e online până la ora asta. fac chestia aia idioată cu recompensa și m-apuc de teme — gen, dacă citesc la ce dată au inventat maiașii scobitorile, pot să verific dacă a intrat isaac online. *dup-aia*, dacă mai citesc trei paragrafe despre importanța olăritului în culturile băștinașe, pot să-mi verific contul de yahoo. *și, în sfârșit*, dacă bifez astea trei etape și isaac tot nu e, atunci pot să-mi mai fac o labă.

sunt abia la jumătatea primei etape, o vrăjeală cum că de ce piramidele maiașe ar fi *mult mai șmechere* decât alea egiptene, când trișez și mă uit la lista mea de prieteni, unde văd că apare numele lui isaac. îmi vine să mă gândesc: *de ce nu mi-a scris?* și fix atunci mi se deschide fereastra pe ecran. de parcă mi-a citit gândurile.

boundbydad: ești?

grayscale: da!

boundbydad: ☺

grayscale: ☺ x 100

boundbydad: m-am gândit toată ziua la tine

grayscale: ???

boundbydad: numai de bine

grayscale: cam nasol ☺

boundbydad: depinde ce crezi tu că e bine ☺ ☺

așa a fost de la început. ne simțim în largul nostru, atâta tot. prima dată m-a cam panicat numele lui, da' m-a lămurit instant că-l cheamă isaac și ultimatelymydadchosetokillthegoatinsteadofme[3] era cam lung pentru un user. m-a întrebat de user-ul meu vechi, finalwill[4], la care i-am zis că mă cheamă will și de aici am început să ne cunoaștem mai bine. fuseserăm într-un grup din ăla obosit unde la fiecare zece secunde se face liniște totală, până apare vreunu' și-ncepe: „iuhu, careva pe-aici?“ și ăilalți „aha“, „dap“, „aici!“, fără să zică nimic. cică eram pe un forum despre un cântăreț care-mi plăcea pe vremea aia, da' n-aveai cine știe ce să zici despre el, decât care piese erau mai bune decât altele. chiar era o plictiseală, da' așa am ajuns să-l cunosc pe isaac, deci bănuiesc c-o să trebuiască să-l angajăm pe ăla să ne cânte la nuntă sau ceva. (asta a fost atât de ne-amuzant.)

în curând, ne trimiteam poze și mp3-uri și ne spuneam unul altuia ce de cacao e cam totul, dar, desigur, ironia era că în timp ce noi vorbeam despre ea, lumea nu era chiar așa de cacao. normal, în afară de partea când încheiam discuția și trebuia să ne întoarcem la lumea reală.

e atât de nedrept că stă în ohio, fiindcă n-ar trebui să fie foarte departe, dar cum niciunul dintre noi n-are carnet și niciunul n-o să zică în următorul milion de ani: „auzi, mamă, mă duci și pe mine cu mașina prin toată indiana să mă văd cu un băiat?“, cam suntem în impas.

grayscale: citesc despre maiași.

boundbydad: angelou?

grayscale: ???

boundbydad: nimic, lasă. noi am trecut peste maiași. învățăm doar istoria „americană“ acuma.

grayscale: păi, ei nu sunt din americi?

boundbydad: nu, după ăștia de la mine de la școală. **oftat**

grayscale: deci pe cine aproape c-ai omorât azi?

grayscale: și prin „omorât“ mă refer că „ți-ai fi dorit să devină inexistent“, în caz că această conversație e urmărită de admini

boundbydad: unșpe potențiale cadavre. doișpe, dacă pui și mâța.

grayscale: …sau de apărarea națională

grayscale: mâță idioată!

boundbydad: mâță idioată!

n-am spus nimănui despre isaac pentru că nu e treaba nimănui. îmi place maxim că el știe cine sunt toți ceilalți, dar nimeni nu știe cine e el. dacă aveam prieteni cu care chiar să simt nevoia să vorbesc, posibil ca asta să fi creat niște probleme. dar cum, momentan, n-ar fi nevoie decât de o singură mașină pentru oamenii care ar veni la înmormântarea mea, cred că-i ok.

într-un final, isaac trebuie să iasă, pentru că n-are voie să stea pe calculator la magazinul de muzică unde lucrează. norocul meu că nu pare un magazin de muzică prea frecventat și că șeful lui e dealer de droguri sau ceva de genul, pentru că-l lasă mereu pe isaac responsabil de magazin, în timp ce el iese să „se vadă cu niște oameni“.

plec și eu de la calculator și-mi termin rapid temele. dup-aia mă bag la mine-n coteț și dau drumul la *lege și ordine*, fiindcă dacă e un lucru pe care să mă pot baza în viață, ăla e că oricând aș deschide televizorul, o să fie un episod din *lege și ordine*. de data asta, e cu tipul ăla care stranguleaza blondă după blondă după blondă și, cu toate că sunt destul de sigur că l-am văzut deja de vreo zece ori, mă uit ca și cum nici n-aș avea

idee că reportera drăguță cu care vorbește tipul urmează să se-aleagă cu cordonul de la draperie drept colier. nici nu mă uit la partea aia, că e complet retardă, da' imediat după ce-l prinde poliția și începe procesul, sunt toți gen

avocatul: prietene, bucata asta microscopică de piele ți-a rămas pe cordon în timp ce o strangulai, iar noi am pus-o la microscop și am aflat că ai belit-o nasol.

îți dai seama că și-ar fi dorit să poarte mănuși, cu toate că mănușile ar fi lăsat probabil bucăți de țesătură și tot ar fi belit-o nasol. când se termină toate astea, mai intră un episod pe care nu cred să-l mai fi văzut, până când nu-ș' ce vedetă dă cu hummer-ul peste un copil și sunt — ah, ok, e ăla cu vedeta care dă cu hummer-ul peste un copil. mă uit oricum, fiindcă n-am avea altceva mai bun de făcut. dup-aia ajunge maică-mea acasă și mă găsește acolo și ai zice că și noi suntem tot într-o reluare.

maică-mea: cum a fost azi?

eu: mamă, mă uit la televizor.

maică-mea: în cinșpe minute ești gata de cină?

eu: *mamă*, mă uit la televizor!

maică-mea: păi, pun masa la reclame.

eu: BINE.

pe bune dacă mă prind — e ceva mai plicticos și mai penibil decât să pui masa când nu sunteți decât doi? adică, cu suporturi de farfurii și furculițe de salată și toate alea. pe cine vrăjește? aș da orice să nu fiu nevoit să petrec următoarele douăzeci de minute fața-n față cu ea, pentru că ea nu crede în beneficiile tăcerii. nu, ea trebuie s-o umple cu vorbărie. îmi vine să-i zic că de-aia sunt vocile din capul tău, să te facă să accepți momentele de liniște. da' ea nu vrea să fie cu gândurile ei, decât dacă le spune cu voce tare.

maică-mea: dacă am noroc diseară, poate mai facem câțiva dolari pentru fondul de

mașină.

eu: chiar nu e nevoie să faci asta.

maică-mea: nu fi prostuț. așa am și eu un motiv să mă duc la seara de poker a fetelor.

chiar mi-aș dori să înceteze. se simte mai aiurea decât mine că n-am eu mașină. adică, nu sunt un idiot din ăla care crede că, dacă ai împlinit șapteșpe ani, gata, e dreptul tău divin de american să ai un chevrolet nou-nouț în fața casei. știu și eu care e situația noastră și știu că nu-i place deloc că trebuie să muncesc în weekend la cvs ca să ne putem permite chestiile pe care le cumpărăm de la cvs. faptul că e continuu pleoștită pe faza asta nu mă face să mă simt mai bine. și, normal, mai e și alt motiv în afară de bani pentru care se duce să joace poker. are nevoie de mai mulți prieteni.

mă întreabă dacă mi-am luat pastilele înainte să o întind de dimineață și îi zic aham, gen, nu m-aș fi înecat în cadă dacă nu le luam? nu-i place chestia asta și eu încep cu „glumesc, glumesc“, notându-mi în cap să-mi amintesc că mamele nu-s cel mai bun public pentru glumele legate de medicație. mă hotărăsc să nu-i mai iau de ziua mamei tricoul ăla cu *cea mai tare mamă din lume a unui ratat depresiv*, așa cum plănuisem. (mbine, nici nu există un tricou de genu' ăsta, dar dacă era, ar fi avut pe el pisicuțe care-și bagă lăbuțele în priză.)

adevărul e că, dacă mă gândesc la depresie mă deprimă ca dracu', așa că mă duc înapoi la mine-n coteț și mă mai uit la niște *lege și ordine*. isaac nu se întoarce niciodată la calculator până la opt, așa că aștept până atunci. mă sună maura, da' n-am energie să-i zic altceva în afară de ce se-ntâmplă în *lege și ordine*, chestie care o scoate din sărite. așa că las mesageria vocală să-și facă datoria.

eu: will aici. de ce căcat mă suni? lasă un mesaj și poate te sun înapoi. [BIIIP]

maura: hei, fraiere. mă plictisesc în așa hal, că te sun pe tine. mă gândeam că, dacă n-ai altceva de făcut, aș putea să-ți port moștenitorii. e, în fine. cred că-l sun pe iosif și-i zic să mă rezolve-n iesle, să mai facem un prunc sfânt.

până să apuce mie să-mi pese, aproape că se face opt. și nici măcar atunci nu-mi pasă destul încât s-o sun înapoi. avem o chestie a noastră cu sunatul înapoi, în ideea că n-o prea facem. în schimb, mă duc la calculator și zici că m-am transformat într-o puștoaică ce tocmai a văzut primul curcubeu din viața ei. mă zăpăcesc tot și devin agitat, plin de speranțe și disperări și-mi zic să nu mai verific obsesiv lista de prieteni, dar e ca și cum mi-ar proiecta-o cineva pe interiorul pleoapelor. la 8:05 apare numele lui și încep să număr. abia dacă ajung la doișpe, că se deschide fereastra cu el.

boundbydad: salutare!

grayscale: și noroc!

boundbydad: ce mă bucur că ești pe-aici.

grayscale: ce mă bucur eu că sunt pe-aici

boundbydad: azi la muncă = cea mai tâmpită! zi! din lume! am avut o fată care-a încercat să fure din magazin și nici măcar n-a fost și ea subtilă. înainte aveam compasiune pentru ciorditori.

boundbydad: da' acuma nu vreau decât să-i văd după gratii. i-am zis să pună ăla la loc și-i tot dădea cu „să pun ce la loc?“, până i-am băgat mâna în buzunar și i-am scos cd-ul. la care ce zice ea? „a.“

grayscale: nici măcar „îmi pare rău“?

boundbydad: nici măcar.

grayscale: fetele-s penibile.

boundbydad: și băieții-s îngerași? ☺

o ținem așa vreo oră. mi-ar plăcea să putem vorbi la telefon, dar ai lui nu-l lasă să aibă mobil și eu știu că maică-mea îmi verifică uneori istoricul

apelurilor când sunt la duș. dar e drăguț, oricum. e singura parte din zi când chiar simt că nu e o pierdere de timp.

durează, ca de obicei, zece minute să ne luăm la revedere.

boundbydad: chiar tre' să plec.
grayscale: și eu.
boundbydad: dar nu vreau.
grayscale: nici eu.
boundbydad: mâine?
grayscale: mâine!
boundbydad: te doresc.
grayscale: și eu te doresc.

asta e periculos pentru că eu, din principiu, nu-mi permit să-mi doresc lucruri. s-a întâmplat de prea multe ori când eram puști să-mi împreunez mâinile și să strâng tare de tot din ochi, dedicându-mă cu totul unei dorințe. ajunsesem chiar să cred că erau unele locuri în cameră mai benefice pentru dorințe decât altele — sub pat era ok, dar pe pat nu; la picioarele dulapului mergea, atâta timp când țineam în poală cutia de pantofi cu cartonașele de baseball. niciodată, sub nicio formă, la birou, dar întotdeauna cu sertarul de șosete deschis. nu m-a învățat nimeni regulile astea — le-am făcut eu singur. puteam să petrec ore întregi punând la cale o anume dorință — și, de fiecare dată, mă loveam de un zid implacabil de indiferență totală. fie că era despre un hamster sau ca maică-mea să nu mai plângă — sertarul de șosete era deschis și eu stăteam în spatele raftului cu jucării, cu trei supereroi într-o mână și o mașinuță în cealaltă. nu mi-am dorit niciodată ca totul să fie mai bine — numai un singur lucru să fie mai bine. și niciodată n-a fost. așa că până la urmă m-am dat bătut. mă dau bătut în fiecare zi.

dar nu și cu isaac. mă sperie câteodată. că-mi doresc să meargă.

mai târziu, în aceeași noapte, primesc un e-mail de la el.

simt că viața mea e atât de vraiște acum. ca și cum ar fi o grămadă de bucățele de hârtie și cineva dă drumul la ventilator. dar când vorbesc cu tine parcă se oprește un pic ventilatorul. parcă lucrurile chiar ar putea să aibă logică. mă faci să mă adun total și apreciez mult chestia asta.

DOAMNE, SUNT ATÂT DE ÎNDRĂGOSTIT.

---

[1] LOL — *Laughing Out Loud*, „a râde în hohote".

[2] ROFL — Rolling On The Floor Laughing, „a se tăvăli pe jos de râs".

[3] „pânălaurmătaicămiuaalessăucidățapulînloculmeu"

[4] „ultima dorință"

capitolul trei

Timp de o săptămână, nu se întâmplă nimic. Și nu zic asta la figurat, în sensul că nu au loc evenimente majore. Mă refer că într-adevăr nu se întâmplă nimic. Stază totală. Un fel de raiu' pe pământ, ca s-o zic pe-a dreaptă.

Te trezești, faci duș, dup-aia școală, cu miracolul Tiny Cooper versus bancă, privirile aruncate cu amărăciune în fiecare oră la ceasul meu Burger King Kids Meal Magic School Bus și ușurarea când se sună de ieșire după a opta oră, și autobuzul spre casă, și temele, și cina, și părinții, și ușa cu încuietoare, și muzică bună, și Facebook, și citit *status*-urile altora fără ca eu să postez ceva, pentru că regula mea de tăcere cuprinde și comunicarea scrisă, și pe urmă băgatul în pat, și trezitul, și dușul, și iar școala. Nu mă deranjează. După cum merge viața, o să aleg disperarea tacită și nu bipolaritatea cronică.

Iar apoi, joi seara, mă duc acasă și mă sună Tiny — și încep să se întâmple anumite lucruri. Îi zic „Salut“ și atunci Tiny, pe post de introducere, cică:

— Ar trebui să vii la întâlnirea Frontului Hetero-Gay de mâine.

— Tiny, îi zic, nu e nimic personal, dar eu chiar nu mă bag în fronturi. Oricum, tu știi regula mea despre activitățile extrașcolare.

— Nu, n-o știu.

— Păi, sunt împotriva lor, îi zic. Doar activități școlare, cât mai multe. Auzi, Tiny? Tre' să închid, mă sună maică-mea.

Și închid. Nu mă sună maică-mea, dar trebuie să închid, fiindcă nu trebuie să mă las convins de nimic.

Dar Tiny sună înapoi. Și zice:

— De fapt, am eu *nevoie* să vii, pentru că trebuie să ne mărim numărul de membri. Finanțarea de la școală depinde în parte și de prezența la întâlniri.

— De ce ai nevoie de bani de la școală? Ai *casa* ta, proprie și personală.

— Avem nevoie de bani ca să punem în scenă producția *Tiny dansatorul*.

— Doamne. Maica. Domnului, zic eu, pentru că *Tiny dansatorul* este un musical scris de Tiny.

În mare, e povestea vieții lui Tiny ușor romanțată, atâta că e cântată și e — acuma, pe bune, nu zic asta superficial, dar e cel mai gay musical din toată istoria omenirii. Și prin gay nu mă refer că e de căcat. Mă refer că e doar gay. De fapt e, din perspectiva musicalurilor, destul de bun. Melodiile te prind. Eu sunt, în special, încântat de *Fundașul (Vrea la linia de fund)*, din care face parte memorabilul distih „Pentru mine, nu-i nimic porno-n vestiar / pentru voi toți laba-ie".

— *Ce?* se tânguie Tiny.

— Mi-e doar că s-ar putea să nu fie… cum a zis Gary zilele trecute?… „să nu fie bine pentru echipă".

— *Exact* asta poți să zici mâine! îmi răspunde Tiny, cu doar o urmă de dezamăgire în glas.

— O să vin, îi zic și închid.

Mă sună înapoi, dar nu-i mai răspund, pentru că sunt pe Facebook. Mă uit pe profilul lui Tiny, trecând în revistă cei 1 532 de prieteni ai lui, care mai de care mai simpatic și mai hip. Încerc să-mi dau seama cine, mai exact, face parte din Frontul Hetero-Gay și dacă ar putea migra cumva spre un Grup de Prieteni în regulă și neenervanți. Deși, din câte mă prind până acum, n-ar fi decât Gary, Nick și Jane. Mă chiorăsc la poza minusculă de la profilul lui Jane, în care ține de gât o mascotă în mărime naturală, pe patine de gheață.

Și, fix atunci, primesc cerere de prietenie de la ea. La câteva secunde după ce o accept, îmi

scrie pe privat:

Jane: Hei!

Eu: Hei.

Jane: Scuze, cred că am făcut puțin exces de zel cu semnul exclamării.

Eu: Pf. Nicio problemă.

Mă uit pe profilul ei. Listele preferințelor muzicale și literare sunt obscen de lungi, iar eu abia trec de A din lista de muzică înainte să mă dau bătut. Arată drăguț în poze, dar nu e chiar cum arată ea în realitate — zâmbetul din poză nu e zâmbetul ei.

Jane: Am auzit că te recrutează Tiny în FHG.

Eu: Întocmai.

Jane: Ar trebui să vii. Avem nevoie de membri. E cam jenant, știu.

Eu: Da, cred c-o să vin.

Jane: Tare. Nu știam că ai cont de Facebook. E amuzant profilul tău. Îmi place la ACTIVITĂȚI: „necesită ochelari de soare".

Eu: Tu ai mai multe trupe preferate decât a avut Tiny iubiți.

Jane: Păi, da. Unii oameni au viață, alții au muzică.

Eu: Și alții n-au nici una, nici alta.

Jane: Mai cu viață, Will. Ești pe cale să devii cel mai tare tip hetero din Frontul Hetero-Gay.

Am un sentiment aparte că se cam infiltrează un flirt. Acuma, nu mă înțelegeți greșit. Îmi place să flirtez, cum îi place oricui, presupunând că oricine și-a văzut în repetate rânduri cel mai bun prieten făcut terci în dragoste. Dar nu încalc cu nimic regulile de a-mi ține gura și a nu-mi păsa prea mult nici măcar de flirtat — poate în afară de momentul ăla înălțător și oribil când treci la următorul pas după flirtat, momentul acela când pecetluiești chinurile inimii printr-un sărut. De fapt, ar trebui să existe și o a treia regulă: 1. Să-ți ții gura. 2. Să nu te intereseze prea mult. Și 3: Să nu săruți niciodată o tipă care-ți place.

Eu, după un timp: Câți tipi hetero sunt în FHG?

Jane: Tu.

Bag un „lol“ și mă simt ca un idiot, doar pentru că m-am gândit c-ar fi un flirt. Jane e doar o gagică deșteaptă și dintr-o bucată, cu părul cam creț.

Și așa se ajunge la asta: la 3 jumate, în după-amiaza următoare, se sună de ieșire după a opta oră și, pentru o nanosecundă, simt cum endorfinele îmi susură prin corp, semnul obișnuit că am supraviețuit fără niciun incident încă unei zile de școală, când îmi amintesc: ziua încă nu s-a terminat.

Îmi târșâi picioarele în sus pe scări, în timp ce toată lumea coboară buluc, îndreptându-se spre weekend.

Ajung la sala de clasă 204A. Deschid ușa. Jane stă cu fața întoarsă în partea cealaltă, cu fundul pe o bancă și picioarele pe scaun. E îmbrăcată într-un tricou galben deschis și, cum stă aplecată, îi văd puțin din mijloc.

Tiny Cooper e revărsat tot pe mocheta subțire, ținându-și rucsacul pe post de pernă. Poartă o pereche de blugi skinny, care zici că sunt maț din denim pentru cârnați. În clipa asta, noi trei alcătuim Frontul Hetero-Gay.

— Grayson! zice Tiny.

— Ăsta e clubul Homosexualitatea Ca Oroare, da?

Tiny pufnește în râs. Jane stă în continuare jos, cu fața întoarsă în partea cealaltă: citește. Ochii îmi fug din nou spre spatele ei, pentru că trebuie să fugă undeva, la care Tiny îmi zice:

— Grayson, tocmai îți abandonezi asexualitatea?

Jane se întoarce fix când îl străpung pe Tiny cu privirea și mormăi:

— Nu sunt asexual. Sunt arelațional.

— E sfâșietor, nu? îi zice Tiny lui Jane. Singurul lucru pe care mizează Grayson e că e adorabil și, cu toate astea, refuză să se cupleze.

Lui Tiny îi place să facă mișto de mine. Și face chestia asta din cea mai pură plăcere de a mă vedea scos din pepeni. Și mai și funcționează.

— Taci din gură, Tiny.

— Adică, eu nu pricep, zice el. Nimic personal, Grayson, dar nu ești genul meu. A) Nu acorzi suficientă atenție *igienei* și B) Toate prostiile care-ți plac ție sunt fix prostiile care mie mi se par total neinteresante. Adică, Jane, cred că suntem amândoi de acord că Grayson are brațe mișto.

Jane se uită ușor panicată, așa că sar eu repede s-o scutesc de obligația de a zice ceva.

— Ai cel mai ciudat mod de a te da la mine, Tiny.

— Nu m-aș da niciodată la tine, pentru că tu nu ești gay. Și, gen, tipii care se uită după fete sunt *implicit* nesexy. De ce ți-ar plăcea de cineva căruia nu poate să-i placă de tine?

Întrebarea e retorică, dar dacă n-aș fi făcut eforturi să-mi țin gura, aș fi răspuns: Îți place de cineva căruia nu poate să-i placă de tine pentru că iubirii nerecompensate îi poți supraviețui într-un fel care e imposibil odată ce iubirea e recompensată.

— Gagicile hetero cică e drăguț, eu atâta am de zis, continuă Tiny după o clipă.

Și abia atunci mă prind de toate implicațiile nebuniei. Tiny Cooper m-a adus la întâlnirea Frontului Hetero-Gay ca să mă combine cu o tipă.

Ceea ce e, desigur, o imbecilitate atât de profundă și plurivalentă, cum numai un prof de engleză ar putea descrie pe de-a-ntregul. Măcar Tiny tace în sfârșit din gură, timp în care eu încep să mă chiorăsc la ceas și să mă întreb dacă asta se întâmplă de obicei la întâlnirile FHG — poate că stăm toți trei așa vreo oră, pe tăcute, cu Tiny

Cooper patrulând din când în când prin clasă, intoxicat de propriile comentarii lipsite de subtilitate, și apoi, la sfârșit, mergem toți de-a valma și strigăm HAI, HOMO! sau așa ceva. Dar tocmai intră Gary cu Nick și niște tipi pe care îi recunosc vag, o fată cu tunsoare de băiețoi, într-un tricou Rancid imens care-i ajunge aproape până la genunchi, și un prof de engleză, domnu' Fortson, care n-a predat niciodată la mine la clasă și probabil tocmai de aia îmi și zâmbește.

— Domnul Grayson, zice domnu' Fortson. Mă bucur că sunteți aici. Mi-a plăcut scrisoarea adresată editorului de acum câteva săptămâni.

— Cea mai mare greșeală din viața mea, îi zic.

— De ce, mă rog?

— E poveste lungă, despre cum să-ți ții gura și să nu te intereseze, se bagă Tiny repede.

Eu doar încuviințez din cap.

— Mamă, Grayson — îmi șoptește Tiny ca la teatru —, ți-am zis ce mi-a spus Nick?

Eu mă gândesc *nick nick nick, cine naiba e nick?* Pe urmă mă uit rapid spre Nick, care nu stă lângă Gary, care e deci Indiciul A. Își ține și capul ascuns între brațe, deci Indiciul B.

— Mi-a spus că se vede cu mine. În cuvintele astea. Pe mine mă văd cu tine. Zi că nu e cel mai fantastic lucru pe care l-ai auzit?

Din tonul lui Tiny nu pot să-mi dau seama dacă e vorba de o glumă fantastică sau de o bucurie fantastică, așa că doar ridic umeri.

Nick oftează, se dă cu capul de bancă și mormăie:

— Tiny, nu acum.

Gary își trece degetele prin păr și oftează.

— Nu e bună pentru echipă toată poligamia asta.

Domnu' Fortson restabilește ordinea cu un ciocănel. Un ciocănel adevărat. Săracu' idiot. Îmi imaginez că atunci când era în liceu sau ceva nici

nu-i trecea prin cap că în cariera lui de profesor o să facă uz de un ciocănel.

— Bun, deci astăzi ne-am strâns opt oameni. Asta e minunat, dragilor. Cred că primul punct pe ordinea de zi este musicalul lui Tiny, *Tiny dansatorul*. Trebuie să decidem dacă cerem administrației să finanțeze piesa sau am prefera să ne concentrăm la altfel de lucruri. Educație, conștientizare etc.

Tiny se ridică în picioare și subliniază:

— *Tiny dansatorul* este întru totul despre educație *și* conștientizare.

— Mda, face Gary sarcastic. Ne asigurăm că toată lumea e conștientă de și are cunoștințe despre Tiny Cooper.

Cei doi tipi care stau lângă Gary pufnesc în râs și, fără să stau să mă gândesc, zic:

— Hei, nu fi nesimțit, Gary.

Pentru că eu nu pot să mă abțin să nu-i iau apărarea lui Tiny.

— Uite ce e, o să se facă mișto de ea? intervine Jane. E-vi-dent. Dar e sinceră. E amuzantă, e realistă și nu e plină de căcaturi. Îți arată oamenii gay ca fiind compleți și complecși — nu doar „ah, ce să zic, tre' să-i spun lu' taică-miu că-mi plac băieții și oh, vai, e atât de greu".

Gary își dă ochii peste cap și dă aerul afară printre buzele țuguiate, ca și când ar fuma.

— Clar. Tu știi cât de greu e, îi zice el lui Jane, pentru că tu ești… a, ba stai așa. Normal. Tu *nu ești gay*.

— Asta n-are importanță, îi răspunde ea.

Mă uit rapid la Jane, care se uită urât la Gary, în timp ce domnu' Fortson începe să vorbească despre cum nu putem să facem Fronturi în interiorul Frontului, pentru că altfel nu ar mai fi un Front atotcuprinzător. Mă întreb de câte ori o putea să folosească cuvântul *front* într-o singură propoziție, când Tiny Cooper îl întrerupe brusc pe domnu' Fortson:

— Hei, stai așa, Jane, tu ești hetero?

La care ea încuviințează din cap, fără să-și ridice propriu-zis privirea, și mormăie:

— Adică, așa cred, oricum.

— Ar trebui să te combini cu Grayson, zice Tiny. I se pare că ești super drăguță.

Dacă m-aș urca pe un cântar cu toate hainele pe mine, ud fleașcă, cu câte-o ganteră de 5 kilograme în fiecare mână și un teanc de cărți cu coperte cartonate bălăngănindu-mi-se pe cap, aș cântări vreo 90 de kile, adică aproximativ cât tricepsul stâng al lui Tiny Cooper. Dar în clipa asta aș putea să-l bat pe Tiny Cooper de să-i sune apa-n cap. Și aș face-o, mă jur pe ce-am mai sfânt, dacă n-aș fi prea ocupat să încerc să dispar.

Stau aici și mă gândesc: *Doamne, promit să fac jurământ de tăcere și să mă retrag la mănăstire și să mă rog la tine câte zile oi avea, dacă mă ajuți măcar de data asta cu o mantie care să mă facă invizibil, haide, hai, te rog, te rog, dă-mi acum mantia omului invizibil*. E foarte posibil ca și Jane să se gândească la același lucru, dar n-am nici cea mai vagă idee, pentru că nici ea nu vorbește, iar eu nu pot să mă uit la ea, la cât mă simt de jenat.

Întâlnirea mai durează încă treizeci de minute, timp în care eu nu vorbesc, nu mă mișc și nu răspund în niciun fel la stimulii exteriori. Înțeleg că Nick îi împacă oarecum pe Gary și Tiny, iar frontul hotărăște să caute bani și pentru *Tiny dansatorul*, și pentru o serie de fluturași cu scop educațional. Se mai discută ceva, dar nu-i mai aud deloc vocea lui Jane.

Și după aia se termină și văd cu coada ochiului cum toată lumea pleacă, dar eu stau parcat. În ultima jumătate de oră, am inventariat în minte circa 412 moduri de a-i face felul lui Tiny Cooper și n-am de gând să plec până nu-l stabilesc pe cel mai potrivit. Hotărăsc într-un final că doar o să-l înjunghii de o mie de ori cu un pix. Stilu’

pușcărie. Mă ridic drept ca un brad și ies afară. Tiny Cooper stă sprijinit de niște dulapuri și mă așteaptă.

— Fii atent, Grayson, zice, iar eu mă duc țintă la el, îmi înfig gheara în tricoul lui polo, ridicându-mă pe vârfuri și cu ochii ațintiți la mărul lui Adam, îi zic:

— Dintre toate mizeriile pe care le-ai făcut, muistule…

Tiny râde, ceea ce mă enervează și mai rău, și-mi spune:

— Nu poți să mă faci muist, Grayson, pentru că, unu la mână, nu e o insultă și, doi la mână, știi că nu sunt. Încă. Din nefericire.

Îi dau drumul la tricou. Pe Tiny nu poți să-l intimidezi fizic.

— Mă rog, în fine, zic. Căcăcios. Idiot. Iubitor de vagin.

— Eh, uite, asta *da* insultă. Da' fii atent, fraiere. Te place. Când a ieșit acum, a venit la mine și era, gen: „Tu chiar ai vorbit serios cu chestia aia sau doar făceai mișto?", la care eu: „Da' de ce întrebi?" și era toată, gen: „Păi, e drăguț și-așa…" și dup-aia i-am zis că nu făceam mișto și-a zâmbit toată fâstâcită.

— Pe bune?

— Pe bune.

Inspir lung și profund.

— Asta e *îngrozitor*. Nu-mi place de ea, Tiny.

Își dă ochii peste cap.

— Și tu zici *de mine* că-s nebun? E adorabilă. Tocmai ți-am aranjat viața!

Îmi dau seama de ceva: chestia asta nu e tocmai… băiețească. Îmi dau seama că băieții valabili se gândesc doar la sex și cum să aibă parte de el și că ar trebui să scoată prohabu' la înaintare spre orice tipă care-i place și așa mai departe. Dar: partea care-mi place mie cel mai mult nu e acțiunea, ci observarea. Să observ că miroase a cafea cu prea mult zahăr, și diferența dintre

zâmbetul ei adevărat și cel fotografiat, și felul în care își mușcă buza de jos, și pielea albă de pe spate. Eu atâta vreau, plăcerea de a observa lucrurile astea de la o distanță sigură — nu vreau să fiu conștient de faptul că observ. Nu vreau să *vorbesc* despre asta sau să *fac ceva* în sensul ăsta.

Asemenea chestii îmi treceau prin cap atunci când îl aveam sub noi pe Tiny în stare de inconștiență și plin de muci. M-am gândit cum trec peste gigantul căzut și o sărut, mi-am imaginat mâna mea pe fața ei și respirația ei neverosimil de caldă, și cum am o iubită care se enervează pe mine pentru că-s așa tăcut și pe urmă cum devin și mai tăcut, fiindcă ceea ce-mi place mie e un zâmbet cu o dihanie adormită între noi, și apoi mă simt ca un rahat cu ochi o vreme, până când în cele din urmă ne despărțim, punct în care îmi reînnoiesc jurământul de a trăi mai departe după reguli.

Aș putea să fac asta.

Sau aș putea să trăiesc după reguli.

— Crede-mă, îi zic. Nu-mi îmbunătățești viața. Doar nu te mai băga, OK?

Îmi răspunde printr-o ridicare din umeri, pe care o iau drept încuviințare.

— Deci, fii atent, zice Tiny. Cu Nick. Faza e că el și Gary au fost împreună o groază de timp și, gen, s-au despărțit abia ieri, da' chiar e o scânteie pe bune.

— O idee astronomic de proastă, îi zic.

— Da' s-au despărțit, face Tiny.

— Clar, da' cum ar fi dacă cineva s-ar despărți de tine și a doua zi ar flirta cu unul dintre prietenii tăi?

— O să mă gândesc, zice el, dar știu că îi e imposibil să se abțină de la încă o idilă scurtă și ratată. Ah, da' stai, se înviorează Tiny. Ar trebui să mergi cu noi vineri la Storage Room. Eu și Nick mergem să vedem trupa asta, the… ăăă… the

Maybe Dead Cats. Pop punk intelectual. Stilu' Dead Milkman, da' mai puțin amuzantă, ha-ha.

— Mersi că m-ai invitat dinainte, îi zic și-l înghiontesc în coaste.

Mă împinge și el în joacă și aproape cad pe scări. E ca și cum cel mai bun prieten al tău ar fi un gigant din basme: Tiny Cooper n-are cum să nu te rănească.

— M-am gândit că n-o să vii, după dezastrul de săptămâna trecută.

— A, păi, stai. N-am cum. În The Storage Room e limită peste douășunu'.

Tiny Cooper merge înaintea mea și ajunge la ușă. Se împinge cu șoldul în bara de metal și ușa se deschide la perete. Afară. Weekend. Lumina albă și puternică din Chicago. Aerul rece mă ia prin învăluire, lumina năvălește și Tiny Cooper e inundat de lumina apusului din spate, așa că abia îl văd când se întoarce spre mine și își scoate telefonul.

— Pe cine suni? îl întreb, dar nu-mi răspunde.

Doar ține telefonul în mâna aia gigantică și cărnoasă și zice „Hei, Jane", la care eu îmi ciulesc urechile și-i fac semn că-i tai beregata, dar el doar zâmbește și zice:

— Auzi, deci Grayson vrea să vină cu noi vineri la the Maybe Dead Cats. Poate merge o cină înainte? Păi, singura problemă e că el nu are buletin, nu știi tu pe cineva? N-ai ajuns încă acasă, nu? Păi, atunci hai înapoi și ridică-i și lui curuțu' slăbănog. Tiny închide și mi se adresează mie: E pe drum.

După care mă trezesc că am rămas singur în ușă, în timp ce Tiny fuge în jos pe scări și începe să țopăie — da, să țopăie, ca o bilă — înspre locul de parcare.

— Tiny! urlu eu, dar nu se întoarce; el doar țopăie.

Nu m-apuc să țopăi și eu după curul lui dement sau ceva, dar zâmbesc, gen. O fi el un

vrăjitor malefic, dar Tiny Cooper își știe clar locul și, dacă el vrea să fie un gigant țopăitor, atunci e dreptul lui de american uriaș.

Mă gândesc că n-am cum să-i trag clapa lui Jane, așa că stau cuminte pe treptele din față și, la două minute, apare la volanul unui Volvo antic, vopsit de mână în portocaliu. Am mai văzut mașina în parcare — n-ai cum s-o ratezi –, dar n-am asociat-o niciodată cu Jane. Ea pare mai liniștită decât sugerează mașina. Cobor treptele, deschid portiera din dreapta și urc, iar picioarele îmi aterizează pe o grămadă de ambalaje de fast-food.

— Scuze. Îmi dau seama că e scârbos.

— Nicio problemă, îi zic.

Ar fi un moment fantastic să fac o glumă, dar mă gândesc *taci din gură taci din gură taci din gură*. După un timp, tăcerea devine ciudată, așa că-i zic:

— Știi trupa asta, the… ăăă… Maybe Dead Cats?

— Aha. Nu sună rău. Sunt un fel de Mr. T Experience timpuriu și mai sărac, dar au o piesă care-mi place — are vreo cincizeșcinci de secunde și se numește *Annus Miribalis* și, în mare, explică teoria relativității a lui Einstein.

— Tare.

Ea zâmbește, bagă în viteză și îi dăm pedală spre oraș.

Poate să fi trecut un minut, când ajungem la un stop, Jane trage pe dreapta și se uită la mine.

— Eu sunt cam timidă.

— Ce?

— Sunt cam timidă, așa că înțeleg. Dar nu te ascunde după Tiny.

— Nu mă ascund, îi zic.

După care ea se strecoară pe sub centura de siguranță și mă întreb de ce face asta, apoi se apleacă peste schimbătorul de viteze și mă prind ce se întâmplă, închide ochii și-și lasă capul pe spate,

iar eu mă întorc în partea cealaltă, chiorându-mă la ambalajele de fast-food de pe podeaua mașinii. Își deschide ochii și sare înapoi. Punct în care încep să vorbesc, doar ca să acopăr liniștea.

— Eu nu sunt chiar… ăăă… adică cred că ești super și drăguță, dar eu nu sunt, gen, nu sunt, cred că nu… ăăă… nu vreau o relație chiar acum.

După un moment, îmi zice aproape în surdină:

— Cred că am primit niște informații eronate.

— Posibil.

— Chiar îmi pare rău.

— Și mie. Adică, tu chiar ești…

— Nu nu nu, oprește-te, că asta nu face decât mai rău. OK. OK. Uită-te la mine. (Mă uit la ea.) Eu pot să uit total că s-a întâmplat asta dacă, și doar dacă, poți să uiți și tu total că s-a întâmplat asta.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi zic.

— Exact, zice ea și oprirea noastră de treizeci de secunde la stop ia sfârșit, iar capul mi se izbește de tetieră. Jane conduce cum își dă Tiny întâlniri.

Ieșim din Lake Shore pe lângă centru și vorbim despre Neutral Milk Hotel, dacă or exista ceva înregistrări pe care nu le-a ascultat nimeni, doar demouri, și ce interesant ar fi să auzim cum sunau piesele lor înainte să devină piese, și cum ar fi să intrăm pe șest în studioul lor de înregistrări și să copiem fiecare moment înregistrat din existența trupei. Sistemul antic de încălzire al Volvo-ului mă face să-mi simt buzele uscate și faza cu aplecatul pare cu totul dată uitării — și-mi trece prin cap că sunt ciudat de dezamăgit de cât de ne-supărată pare să fie Jane, ceea ce mă face să mă simt în mod dubios respins, ceea ce mă face să mă gândesc că poate o aripă specială de la Muzeul Nebunilor ar trebui construită în cinstea mea.

Găsim loc de parcare pe stradă, la câteva clădiri distanță de locul cu pricina, și Jane mă conduce pe o ușă de sticlă cu aspect dubios, lângă

un restaurant unde se vând hotdogi. Pe ușă scrie Centru de Printare și Copiere Gold Coast. Urcăm scările, în aer plutește un miros delicios de carne marinată de porc, și intrăm într-un magazin minuscul, amenajat ca un birou. E mobilat extrem de sărăcăcios, mai bine zis cu două scaune pliante, un poster cu o pisică, o plantă moartă-n ghiveci, un calculator și o imprimantă sofisticată.

— Hei, Paulie, îi zice Jane unui tip plin de tatuaje, care se dovedește a fi singurul angajat din magazin.

Mirosul de hotdog s-a dus, dar asta doar pentru că Centrul de Printare și Copiere Gold Coast duhnește a iarbă. Tipul vine la tejghea și o îmbrățișează pe Jane cu o singură mână, după care ea îi spune: „El e amicul meu, Will“, iar tipul întinde mâna și, când dăm noroc, văd că are literele H-O-P-E tatuate pe degete.

— Paulie e prieten bun cu frate-miu. Au fost colegi la Evanston.

— Aha, *colegi*, zice Paulie. Da' clar nu și absolvenți, pentru că io încă n-am absolvit, râde el.

— Deci, Paulie, Will și-a pierdut buletinul, îi explică Jane.

Paulie îmi zâmbește.

— Ce nasol, copile. Îmi întinde o foaie goală A4 și zice: Am nevoie de numele tău întreg, de adresă, data nașterii, cod numeric personal, înălțime, greutate și culoarea ochilor. Și o sută de parai.

— Eu, ăăă…, spun, pentru că din întâmplare nu port la mine hârtii de o sută de dolari.

Dar înainte să-mi iasă cuvintele din gură, Jane pune pe tejghea cinci hârtii de douăzeci.

Eu și Jane ne așezăm pe scaunele pliante și născocim împreună noua mea identitate: mă numesc Ishmael J. Biafra, adresa mea este W. Addison Street 1060, în zona Wriegley Field. Am părul castaniu, ochii albaștri. Am 1,65 metri, 72 de kilograme, codul numeric e format din nouă cifre

alese la întâmplare și tocmai am făcut douășdoi de ani luna trecută. Îi întind foaia lui Paulie, iar el îmi face semn spre o fâșie de bandă adezivă și-mi spune să stau acolo în picioare. Își ridică la ochi o cameră digitală și-mi zice: „Zâmbește!“ N-am zâmbit la poza din carnetul de conducere care e pe bune, deci clar n-am de gând să zâmbesc la asta.

— Imediat e gata, zice Paulie, așa că mă sprijin de perete și mă simt suficient de agitat în legătură cu buletinul încât să uit să mă mai simt agitat și că stau lângă Jane.

Deși știu că sunt cam a treia milioană persoană care-și face buletin fals, tot sunt destul de sigur că e o infracțiune, iar în general mă declar împotriva comiterii de infracțiuni.

— Eu nici măcar nu beau, zic cu voce tare, în parte pentru mine, în parte pentru Jane.

— Al meu e doar pentru concerte, spune ea.

— Pot să-l văd?

Jane se întinde după rucsac, care e mâzgălit tot cu nume de formații și citate, și-și pescuiește portofelul din el.

— Îl țin ascuns aici, spune și desface fermoarul unui buzunăraș din portofel, pentru că dacă mi se întâmplă ceva, gen să mor sau mai știu eu ce, n-aș vrea ca ăia de la spital să se chinuie să-i sune pe părinții Zorei Thurston Moore.

Clar, ăsta e numele ei, iar buletinul mi se pare complet real. Poza e genială: gura ei pare fix pe punctul de a izbucni în râs, adică exact cum arăta acasă la Tiny și nu ca în toate pozele ei de pe Facebook.

— E tare poza. Așa arăți tu de fapt, îi spun.

Și e adevărat. Asta e problema: atâtea lucruri sunt adevărate. E adevărat că vreau s-o cocoloșesc cu complimente și e adevărat că vreau să mă țin la distanță. E adevărat că vreau să mă placă și e adevărat că nu vreau. Adevărul stupid și interminabil se face auzit din amândouă părțile, cu

gura lui mare și stupidă. Și asta mă face, în mod stupid, să trăncănesc în continuare:

— Adică, tu n-ai cum să știi cum arăți, corect? De fiecare dată când te vezi în oglindă, știi că te uiți la tine, așa că nu te poți abține să nu pozezi un pic. Așa că nu știi niciodată *exact*. Dar așa… uite, așa arăți tu.

Jane pune două degete pe fotografia din buletin, pe care eu îl țin pe picior — ceea ce înseamnă că degetele ei sunt pe piciorul meu, dacă nu iei în considerare buletinul —, iar eu mă uit la degetele ei o secundă și pe urmă în sus la ea.

— Cu toată delincvența lui, Paulie chiar e un fotograf bun.

Moment în care Paulie apare fluturând în aer una bucată de plastic cu aspect de buletin.

— Domnule Biafra, documentul dumneavoastră.

Mi-l întinde. Pe degetele de la cealaltă se văd literele L-E-S-S.

E perfect. Toate hologramele unui buletin real din Illinois, toate culorile cum trebuie, aceeași grosime, plastic laminat, aceleași informații ca donator de organe. Ba chiar arăt aproape OK în poză.

— Doamne, zic eu. E bestial. E *Mona Lisa* actelor.

— Nicio problemă, face Paulie. Oki doki, copii, tre' să mă ocup de niște treburi.

Paulie zâmbește și ridică un *joint*. Sunt șocat cum cineva atât de prăjit de la iarbă poate fi atât de genial în domeniul falsificării actelor.

— Ne vedem mai încolo, Jane. Zi-i lui Phil să-mi dea un telefon.

— Să trăiț', dom' căpitan, îi răspunde Jane, după care coborâm scările și eu simt cum documentul fals îmi apasă puternic pe coapsă în buzunarul din față, ca și cum ar fi, gen, un bilet de acces pentru orice loc din lumea asta.

Ieșim afară, în stradă, unde frigul ne ia mereu prin surprindere. Jane o ia la fugă în fața mea și în timp ce mă întreb dacă ar trebui să mă duc după ea sau nu, se întoarce spre mine și începe să țopăie cu spatele. Vântul îi bate în față, așa că abia înțeleg ce strigă.

— Haide, Will! Sari! Doar ești *bărbat* deacum.

Și să fiu al naibii dacă nu încep să țopăi după ea.

capitolul patru

tocmai aranjez flacoanele cu metamusil[5] pe raftul din intervalul șapte când intră agale maura. știe că șefu' meu e un dobitoc care face gât dacă pierd vremea și stau de vorbă în timp ce muncesc, așa că se preface că se uită la vitamine în timp ce vorbește cu mine. îmi zice că e ceva total tulburător la cuvântul „mestec-abil", după care se face brusc 5:12 și maura își dă seama că e timpul să pună întrebări personale.

maura: tu ești gay?

eu: ce căcat?

maura: nu m-ar deranja dacă ai fi.

eu: ah, super, pentru că asta m-ar îngrijora cel mai mult, dacă te-ar deranja pe tine.

maura: zic și eu.

eu: am notat. acuma, n-ai vrea să-ți ții gura și să mă lași să muncesc? sau ai nevoie de reducerea mea de angajat să-ți iei ceva pentru crampe?

chiar cred că ar trebui să existe o regulă împotriva contestării sexualității unui tip în timp ce muncește. și, oricum, chiar nu vreau să vorbesc despre asta cu maura, indiferent ce ar fi între noi. pentru că, ce se întâmplă — noi nu suntem chiar atât de apropiați. maura e genul de prieten cu care îmi place să fac schimb de scenarii apocaliptice. și totuși, nu e cineva care să mă facă să-mi doresc să împiedic venirea unei apocalipse. de vreun an de când ne tot vedem, asta a fost o problemă constantă. știu că dacă i-aș spune că-mi plac tipii, probabil n-o să-și mai dea întâlniri cu mine, ceea ce ar fi un plus imens. dar știu și că aș deveni instant animăluțul ei gay de companie și ăsta chiar

că e ultimul lucru pe care-l vreau. și nu e vorba că aș fi *chiar* atât de gay. doar o urăsc de moarte pe madonna.

eu: parcă erau niște cereale pentru oamenii constipați, le zicea metamueslix.

maura: eu vorbesc serios.

eu: și eu vorbesc serios când îți zic să-ți vezi de treabă. n-ar trebui să mă faci gay doar pentru că nu vreau să mă culc cu tine. o grămadă de tipi normali n-ar vrea să se culce cu tine.

maura: să te fut.

eu: a, păi tocmai asta e ideea, că n-o să mă.

se apropie și-mi răstoarnă toate flacoanele pe care le-am pus pe rafturi. îmi vine să iau unul și să-i dau cu el peste ceafă când pleacă, dar adevărul e că, dacă i-aș zbura creierii pe-aici, m-ar pune managerul să curăț și asta chiar ar fi de căcat. ultimul lucru de care am nevoie e materie cenușie pe pantofi. are cineva idee cât de greu se scoate căcatul ăla? în fine, chiar am nevoie de jobul ăsta, adică nu pot să fac chestii gen să țip, să-mi pun prostia aia de ecuson cu susul în jos, să port blugi rupți sau să sacrific cățeluși în raionul de jucării. nu mă deranjează cine știe ce, decât atunci când e managerul prin zonă sau când vin oameni pe care îi știu și se simt aiurea, că eu muncesc și ei nu trebuie.

mă gândesc că maura o să plonjeze înapoi pe intervalul șapte, dar nu o face și știu că în următoarele trei zile o să trebuiască să mă port drăguț cu ea (sau cel puțin să nu fiu nesimțit cu ea). îmi pun în minte să-i cumpăr cafea sau ceva de genu' ăsta, dar mementourile din mintea mea sunt o mare glumă, pentru că se evaporă imediat după ce le pun. și adevăru' e că, data viitoare când o să vorbim, maura o să-și scoată la bătaie tot arsenalul de victimă și asta n-o să facă decât să mă enerveze și mai tare. adică, pe ea a mâncat-o

limba. nu e vina mea că nu poate să accepte răspunsul.

cvs se închide la opt sâmbăta, adică până la nouă m-am cărat. eric, mary și greta vorbesc numai de petrecerile la care au de gând să se ducă și până și roger, managerul nostru cu cap pătrat, ne spune că el și nevastă-sa or să aibă „o noapte de pomină“ — știți ce zic, că-mi vine să vomit. mai repede mi-aș imagina o rană cu puroi și viermi colcăind în ea. roger e chel și gras și nevastă-sa probabil că e și ea cheală și grasă, și ultimul lucru pe care vreau să-l aud e cum fac ei sex chel și gras. mai ales când știu că el vrea să pară total sexy și senzual, când adevărul e că probabil se duce acasă și se uită amândoi la un film cu tom hanks, după care unul dintre ei o să zacă în pat ascultând cum celălalt face pipi, pe urmă schimbă locurile și abia după ce a terminat și al doilea cu baia, sting lumina și se culcă.

greta mă întreabă dacă vreau să merg cu ea, da' ea are vreo douăștrei de ani și gagică-su, vince, se poartă de zici că mi-ar scoate mațele afară dacă folosesc cuvinte dificile de față cu ea. așa că doar mă duce acasă cu mașina, unde e maică-mea, și unde isaac nu e online, și mă scoate din sărite că maică-mea nu-și face niciodată planuri de sâmbătă seara, și isaac are mereu planuri de sâmbătă seara. adică, nu vreau să stea în casă și să m-aștepte pe mine până mă întorc și-i scriu, pentru că unul dintre lucrurile mișto la el e că are o viață. am un e-mail de la el, în care-mi zice că se duce la film de ziua karei, și îi răspund să-i ureze la mulți ani din partea mea, dar evident că până o să vadă el mesajul ziua ei o să se termine și, oricum, nu știu dacă i-a spus ceva karei despre mine.

maică-mea e pe canapeaua noastră verde țipător, se uită pentru a catralioana oară la mini-serialul *mândrie și prejudecată* și știu că aș fi ca o fată dacă m-aș așeza acolo și m-aș uita și eu cu ea. ce e ciudat e că ei îi place și *kill bill* și n-am reușit

niciodată să văd vreo diferență între starea ei când se uită la *mândrie și prejudecată* și când se uită la *kill bill*. e ca și cum ar fi aceeași persoană, indiferent ce se petrece. ceea ce n-are cum să fie normal.

până la urmă, ajung și eu să mă uit la *mândrie și prejudecată*, pentru că ține cinșpe ore și știu că, până se termină, isaac o să fie probabil acasă. telefonul îmi tot sună și eu tot nu răspund. ăsta e unul din avantajele faptului că el nu poate să mă sune — nu trebuie niciodată să-mi fac griji că poate e el.

se aude soneria fix când tipul e pe punctul să-i spună fetei toate căcaturile pe care trebuie să i le spună și, în primă fază, o ignor exact cum îmi ignor și telefonul. singura problemă e că oamenilor de la ușă nu le intră căsuța vocală, așa că mai sună o dată și maică-mea e pe punctul să se ridice, așa că-i zic că răspund eu, imaginându-mi că e echivalentul la ușă al cuiva care-a greșit numărul.

doar că, atunci când ajung, la ușă e maura care mi-a auzit pașii, deci știe că sunt aici.

maura: tre' să vorbesc cu tine.

eu: nu e cam miezu' nopții sau așa ceva?

maura: hai, deschide ușa.

eu: ai de gând să bocești?

maura: hai, will. deschide, numa'.

mereu mă sperie un pic când e atât de directă cu mine. așa că, în timp ce deschid ușa, încerc să caut soluții ca s-o evit. e ca și cum mi s-ar trezi un soi de instinct.

maică-mea: cine e?

eu: nu-i decât maura.

și, băga-mi-aș, maura ia „nu-i decat maura“ personal. nu vreau decât să dea odată apă la șoareci și să trecem peste. și-a dat cu atâta dermatograf negru că poate să traseze conturul unui cadavru și e atât de palidă, că parcă tocmai ar fi avut o întâlnire cu un vampir. doar semnele roșii îi lipsesc de pe gât.

rămânem acolo, în pragul ușii, pentru că nu prea știu unde ar trebui să mergem. nu cred că maura a mai fost la mine în casă până acum, decât poate în bucătărie. clar nu a fost la mine în cameră, pentru că acolo e calculatorul și maura e genul de fată care, în secunda în care o lași singură, se duce direct la jurnalul sau calculatorul tău. plus, știți ce zic, dacă inviți pe cineva la tine în cameră ar putea fi interpretat, iar eu în mod sigur nu vreau ca maura să creadă că urmează să fac cu ea toată schema cu „hei-ce-ar-fi-să-stăm-la-mine-în-pat-și-hei-dacă-tot-stăm-la-mine-în-pat-ce-ar-fi-să-ți-o-bag?". dar bucătăria și sufrageria ies din discuție acum pentru că e maică-mea, iar dormitorul maică-mii iese din discuție pentru că e dormitorul maică-mii. și așa mă trezesc că o întreb pe maura dacă vrea să meargă în garaj.

maura: în garaj?

eu: băi, nu e ca și cum te pun să cobori pe o țeavă, da? dacă voiam să facem un pact de sinucidere, aș fi optat pentru o electrocutare în cadă. știi ce zic, cu un föhn. ca poeții.

maura: bine.

maxi-serialul maică-mii n-a ajuns încă la finalul de căcat în stilul austin, deci mi-e clar că eu și maura o să putem vorbi nederanjați. sau, cel puțin, o să fim singurii deranjați din garaj. mi se pare chiar aiurea să stăm în mașină, așa că eliberez un loc de lângă chestiile lui taică-miu, pe care maică-mea nu s-a obosit să le arunce.

eu: deci care-i treaba?

maura: ești nesimțit.

eu: asta-i o știre de senzație?

maura: taci și tu o secundă.

eu: doar dacă taci și tu.

maura: încetează.

eu: tu ai început.

maura: încetează odată.

gata, mă hotărăsc să tac. și ce obțin? cinșpe secunde cretine de tăcere. după care o apucă

maura: tot timpul îmi spun că nu mă rănești intenționat, ceea ce face să fie mai puțin dureros, înțelegi. dar azi… mi s-a luat complet de tot căcatul ăsta. de tine. și, pentru cultura ta generală, nici nu vreau să mă culc cu tine. nu m-aș culca niciodată cu cineva cu care nu pot fi nici măcar prietenă.

eu: stai puțin — acuma nu mai suntem nici prieteni?

maura: nu știu ce suntem. tu nici măcar nu-mi spui că ești gay.

asta e o manevră clasică marca maura. dacă nu primește răspunsul pe care-l vrea, născocește un colț în care să te înghesuie. ca atunci când mi-a umblat în rucsac în timp ce eram la baie și mi-a găsit pilulele — nu le luasem de dimineață, așa că le aveam cu mine la școală. a așteptat zece minute bune până să mă întrebe dacă sunt pe vreun tratament. ceea ce mi s-a părut un pic cam din senin și, cum nu voiam să vorbesc despre asta, i-am zis că nu. și atunci ce face ea? își bagă mâna în rucsacul meu, scoate flaconul cu pilule și mă întreabă pentru ce sunt. și-a obținut răspunsul, dar fără să-mi inspire tocmai încredere. îmi zicea întruna că nu trebuie să-mi fie rușine de „problemele mele mentale“ și eu îi ziceam întruna că nu mi-e rușine — doar că nu vreau să discut despre asta cu ea. n-a sesizat diferența.

așa că acum ne-am întors într-un alt colț, de data asta pe subiectul gay.

eu: băi, stai așa. chiar dacă aș fi gay, asta n-ar trebui să fie decizia mea? dacă să-ți spun ție?

maura: cine e isaac?

eu: căcat.

maura: crezi că nu văd ce desenezi tu-n caiet?

eu: faci mișto de mine. toată chestia asta e despre *isaac*?

maura: doar zi-mi cine e.

în mod fundamental, nu vreau să-i spun. e al meu, nu al ei. dacă-i dau chiar și numai un deget din povestea asta, o să vrea toată mâna. știu că, în felul ei scrântit, face asta fiindcă-și imaginează că asta-mi doresc — să vorbesc despre tot, să-i spun ei tot despre mine. da' nu asta-mi doresc. și asta nu poate să aibă.

eu: maura maura maura… isaac e un personaj. nici măcar nu există. căcat! e vorba de chestia asta la care lucrez. chestia asta — nici nu știu — o *idee*. am toate poveștile astea în cap. cu personajul ăsta principal, isaac.

habar n-am de unde-mi ies căcaturile astea. e fix ca și cum mi-ar fi transmise de o forță divină a invențiilor.

maura arată de parcă ar vrea să creadă, dar nu prea crede.

eu: gen, câinele pogo. doar că nu e câine și nu e pe băț[6].

maura: doamne, uitasem cu totul de câinele pogo.

eu: glumești? urma să ne facă bogați!

și înghite gălușca. se sprijină de mine și jur pe ce-am mai sfânt că, dacă era băiat, puteam să-i văd erecția din pantaloni.

maura: știu că e îngrozitor, dar într-un fel mă simt ușurată că nu ascunzi de mine o chestie atât de importantă.

bănuiesc că n-ar fi momentul să subliniez că, de fapt, nu i-am zis niciodată că n-aș fi gay. i-am zis doar să-și vadă de treabă.

nu știu dacă e ceva mai înfiorător decât o gagică *goth* care se topește toată să fie alintată. maura nu doar că se sprijină pe mine, dar acum îmi examinează mâna ca și cum mi-ar fi ștanțat cineva pe ea sensu' vieții. în braille.

eu: cred c-ar trebui să mă-ntorc la maică-mea.

maura: zi-i că stăm pe-aicea.

eu: i-am promis că mă uit cu ea la chestia aia.

toată ideea e să-i fac vânt maurei, fără ca ea să se prindă că-i fac vânt. fiindcă eu chiar nu vreau s-o rănesc, mai ales după ce abia am reușit s-o aduc înapoi de pe marginea prăpastiei unde, chipurile, tot eu am împins-o. știu că, imediat ce ajunge acasă, o să alerge direct la caiețelul ei de poeme cu sânge și cranii, iar eu o să fac tot posibilul să nu-i livrez o cronică proastă. maura mi-a arătat odată unul dintre poemele ei.

spânzură-mă
ca pe-o roză ofilită
păstrează-mă
și petalele n-au să-mi cadă
până ce tu nu mă vei atinge
și mă voi risipi

și i-am scris și eu un poem drept răspuns

sunt ca
o begonie moartă
spânzurată cu susu-n jos
căci
ca unei begonii moarte
mi se fâlfâie

la care ea răspunde

nu tuturor florilor
le trebuie lumină
să crească

așa că poate diseară o să inspir ceva de genul

am crezut că-i plămădit să fie gay
dar poate că norocu-mi va șopti
cum să mă strecor în șlițul lui

sper să nu fiu niciodată nevoit să-l citesc sau să știu despre el sau chiar să mă mai gândesc vreodată la asta.

mă ridic și deschid ușa de la garaj, ca să-i arăt drumul maurei. îi zic că ne vedem luni la școală și

ea zice „asta dacă nu ne vedem înainte“ și eu mă hăhăi până ia o distanță sigură ca să pot închide la loc ușa de la garaj.

partea nasoală e că sunt convins că, într-o bună zi, toată chestia asta o să se-ntoarcă și-o să mă bântuie. că, într-o bună zi, o să spună că am condus-o, când eu de fapt doar o lăsam să ia distanță. tre' să-i fac lipeala cu altcineva. rapid. nu pe mine mă vrea — ea doar vrea pe cineva care s-o vadă ca pe buricul pământului. și nu pot să fiu eu ăla.

când mă întorc în sufragerie, *mândrie și prejudecată* e pe sfârșite, ceea ce înseamnă că fiecare cam știe pe unde stă în raport cu ceilalți. de obicei, în punctul ăsta maică-mea e boțită toată de plâns, doar că de data asta nu e urmă de lacrimă în toată casa. lucru pe care îl și confirmă, când închide dvd-ul.

maică-mea: chiar trebuie să mă opresc din chestia asta. tre' să-mi fac o viață.

cred că mai degrabă i se adresează ei înseși sau universului, dar nu mie. oricum, nu pot să nu mă gândesc că „să-mi fac o viață“ e ceva în care numai un imbecil irecuperabil ar putea crede. ca și cum nu trebuie decât să te duci cu mașina până la magazin, să-ți cumperi ce-ai nevoie și gata, îți faci o viață. s-o vezi mai întâi într-o cutie lucioasă, să te uiți înăuntru prin plastic, să te imaginezi pe tine într-o viață nouă și să zici: „uau, arăt atât de fericită — cred că asta e viața pe care trebuie să mi-o fac!“, apoi s-o duci la tejghea, s-o treci prin fața casei de marcat și s-o plătești cu cardul. dacă ar fi atât de ușor să-ți faci o viață, am fi o specie de extaziați. da' nu suntem. așa că, mamă, viața ta nu te așteaptă undeva, ca tu să te duci, s-o iei și s-o faci. nu, viața ta e chiar aici. și, da, e de căcat. așa sunt de obicei viețile. deci dacă vrei ca lucrurile să se schimbe, nu trebuie să-ți faci o viață. trebuie s-o trăiești.

evident că nu-i zic nimic din toate astea. mamele nu trebuie să audă genul ăsta de rahaturi de la copiii lor, decât dacă o iau chiar rău de tot pe arătură, cum ar fi să fumeze în pat, să bage heroină sau să bage heroină în timp ce fumează în pat. dacă maică-mea era un gagiu sportiv de la mine din școală, toți prietenii sportivi i-ar fi zis: „fraiere, nu tre' decât să ți-o mai tragi". Da', scuzați-mă pe mine, geniile voastre, leac prin futai nu există. leacul prin futai e versiunea adultă a lui moș crăciun.

o chestie cam bolnavă că mi-a fugit mintea de la maică-mea la futai, așa că mă bucur când își mai plânge un pic de milă.

maică-mea: îmbătrânesc, nu? mamă acasă sâmbătă seara, așteptând s-apară darcy.

eu: nu prea există un răspuns la-ntrebarea asta, nu?

maică-mea: nu. probabil că nu.

eu: tu chiar l-ai invitat în oraș pe tipul ăsta?

maică-mea: nu. de fapt, n-am dat de el.

eu: păi, nici n-o să apară până nu-l inviți.

eu dându-i maică-mii sfaturi amoroase e ca și cum peștișorul de aur l-ar învăța pe șarpe cum să zboare. aș putea să-i aduc aminte că nu toți tipii sunt cretinoizi ca taică-miu, dar faza perversă e că nu poate să sufere când zic lucruri nasoale despre el. probabil că doar e îngrijorată pentru ziua când o să mă trezesc și-o să-mi dau seama că jumătate din genele mele sunt atât de setate spre a mă transforma într-un nenorocit, încât o să-mi doresc să *fiu* un nenorocit. ei bine, mamă, ghici ce — ziua aia a venit de mult. și mi-ar plăcea să pot spune că aici au intrat în scenă pastilele, dar pastilele se ocupă doar de efectele secundare.

slavă cerului pentru egalizatoarele de dispoziție. *și toate dispozițiile ar trebui să fie egale*. întruchipez, în pana mea, mișcarea drepturilor civile ale dispozițiilor.

e suficient de târziu încât isaac să fi ajuns acasă, așa că-i zic maică-mii că mă cărăbănesc la culcare și apoi, ca să fiu drăguț, îi spun că dacă o să văd tipi simpatici îmbrăcați în pantaloni scurți și călărind senzual un armăsar în drum spre mall, o să mă asigur că le strecor numărul ei de telefon. îmi mulțumește pentru asta și cică e o idee mai bună decât i-ar fi venit oricăreia dintre prietenele ei de la seara de poker. mă-ntreb dacă în curând o să ceară și părerea poștașului.

când flituiesc *screen saver*-ul să verific care-i treaba, văd că m-așteaptă, pâlpâind, o căsuță de *chat*.

boundbydad: ești?

boundbydad: sper

boundbydad: și tânjesc

boundbydad: și mă rog

inimioare și pupici îmi invadează creierul. dragostea e un drog.

grayscale: te rog, fii vocea rațiunii care salvează lumea

boundbydad: ești!

grayscale: acum.

boundbydad: dacă te bazezi pe mine pentru rațiune, înseamnă că e destul de nasol.

grayscale: mda, păi, a trecut maura pe la cvs pentru castingul de babornițe și, când i-am zis că s-au anulat probele, s-a hotărât totuși să mai facă o încercare

grayscale: cu plata-n natură. dup-aia a apucat-o și pe maică-mea că n-are viață. mamă, și mai am și teme de făcut. sau nu.

boundbydad: e greu să fii-n papucii tăi, nu?

grayscale: clar.

boundbydad: crezi că maura știe adevărul?

grayscale: pun pariu că ea așa crede.

boundbydad: ce târfă băgăreață.

grayscale: nici chiar. nu e vina ei că eu nu vreau să mă implic. mai degrabă o fac cu tine.

boundbydad: asta și faci. între timp, niciun plan măreț de sâmbătă seara? mai mult timp de calitate cu mama?

grayscale: tu, dragule, ești planul meu de sâmbătă seara.

boundbydad: sunt onorat.

grayscale: ar trebui să fii. cum a fost la ziua de naștere?

boundbydad: nimic deosebit. kara voia doar să vadă un film cu mine și janine. simțit bine, film prost. ăla cu gagiul care află că tipa cu care se însoară e sucubus

boundbydad: sucubbus?

boundbydad: succubus?

grayscale: succubus

boundbydad: așa, una de-aia. o prostie totală. dup-aia a fost mega plictisitor. dup-aia gălăgios și prostesc. dup-aia au fost vreo două minute când era atât de idiot încât era amuzant. dup-aia a devenit iar cretin și s-a terminat de căcat.

boundbydad: vremuri bune, vremuri bune

grayscale: ce face kara?

boundbydad: se recuperează.

grayscale: adică?

boundbydad: vorbește mult la trecut despre problemele ei, ca o modalitate de a ne convinge că au trecut. și poate chiar au trecut.

grayscale: ai salutat-o din partea mea?

boundbydad: îhî. cred că am formulat ceva de genul „will zice că te vrea“, da' efectul a fost același. te salută și ea.

grayscale: **oftat oropsit** mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

boundbydad: mie mi-ar fi plăcut să fiu acolo cu tine acum.

grayscale: serios? ☺
boundbydad: mdaaaap
grayscale: și dacă erai aici…
boundbydad: ce-aș fi făcut?
grayscale: ☺
boundbydad: permite-mi să-ți spun ce-aș fi făcut.

ăsta e un joc de-al nostru. de cele mai multe ori, nu vorbim serios. gen, sunt mai multe variante. unu la mână, ne batem joc de oamenii care fac sex virtual, inventându-ne propriul dialog pornostesc.

grayscale: vreau să-mi lingi clavicula.
boundbydad: îți ling clavicula.
grayscale: ooo, clavicula mea se simte atât de bine.
boundbydad: o claviculă obrăznicuță.
grayscale: mmmmmmm
boundbydad: wwwww
grayscale: rrrrrrrrrrrr
boundbydad: tttttttttttttttttttt

alte dăți, abordăm romantismul beletristic. porno-n păpușoi.

boundbydad: armăsare, vâră-ți în mine bărbăția aprigă și fremătândă
grayscale: mădularu-ți ticălos aprinde-n mine-o vâlvătaie
boundbydad: echipajul meu de căutare se strecoară-n tărâmurile tale necălcate
grayscale: îndeasă-mă ca pe-un curcan de ziua recunoștinței!!!

și mai sunt seri ca asta, când ceea ce iese la iveală e adevărul, pentru că e lucrul de care avem cea mai mare nevoie. sau poate că doar unul dintre noi are cea mai mare nevoie de el, iar celălalt știe când e momentul să-l spună.

ca acum, când tot ce-mi doresc pe lume e să-l am pe el lângă mine. știe și el asta și zice

boundbydad: dacă eram acolo, aș fi stat în picioare, în spatele tău, mi-aș fi pus ușor

mâinile pe umerii tăi și i-aș fi masat încet, până ce ți-ai fi terminat ultima propoziție

boundbydad: apoi m-aș fi aplecat și mi-aș fi lăsat mâinile pe brațele tale, mi-aș fi cuibărit gâtul lângă al tău și te-aș fi lăsat să te întorci și să ne relaxăm o vreme așa

boundbydad: relaxăm

boundbydad: și când ai fi pregătit, te-aș săruta o dată, după care m-aș îndepărta, m-aș întinde cu fața în sus pe patul tău și tu ai putea să mă ții în brațe și eu pe tine.

boundbydad: și totul ar fi atât de liniștit. ca atunci când ești adormit, dar noi am fi treji și am fi împreună.

grayscale: ar fi atât de minunat.

boundbydad: știu. și mie mi-ar plăcea enorm.

nici nu-mi închipui cum am putea să ne spunem lucrurile astea cu voce tare. dar chiar dacă nu-mi pot imagina cum ar fi să aud cuvintele astea, îmi pot imagina cum ar fi să le trăiesc. nu-mi formez nici măcar o imagine. dar sunt în ea. știu cum m-aș simți cu el aici. liniștea aia. o fericire atât de mare, care mă întristează pentru că există doar în cuvinte.

mai demult, isaac mi-a spus că întotdeauna i s-au părut stânjenitoare tăcerile — dacă trece prea mult timp fără să-i răspund, se gândește că-i scriu altcuiva într-o fereastră separată sau că am plecat de la calculator sau că vorbesc cu alți doișpe băieți în afară de el. și trebuie să recunosc că am simțit și eu aceleași panici. așa că acum facem chestia asta oricând intervine câte o pauză. scriem continuu

grayscale: sunt aici

boundbydad: sunt aici

grayscale: sunt aici

boundbydad: sunt aici

până când ne vine următoarea propoziție

grayscale: sunt aici

boundbydad: sunt aici

grayscale: sunt aici
boundbydad: ce facem?
grayscale: ???
boundbydad: cred că e momentul
boundbydad: să ne întâlnim
grayscale: !!!
grayscale: pe bune?
boundbydad: pe nebune
grayscale: vrei să zici că aș putea să te văd
boundbydad: ține-te până e de-adevăratelea
grayscale: de-adevăratelea
boundbydad: da
grayscale: da?
boundbydad: da
grayscale: da!
boundbydad: sunt nebun?
grayscale: da! ☺
boundbydad: o să-nnebunesc dacă nu ne vedem.
grayscale: ar trebui să ne vedem
boundbydad: ar trebui.
grayscale: ohdoamnewow
boundbydad: o să se întâmple, nu-i așa?
grayscale: nu mai putem să dăm înapoi acum.
boundbydad: sunt atât de entuziasmat…
grayscale: și terifiat
boundbydad: …și terifiat
grayscale: dar cel mai mult entuziasmat?
boundbydad: dar cel mai mult entuziasmat.

o să se întâmple. știu c-o să se întâmple.

buimăciți, terifiați, alegem o dată.

vineri. peste șase zile

doar peste șase zile.

peste șase zile, poate că viața mea chiar o să înceapă.

ce nebunie.

și cel mai nebunesc lucru e că sunt atât de entuziasmat, că-mi vine să-i povestesc totul lui isaac, chiar dacă el e singura persoană care știe deja. nu maura, nu simon, nu derek, nu maică-mea — nimeni din toată lumea asta mare în afară de isaac. e, în același timp, sursa fericirii mele și cel cu care-mi doresc s-o împărtășesc.

trebuie să cred că e un semn.

---

[5] Medicament contra constipației.

[6] *Pogo dog* sau *corn dog* — hotdog făcut pane și servit pe băț.

capitolul cinci

E unul dintre weekendurile alea când nu ies din casă — la propriu — decât poate ca să merg scurt cu mama la The White Hen. De obicei nu mă deranjează weekendurile astea, dar parcă tot sper că o să sune Tiny Cooper și/sau Jane și să-mi dea un motiv să folosesc buletinul pe care l-am ascuns între paginile din *Persuasiune* de pe raftul meu de cărți. Dar nu sună nimeni; nici Tiny, nici Jane nu apar online; și e mai frig ca-n sutienu' de tablă al unei vrăjitoare, așa că stau în casă și mai fac din teme. Îmi fac tema la introducere în analiză și apoi, după ce termin, mai stau cu manualul în brațe vreo trei ore și încerc să pricep ce tocmai am făcut. Cam genul ăsta de weekend am și eu — când ai atât de mult timp, încât reiei soluțiile și începi să te uiți peste teoreme.

Apoi, duminică, în timp ce stau la calculator să văd dacă e cineva online, taică-miu își bagă capul pe ușă.

— Will, zice el, ai o secundă să stăm de vorbă în sufragerie?

Mă rotesc cu scaunul de la birou și mă ridic în picioare. Mi se strânge un pic stomacul, pentru că sufrageria e camera cea mai puțin potrivită în care să stai, camera unde e dezvăluită inexistența lui Moș Crăciun, unde mor bunicile, unde sunt criticate notele și unde afli că locomotiva bărbatului intră în gara femeii, că femeia are o gară, în care bărbatul intră iar și iar, până când un ovul e fertilizat etc.

Taică-miu e foarte înalt, foarte slab și foarte chel și are degetele lungi și subțiri, cu care bate ușor în brațul cu imprimeu floral al canapelei. Mă așez în fața lui, pe un fotoliu foarte căptușit și foarte verde. Bătutul din degete durează

aproximativ treizeci și patru de ani, dar el nu zice nimic, așa că într-un sfârșit încep eu:

— Salut, tată.

Are un stil foarte formal și apăsat de a vorbi, așa e taică-miu. Îți vorbește întotdeauna ca și cum te-ar informa că ai o formă terminală de cancer — ceea ce e o parte însemnată din jobul lui, deci e de înțeles. Se uită la mine cu ochii ăia triști și pătrunzători de ai-cancer și zice:

— Eu și maică-ta ne întrebam ce planuri ai.

— A, păi... Mă gândeam să… ăăă… să merg la culcare destul de curând. Și-apoi, să mă duc la școală. O să merg la un concert vineri. Știe deja mama.

Dă aprobator din cap.

— Da, dar după asta.

— Ăăă, după asta? Adică, te referi să merg la facultate, să-mi iau un job, să mă-nsor, să vă fac nepoți, să stau departe de droguri și să trăiesc fericit până la adânci bătrâneți?

Aproape că zâmbește. E un lucru excepțional de greu să-l faci pe taică-miu să zâmbească.

— E o anumită fațetă a acestui proces de care eu și mama ta suntem interesați în mod deosebit în momentul actual al vieții tale.

— Facultatea?

— Facultatea, zice el.

— Nu trebuie să vă faceți griji până la anul, subliniez eu.

— Nu e niciodată prea devreme să-ți faci planuri, zice el.

După care începe să vorbească despre un program anume de la Northwestern, unde faci în același timp și facultate, și școala medicală în, gen, șase ani, deci poți să-ți începi rezidențiatul până la douăzeci și cinci de ani și așa poți să fii aproape de casă, dar să stai, desigur, în campus și bla-bla-bla, pentru că după vreo unșpe secunde îmi dau seama că el și mama au hotărât că ar trebui să urmez acest program anume și încearcă să mă

obișnuiască din timp cu ideea, urmând să mai amintească despre asta din când în când anul viitor, făcând presiuni, făcând presiuni, făcând presiuni. Și îmi mai dau seama și că, dacă aș putea să intru, probabil că m-aș duce. Sunt modalități și mai rele de a-ți câștiga existența.

Știți cum se zice că părinții au mereu dreptate? „Urmează sfaturile părinților; ei știu ce e bine pentru tine." Știți și că nimeni nu ascultă vreodată de sfaturile astea, deoarece, chiar dacă sunt adevărate, sunt atât de enervante și protectoare, că-ți vine să-ți iei lumea-n cap și să te-apuci, gen, de metamfetamine și să faci sex neprotejat cu optzeșapte de mii de parteneri necunoscuți? Ei bine, eu îmi ascult părinții. Ei știu ce e bine pentru mine. O să ascult de oricine, sincer. Aproape oricine știe mai bine decât mine.

Și oricât de puțin ar ști și taică-miu, explicațiile lui despre acest viitor m-au pierdut; deja sunt de acord cu tot. Nu, eu mă gândesc cât de mic mă simt în fotoliul ăsta absurd de uriaș, mă gândesc la buletinul fals pus la căldurică între paginile cărții de Jane Austin, mă gândesc dacă sunt mai degrabă enervat sau impresionat de Tiny, mă gândesc la vineri, când o să-mi facă Tiny pârtie prin mulțime în timp ce el o să se chinuie să danseze ca toată lumea, și-o să fie prea cald în club, și oamenii cu hainele ude de transpirație, și ritmul alert, și piele de găină că nici măcar nu mă interesează despre ce cântă.

— Da, sună chiar mișto, tată, îi zic eu și el vorbește despre cum cunoaște lume acolo, iar eu doar dau din cap dau din cap dau din cap că da.

Luni ajung la școală cu douăzeci de minute mai devreme, pentru că maică-mea trebuie să ajungă la spital până la șapte — bănuiesc că cineva are o tumoare XXL sau ceva de genul. Așa că mă sprijin de stâlpul de pe pajiștea din fața școlii să-l aștept pe Tiny Cooper, dârdâind tot, deși am mănuși, căciulă, geacă și hanorac. Vântul șuieră pe

pajiște și aud cum flutură drapelul de deasupra mea, da' al naiba să fiu dacă am de gând să intru în clădire cu o nanosecundă înainte să se sune de prima oră.

Autobuzele se golesc și pe pajiște încep să roiască bobocii, dintre care niciunul nu pare interesat în mod deosebit de mine. Moment în care îl văd pe Clint, membru titular al fostului meu Grup de Prieteni, venind dinspre locul de parcare al elevilor mai mari și reușesc să mă conving că nu vine chiar *la mine*, până când îi simt respirația venind spre mine ca un nor mic și puturos. Și n-o să mint: sper într-un fel că are de gând să-și ceară scuze pentru obtuzitatea anumitor prieteni de-ai lui.

— Hei, futangiule, face el.

Tuturor le zice *futangiule*. O fi un compliment? O insultă? Sau poate amândouă și tocmai asta e și ideea.

Tresar un pic de la acreala respirației lui și zic doar:

— Hei.

Total neangajat. Toate conversațiile pe care le-am avut vreodată cu Clint sau cu oricine din Grupul de Prieteni sunt identice: cuvintele pe care le folosim sunt golite de orice sens, încât nimeni să nu știe vreodată despre ce vorbește celălalt și, așa, bunătatea e crudă, egoismul e generos, simpatia e rece.

— M-a sunat Tiny în weekend, în legătură cu musicalul lui. Vrea finanțare de la consiliul elevilor. (Clint e vicepreședintele consiliului elevilor.) Mi-a zis toate căcaturile despre el. Un musical despre un șmecher mare și gay și cel mai bun prieten al lui, care își face laba c-o pensetă, fiindcă are puța prea mică.

Spune toate astea cu un zâmbet pe față. N-o face cu răutate. Sau nu tocmai.

Și-mi vine să-i zic: „Mamă, ce original. De unde scoți, Clint, toate finețurile astea? Ai vreo

fabrică de glume prin Indonezia, unde trag tare puști de opt ani, care muncesc nouă ore pe săptămână ca să-ți livreze umorul ăsta de cinci stele? Sunt trupe de băieți frumoși, cu material mai original“. Dar nu-i zic nimic.

— Deci, mdea, continuă Clint într-un final. Cre' c-aș putea să-l ajut pe Tiny la ședința de mâine. Pentru că piesa aia pare o idee fabuloasă. Doar o întrebare am: tu o să-ți cânți singur părțile tale? Că pentru asta chiar aș plăti.

Râd un pic, da' nu prea mult.

— Nu mă omor după teatru, îi zic până la urmă.

Exact în clipa aia, simt o prezență imensă în spatele meu. Clint își ridică bărbia până la cer ca să se uite la Tiny, după care dă din cap spre el.

— Ce'aci, Tiny? îl întreabă și se cară.

— Încearcă să te fure înapoi? se interesează Tiny.

Mă întorc și *acum* pot să vorbesc.

— Stai tot weekendul fără să intri pe net sau să dai un telefon și, totuși, îți faci timp să-l suni pe *el*, în infinitele tale încercări de a-mi face praf viața socială prin magia cântecului?

— Unu la mână, *Tiny dansatorul* nu o să-ți facă praf viața socială, pentru că tu nu ai o viață socială. Doi la mână, nici tu nu ai dat telefon. Trei la mână, am avut treabă! Am petrecut aproape tot weekendul cu Nick.

— Credeam că ți-am explicat de ce nu e în regulă să te vezi cu Nick, îi spun, dar Tiny începe iar să vorbească fix când o văd pe Jane, mergând prin vânt îndoită de mijloc. E îmbrăcată cu un hanorac nu-prea-gros și vine spre noi.

O salut, mă salută și ea și se oprește lângă mine ca și cum aș fi o aerotermă sau ceva.

— Hei, ia geaca mea, îi zic când o văd cum tremură.

Îmi scot geaca și Jane se învelește toată în ea. Încă mă chinui să găsesc ceva ce s-o întreb când

sună de intrare și ne îmbulzim toți înăuntru.

N-o văd pe Jane deloc toată ziua, ceea mă sâcâie un pic, pentru că până-și-pe-holuri-e-frig-ca-naiba și mă tot gândesc că după școală o să mor înghețat în drum spre mașina lui Tiny. După ultima oră, cobor scările în goană și îmi deschid dulapul. Am geaca îngrămădită înăuntru.

Acuma, poți să strecori un bilețel într-un dulap prin fantă. Ba chiar, dacă împingi, poți să bagi și un creion. Odată, Tiny Cooper mi-a vârât o carte cu Iepurașul Fericit. Dar îmi este extraordinar de greu să-mi imaginez cum a reușit Jane, care până la urmă nu e cea mai forțoasă persoană din univers, să îndese prin crăpătura minusculă a dulapului ditamai geaca de iarnă.

Dar scopul pentru care sunt aici nu e să-mi pun întrebări, așa că-mi iau geaca pe mine și ies în parcare, unde Tiny Cooper dă-noroc-și-se-bate-pe-umăr cu nimeni altul decât Clint. Deschid portiera din dreapta și intru în Acura lui Tiny. Apare și el destul de repede și, cu toate că sunt ofticat pe el, încă reușesc să apreciez sistemul complex și fascinant prin care Tiny Cooper se strecoară într-o mașină mică.

— Am o propunere, îi spun în timp ce se angrenează într-un alt miracol ingineresc — punerea centurii de siguranță.

— Sunt flatat, dar nu o să mă culc cu tine, răspunde Tiny.

— Nu e amuzant. Fii atent, propunerea mea e că, dacă renunți la chestia asta cu *Dansatorul Tiny*, o să… ei bine, ce vrei să fac? Pentru că aș face orice.

— Păi, vreau să te combini cu Jane. Sau măcar s-o suni. După ce am aranjat atât de artistic să rămâneți singuri, se pare că ea a înțeles că nu vrei să fii cu ea.

— Păi nu vreau, îi zic, ceea ce e total adevărat și total fals.

Adevărul stupid și atotcuprinzător.

— Tu ai impresia că suntem în 1832? Când îți place de cineva și acelui cineva îi place de tine, vă atingeți, în pana mea, buzele, pe urmă deschideți un pic gura și, pentru un strop de picanterie, pui puțin și limba. Adică, *Doamne*, Grayson. Toată lumea face treișpe-paișpe că ce depravat e tineretul american, și-o trage non-stop de parc-ar mânca semințe, și tu nici măcar nu ești în stare să pupi o fată care *evident te place*?

— Eu nu o plac, Tiny. Nu în felul ăla.

— E *adorabilă*.

— Și tu de unde știi?

— Sunt gay, nu orb. Are părul moale și un nas superb. Adică, un nas *superb*. Și mai ce? Ce vă plac vouă? Țâțele? Pare să aibă țâțe. Care par să fie de dimensiuni aproximativ normale. Ce altceva mai vrei?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Pornește mașina și începe să-și izbească bila aia de cap de claxonul mașinii. Ritmic. *Tiiiit. Tiiit. Tiiiiit.*

— Ne faci de râs, răcnesc ca să acopăr urletul claxonului.

— O să fac chestia asta până-mi sparg capu' sau zici c-o suni.

Îmi bag degetele în urechi, dar Tiny bușește în continuare claxonul. Oamenii se uită la noi. Până la urmă, zic scurt:

— Bine. Bine. BINE!

Și claxonatul de oprește.

— O s-o sun pe Jane. O să fiu drăguț cu ea. Dar tot nu vreau să fim împreună.

— Asta e alegerea ta. Alegerea ta imbecilă.

— Bun, deci, îi zic plin de speranță, zero producție *Dansatorul Tiny*?

Tiny pornește mașina.

— Scuze, Grayson, dar nu pot s-o fac. *Dansatorul Tiny* e ceva peste mine sau tine. E ceva peste amândoi.

— Tiny, tu înțelegi compromisul într-un fel chiar deformat.

Râde.

— Compromis e atunci când tu faci ce-ți spun eu și eu fac ce vreau. Ceea ce îmi aduce aminte de asta: o să am nevoie de tine să joci în piesă.

Mă abțin din râs, pentru că mizeria asta n-o să mai fie deloc amuzantă dacă e pusă în scenă în căcatul ăla de sală de festivități.

— Nici într-un caz. Nu. NU. Plus, insist să mă scoți din ea ca personaj.

Tiny oftează.

— Tu chiar nu te prinzi, nu? Will Grayson nu ești *tu*; e un personaj fictiv. Nu pot să-mi schimb, pur și simplu, arta doar pentru că nu-ți convine ție.

Încerc altă abordare.

— O să te umilești, Tiny.

— O să fac piesa, Grayson. Am susținere financiară de la consiliul elevilor. Așa că taci din gură și înghite.

Tac din gură și înghit, dar nu o sun pe Jane în seara asta. Nu sunt argatul lui Tiny.

A doua zi la prânz, iau autobuzul spre casă, pentru că Tiny e ocupat cu ședința de la consiliul elevilor. Mă sună imediat ce se termină.

— Vești bune, Grayson! răcnește el.

— Veștile bune pentru unii sunt întotdeauna vești proaste pentru alții, îi răspund.

Și, bineînțeles, consiliul elevilor a aprobat un buget de o mie de dolari pentru punerea în scenă și producția musicalului *Dansatorul Tiny*.

Seara, aștept să ajungă ai mei ca să mâncăm și încerc să lucrez la un eseu despre Emily Dickinson, dar în cea mai mare parte din timp doar downloadez tot ce au înregistrat vreodată Maybe Dead Cats. Îmi cam plac la nebunie. Și în timp ce îi tot ascult, îmi tot vine să-i spun cuiva despre cât de buni sunt, așa că îl sun pe Tiny, dar nu răspunde, și ajung să fac exact ceea ce-și dorește Tiny — fix ca-ntotdeauna. O sun pe Jane.

— Hei, Will, zice ea.

— Îmi cam plac la nebunie Maybe Dead Cats, îi spun.

— Mda, nu-s răi. Un pic cam pseudointelectuali, dar până la urmă nu așa suntem toți?

— Cred că numele lor trimite, gen, la fizicianul ăla.

De fapt, *știu*. Tocmai am căutat trupa pe Wikipedia.

— Da, zice ea. Schrödinger. Doar că numele trupei e total aiurea, pentru că Schrödinger e cunoscut fiindcă a evidențiat acest paradox al fizicii cuantice când, de exemplu, în anumite circumstanțe, o pisică nevăzută poate fi în același timp *și* vie, *și* moartă. Nu *poate* moartă.

— Ah, zic eu, pentru că nu pot nici măcar să mă prefac că știam chestia asta.

Mă simt ca un retardat, așa că schimb subiectul.

— Deci, am auzit că Tiny Cooper și-a făcut numărul de magie și musicalul e pe vine.

— Mda. Oricum, care e problema ta cu *Dansatorul Tiny*?

— Tu l-ai *citit*?

— Aha. E bestial, dacă reușește să-l pună pe roate.

— Păi, eu sunt, gen, unul dintre protagoniști. Gil Wrayson. Evident că-s eu. Și e, nu știu, jenant.

— Nu ți se pare fascinant, într-un fel, să fii unul dintre protagoniștii din viața lui Tiny?

— Nu prea vreau să fiu protagonist în viața *nimănui*, îi răspund, dar nu mai zice nimic. Și tu ce faci? întreb după o secundă.

— Bine.

— Doar bine?

— Ai găsit biletul din buzunarul de la geacă?

— Bile… nu. Era un bilet?

— Aham.

— Of. Stai așa.

Las telefonul pe birou și mă scotocesc prin buzunare. Faza cu geaca mea e că, dacă am ceva mic de aruncat — să zicem, un ambalaj de Snickers — și nu văd niciun coș de gunoi, buzunarele mele sfârșesc prin a deveni coșul de gunoi. Și nu-s prea priceput la dus gunoiul din buzunare. Așa că-mi ia câteva minute până găsesc o foaie de caiet împăturită. Pe exterior scrie:

Destinatar: Will Grayson.

Expeditor: Houdini al Dulapurilor

Iau telefonul și anunț:

— Hei, l-am găsit.

Simt un mic gol în stomac, într-un fel care e și plăcut, și neplăcut.

— Păi și l-ai citit?

— Nu, îi spun și mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să rămână necitit.

Nu trebuia s-o sun, de la-nceput.

— Stai așa.

Despăturesc foaia:

> Dle Grayson,
>
> Ar trebui să te asiguri că nu se uită nimeni când îți descui dulapul. Nu poți să știi niciodată (18) când se găsește cineva (26) să țină minte (4) cifrul tău. Mersi pentru geacă. Se pare că n-au murit toți cavalerii.
>
> — A ta,
>
> Jane
>
> p.s. Îmi place că-ți tratezi buzunarele exact cum îmi tratez eu mașina.

După ce termin de citit biletul, îl mai citesc o dată. Amândouă adevărurile devin și mai adevărate. O vreau. Și nu o vreau. Poate că, de fapt, sunt un robot. N-am nici cea mai vagă idee ce să zic, așa că-i dau bătaie și zic cel mai prost lucru posibil:

— Foarte drăguț.

De aia ar trebui să mă țin de Regula 2.

În tăcerea care se așterne, am timp să meditez la cuvântul „drăguț“ — cât de indiferent sună, cum

echivalează cu a-i spune cuiva că e mic, transformând o persoană într-un copil, cum cuvântul ăsta e ca o firmă luminoasă pe care scrie în întuneric „Îmi Pare Rău Pentru Tine“.

Și-apoi, într-un sfârșit, zice ea:

— Nu e epitetul meu preferat.

— Scuze. Adică, e…

— Știu ce vrei să zici, Will. Îmi pare rău. Eu, of, nici nu știu. Tocmai ce-am ieșit dintr-o relație și cred că, într-un fel, vreau doar să umplu golul ăla, iar tu ești cel mai în măsură candidat să umple golul — mamă, Doamne, asta chiar a sunat murdar. Mamă, Doamne. Hai, că o să-nchid acuma.

— Îmi pare rău c-am zis „drăguț“. Nu era drăguț. Era…

— Las-o așa. Uită de bilet, pe bune. Eu nici măcar… Chiar nu-ți face griji, Grayson.

După un închis în nas destul de ciudat, îmi dau seama de posibila continuare a propoziției „Eu nici măcar…“. „Eu nici măcar… nu te plac, Grayson, pentru că, oare cum aș putea s-o spun politicos și nu foarte inteligent... Adică, a trebuit să-l cauți pe fizicianul ăla pe Wikipedia. Mi-e dor de prietenul meu și tu nu vrei să mă săruți, deci într-un fel vreau asta doar pentru că tu nu vrei, da’ chiar nu e mare scofală și nu știu cum să-ți zic asta fără să-ți rănesc sentimentele și, cum eu sunt mult mai atentă și grijulie decât tine, cu *drăguț*-ul tău, o să închei pur și simplu propoziția la *Eu nici măcar*.“

Îl sun iar pe Tiny, de data asta nu pentru the Maybe Dead Cats. Nici n-apucă să sune bine, că răspunde:

— Bună seara, Grayson.

Îl întreb dacă e de acord cu mine în legătură cu posibila continuare a propoziției lui Jane, după care îl întreb ce anume mi s-a scurtcircuitat prin creier de am zis că biletul e drăguț și cum e posibil și să fii atras, și să nu fii atras de cineva în același

timp, dacă e posibil să fiu un robot incapabil de sentimente adevărate și dacă i se pare că încercările mele de a mă ține de regulile tăcerii și indiferenței m-au transformat de fapt într-un monstru hidos pe care n-o să-l iubească și n-o să-l ia nimeni în căsătorie. Dau afară tot și Tiny nu zice nimic, ceea ce e o întorsătură de situație fără precedent, iar atunci când mă opresc în cele din urmă, Tiny face *hrmm* în felul lui neimpresionat, după care îmi zice — și îl citez întocmai — „Grayson, câteodată ești *așa o muiere*“. După care îmi închide în nas.

Propoziția neterminată mă macină toată noaptea. Și atunci, inima mea de robot decide să facă ceva — genul de lucru care ar fi pe gustul unei potențiale fete de-care-mi-ar-plăcea.

Vineri, la școală, mănânc de prânz super rapid, ceea ce e destul de ușor pentru că eu și Tiny stăm la masă cu o grămadă de Oameni de Teatru, care discută despre *Dansatorul Tiny* folosind mai multe cuvinte pe minut decât folosesc eu pe zi. Arcul conversației urmează un tipar anume — vocile sunt tot mai ridicate și mai grăbite, într-un crescendo ce culminează cu Tiny care, vorbind peste toată lumea, face o glumă și toată masa izbucnește în râs, după care lucrurile se liniștesc pentru scurt timp, ca apoi vocile să înceapă din nou, construind ușor-ușor o nouă erupție a lui Tiny. Odată ce observ tiparul ăsta, devine dificil să nu mă gândesc la el, dar încerc să mă concentrez la propriul înfulecat. Îmi desfac o Cola și mă ridic în picioare.

Tiny ridică o mână pentru a liniști corul.

— Unde te duci, Grayson?

— Tre’ să verific ceva, îi zic.

Știu locul *aproximativ* al dulapului ei. Este aproximativ vizavi de tabloul de pe coridor care înfățișează o variantă nefericită în acuarelă a mascotei școlii, Willie, Pisicuța Sălbatică. Willie spune într-o bulă: „Pisicuțele Sălbatice respectă pe

TOATĂ LUMEA“, ceea ce e penibil la cel puțin paișpe niveluri, al paișpelea fiind că *nu există așa ceva ca pisicuța sălbatică*. Willie, Pisicuța Sălbatică arată aproximativ ca un leu de munte și, deși recunosc că nu sunt vreun expert în zoologie, sunt destul de sigur că leii de munte nu respectă, în realitate, pe toată lumea.

Așa că mă sprijin de Willie, Pisicuța Sălbatică în așa fel încât pare că eu sunt cel care spune „Pisicuțele Sălbatice respectă pe TOATĂ LUMEA“ și sunt nevoit să aștept vreo zece minute, timp în care încerc să mă prefac că nu stau degeaba și dorindu-mi să fi luat o carte sau orice la mine, să nu fie atât de evident că stau la pândă, după care se sună și coridorul se umple de lume. Jane se duce la dulapul ei, eu înaintez în mijlocul coridorului, oamenii îmi fac loc, mă dau un pas la stânga să nimeresc bine unghiul, îi văd mâna apropiindu-se de dulap, mijesc ochii și… 25-2-11. Mă întorc în puhoiul de oameni și pășesc în istorie.

La a șaptea oră, îmi aleg un joc video — ora de design. Se dovedește că e incredibil de greu să faci design pentru jocurile video și nici pe departe la fel de amuzant ca atunci când le joci, dar ora asta are și un avantaj: anume, acces la internet și un monitor care, în majoritatea timpului, e cu spatele la prof.

Așa că le trimit un e-mail celor de la The Maybe Dead Cats.

De la: williamgrayson@eths.il.us

Către: thiscatmaybedead@gmail.com

Subiect: Faceți-mi viața mai frumoasă

Dragi Maybe Dead Cats,

Dacă se întâmplă să cântați *Annus Miribalis* diseară, ați putea să o dedicați lui 25-2-11 (cifrul de la dulapul unei anumite fete)? Ar fi incredibil. Scuze pentru deranj,

Will Grayson

Răspunsul vine înainte să apuc să pun punct.

Will,

Orice pentru iubire.
MDC

Deci, vineri după școală, eu, Jane și Tiny mergem la Frank's Frank, un local cu hotdogi aflat la câteva străzi de club. Stau pe o canapea mică lângă Jane, cu coapsa lipită de coapsa ei. Gecile stau toate îngrămădite în fața noastră, lângă Tiny. Ea are părul desfăcut pe umeri, cu toate buclele alea mari, poartă o bluză cu dungi subțiri, cam nepotrivită pentru vremea asta, și destul de mult machiaj.

Pentru că ăsta e un local elegant cu hotdogi, comanda ne e luată de un ospătar. Eu și Jane vrem fiecare câte un hotdog și un suc. Tiny comandă patru hotdogi în chifle, trei hotdogi fără chifle, un bol de chili și o Cola Zero.

— O *Cola Zero*? întreabă ospătarul. Doriți patru hotdogi în chifle, trei hotdogi fără chifle, un bol de chili și o *Cola Zero*?

— Exact, zice Tiny, după care se explică: zaharurile simple nu prea mă ajută să pun masă musculară.

Iar ospătarul doar clatină din cap și face:

— Ah-ha.

— Săracu' tău sistem digestiv, îi zic. La un moment dat, o să ți se revolte tot tractul intestinal. O să se întindă și-o să te strângă de gât.

— Știi că dom' antrenor zice că ideal ar fi să pun cinșpe kile pentru începutul sezonului următor. Dacă vreau să iau bursă la școlile din Divizia I? Tre' să fii *mare*. Și mie mi-e foarte dificil să iau în greutate. Mă strofoc ce mă strofoc, dar e o bătălie continuă.

— Tu chiar ai o viață grea, Tiny, îi zice Jane.

Eu pufnesc în râs și facem un schimb de priviri.

— Ah, Doamne, o *faceți* și voi odată? intervine Tiny, provocând o tăcere jenantă ce durează până când Jane întreabă:

— Deci unde sunt Gary și Nick?

— Probabil pe undeva, se împacă, răspunde Tiny. M-am despărțit aseară de Nick.

— Așa e cel mai bine. Era sortit eșecului de la bun început.

— Era, nu? Chiar cred că vreau să fiu singur o vreme.

Mă întorc spre Jane și-i spun:

— Fac pariu pe cinci dolari că e îndrăgostit în mai puțin de patru ore.

Râde.

— Fă-le trei și mă bag.

— S-a făcut.

Pecetluim cu o strângere de mână.

După cină, ne plimbăm puțin prin cartier ca să treacă timpul, după care ne așezăm la coadă în față la The Storage Room. E frig afară, dar lângă clădire măcar suntem adăpostiți de vânt. La coadă, îmi scot portofelul, mut buletinul fals la vedere și îl ascund pe cel adevărat între asigurarea de sănătate și cardul business al lui taică-miu.

— Dă să-l văd, zice Tiny și îi întind portofelul. Mamă, Grayson, prima dată-n viața ta când n-arăți ca un clănțău în poză.

Fix înainte să ajungem la intrare, Tiny mă împinge în fața lui — bănuiesc că vrea să-și facă plăcerea de a mă vedea folosindu-mi pentru prima dată buletinul fals. Bodyguardul e îmbrăcat într-un tricou care nu-i ajunge nici măcar până sub burtă.

— Buletinu', îmi zice el.

Scot portofelul din buzunarul de la spate, trag buletinul afară și i-l întind. El îl luminează cu o lanternă, apoi îmi pune lumina pe față, după care iar pe buletin și zice:

— Auzi, tu crezi că io nu-ș' să socotesc?

— Poftim?

— Puștiule, ai douăj' de ani.

— Ba nu, am douășdoi.

După care îmi dă buletinul înapoi și-mi zice:

— Ei, uite că-n rahatu' tău de buletin zice c-ai douăzeci.

Mă chiorăsc la el și fac socoteala. Reiese că împlinesc douășunu în ianuarie, anul viitor.

— A. Păi… da. Scuze.

R-e-t-a-r-d-a-t-u-l ăla prăjit mi-a trecut, în pana mea, anul greșit pe buletin. Mă dau la o parte din fața intrării în club și Tiny vine lângă mine, prăpădindu-se de râs. Jane se hlizește și ea. Tiny mă apucă mult prea tare de umăr și zice:

— Numai Grayson putea să-și facă un buletin fals, în care scrie că are douăzeci de ani. E 100% degeaba!

— Prietenu' ăla al tău a pus anu' greșit, îi spun lui Jane.

— Îmi pare rău, Will, zice ea — dar n-are cum să-i pară *chiar atât* de rău, pentru că altfel s-ar fi oprit din râs. Putem să încercăm să te băgăm, sugerează, dar clatin din cap.

— Intrați voi, le zic. Doar sunați-mă când se termină. O să stau pe la Frank's Frank sau ceva. Și, gen, sunați-mă dacă or să cânte piesa *Annus Miribalis*.

Și ce se întâmplă? Se duc. Se așază, pur și simplu, înapoi la coadă, mă uit la ei cum intră în club și niciunul nu încearcă măcar să zică: „Nu, nu, că nu vrem să vedem concertul fără tine".

Nu mă-nțelegeți greșit. Trupa e bestială. Dar să fii dat la o parte pentru trupă tot e de căcat. Când stăteam la coadă nu-mi era frig, dar acum e ger. E oribil afară, genul ăla de frig care-ți îngheață creierul numai când respiri. Și stau aici afară, singur, cu un căcat de buletin fals inutil care m-a costat o sută de dolari.

Mă întorc pe jos la Frank's Frank și-mi comand un hotdog, pe care îl mănânc foarte încet. Dar știu și eu că n-am cum să mănânc la un hotdog două, trei ore cât or să lipsească ei — n-ai cum să savurezi un hotdog. Am telefonul pe masă și mă uit aiurea la el, sperând ca idiotul că poate o să sune Jane sau Tiny. Și, cum stau aici, nu fac decât să mă enervez și mai rău. Frumoasă metodă să lași

pe cineva — să stea singur într-un restaurant, cu ochii pe pereți și nici măcar o carte să-mi țină de urât. Și nici măcar nu e vorba doar de Tiny și Jane; mi-e ciudă pe mine că le-am dat ocazia, că nici măcar n-am verificat data de pe porcăria aia de buletin, că stau aici și-aștept să sune telefonul, când aș putea să fiu în mașină, în drum spre casă.

Gândindu-mă la asta, îmi dau seama că problema e, de fapt, cu a face ceea ce ești împins să faci: și câteodată ești împins aici.

M-am săturat să merg acolo unde sunt împins. Una e să fii împins de părinți. Dar Tiny Cooper să mă împingă spre Jane, dup-aia să mă împingă să-mi fac buletin fals, ca apoi să se tăvălească pe jos de râs la căcatul care-a ieșit și dup-aia să mă lase singur aici, cu un jeg de hotdog de calitatea a doua, când mie nu-mi plac în mod deosebit nici măcar ăia de calitatea întâi — asta-i prosteală.

Îl și văd, cu capul lui gras prăpădindu-se de râs. *E 100% degeaba. E 100% degeaba.* Nu, zău! Pot să-mi cumpăr țigări, deși nu fumez. Pot să mă înscriu ilegal pe listele de vot. Pot să… hopa! Hmm. Uite o idee.

Vizavi de The Storage Room era locul ăla. Genul ăla de local cu firmă luminoasă și fără ferestre. Acuma, nu mă dau neapărat în vânt după porno — sau după „cărțile pentru adulți“ la care face reclamă semnul de pe ușă —, dar să fiu al naibii dacă am de gând să-mi petrec toată seara la Frank’s Frank, *fără* să-mi folosesc buletinul fals. Nu. O să mă duc la *sex shop*. Tiny Cooper n-are boașe să intre într-un loc din ăsta. În niciun caz. Mă gândesc la povestea pe care-o s-o am când ies Tiny și Jane de la concert. Las pe masă o bancnotă de cinci dolari — cu 50% bacșiș — și merg pe jos patru străzi. Cu cât mă apropii de ușă, cu atât devin mai agitat — dar îmi zic că să stau afară, în mijlocul iernii, în centrul orașului Chicago e mult mai periculos decât orice stabiliment posibil.

Deschid ușa și intru într-o încăpere inundată de o lumină fluorescentă. În stânga, un tip cu mai multe piercinguri decât o perniță de ace stă în spatele unei tejghele și se holbează la mine.

— Te uiți sau vrei jetoane? mă întreabă.

N-am nici cea mai vagă idee ce-s alea jetoane, așa că zic:

— Mă uit.

— Bine. Haida.

— Poftim?

— Dă-i bătaie.

— Nu-mi ceri buletinul?

Tipul pufnește în râs.

— Da' ce, ai șaișpe ani?

M-a nimerit la marele fix, dar îi spun:

— Nu, am douăzeci.

— Păi, da. Aia zic. Dă-i bătaie.

Și mă gândesc eu așa: „Dumnezeule, cât de greu poate fi să folosești, în pana mea, un buletin fals în orașu' ăsta?“ E absurd! Și n-o să înghit chestia asta!

— Nu, îi zic plin de convingere. Cere-mi buletinul.

— Bine, frate. Dacă asta te gâdilă pe tine la ouă. După care, extrem de teatral, mă întreabă: Se poate să văd un buletin?

— Sigur, îi răspund și i-l întind.

Se uită la el, mi-l dă înapoi și zice:

— Mersi, Ishmael.

— Cu plăcere, îi răspund, scos din sărite.

Și sunt în *sex shop*. Care e destul de plicticos, ca să fiu sincer. Arată ca un magazin obișnuit — rafturi cu DVD-uri și casete vechi VHS și un suport cu reviste, toate în lumina asta fluorescentă care-ți rupe retina. Adică, *sunt* anumite diferențe față de un magazin video obișnuit, gen: A. Într-un magazin video obișnuit, sunt foarte puține DVD-uri pe care scrie cuvintele *muie* sau *târfă*, în timp ce aici e chiar opusul, și B. Sunt destul de sigur că la magazinele video obișnuite nu se găsesc

accesorii de plesnit, în timp ce aici au câteva. De asemenea, C. Sunt foarte puține produse la vânzare într-un magazin video obișnuit care te fac să te gândești: „N-am nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să facă chestia asta sau unde ar trebui s-o facă“.

În afară de *señor* Muy Pierce, magazinul e gol și eu îmi doresc foarte tare să plec, pentru că asta e probabil cea mai jenantă și neplăcută porție din ceea cea a fost până acum o zi destul de jenantă și neplăcută. Dar toată aventura e 100% degeaba, dacă nu iau un suvenir care să demonstreze că am fost aici. Scopul meu e să găsesc obiectul care să-mi ofere cea mai amuzantă poveste, obiectul care să-i facă pe Jane și Tiny să simtă că am avut o noapte de pomină pe care ei abia dacă și-o pot imagina. Ceea ce mă face, până la urmă, să mă hotărăsc la o revistă de limbă spaniolă, intitulată *Mano a Mano*.

capitolul șase

în punctul ăsta, vreau să fac un salt înainte în timp. și, dacă nu merge, mă mulțumesc să mă întorc în timp.

vreau să fac un salt înainte în timp pentru că în douăzeci de ore o să fiu cu isaac în chicago și sunt dispus să sar peste orice până atunci, ca să ajung mai repede la el. nu mă interesează dacă peste zece ore o să câștig la loto sau dacă în douășpe ore o să am ocazia să absolv mai repede liceul. nu mă interesează dacă în paișpe ore o să-mi fac laba și-o să am cel mai dezumanizant orgasm din toată istoria neatestată. aș da totul pe repede-înainte ca să fiu cu isaac, decât să trebuiască să mă mulțumesc să mă gândesc la el.

cât despre întorsul în timp, e destul de simplu — vreau să mă întorc în timp și să-l ucid pe ăla care a inventat matematica. de ce? pentru că fix acum sunt la masa de prânz și derek cică

derek: nu ești entuziasmat de matelimpiada de mâine?

și doar cu un simplu cuvânt — *matelimpiada* — parcă s-a dus pe suflet orice urmă de anestezic pe care aș fi adunat-o vreodată în corp.

eu: să-mi trag una

la noi în școală sunt patru matelimpici. eu sunt numărul patru. derek și simon sunt numerele unu și doi, dar ca să intre în concurs au nevoie de cel puțin patru membri. (numărul trei e un boboc pe care uit mereu și cu bună-știință cum îl cheamă. și pixul lui are mai multă personalitate ca el.)

simon: n-ai uitat, da?

amândoi își lasă meatburgerii jos (așa se numesc la cantină — meatburgeri) și se holbează la mine cu niște priviri atât de goale, că pot să jur

că le văd monitoarele de la calculatoare reflectate-n ochelari.

eu: nu-ș'. nu mă simt foarte matelimpic. poate ar trebui să găsiți un surogat?

derek: nu e amuzant.

eu: ha ha! a fost fără intenție!

simon: ți-am zis — nu trebuie să faci nimic. la matelimpiadă mergi ca echipă, dar ești punctat individual.

eu: băieți, știți că sunt cel mai mare matelimpic-susținător al vostru. dar… ăăă… mi-am cam făcut planuri pentru mâine.

derek: nu poți să faci asta.

simon: ai zis că vii.

derek: promit c-o să fie distractiv.

simon: n-o să vrea nimeni altcineva.

derek: *o să ne simțim super bine*.

îmi dau seama că derek e supărat, pentru că arată ca și cum ar lua serios în considerare să dea un răspuns vag emotiv stimulilor informaționali care îi sunt prezentați. poate că e prea mult, fiindcă pune meatburgerul jos, își ia tava, bălmăjește ceva despre abonamentul la bibliotecă și pleacă de la masă.

în mintea mea, nu e nicio îndoială că o să-i las baltă pe oamenii ăștia. singura întrebare e dacă pot s-o fac fără să mă simt de căcat. presupun că e un semn de disperare, dar mă hotărăsc să-i spun lui simon ceva ce aduce vag cu adevărul.

eu: uite, știi că în mod normal aș fi total pentru matelimpiadă. da' chestia asta e un fel de urgență. am, gen, o… întâlnire. și chiar trebuie neapărat să mă văd cu persoana asta, care bate o grămadă de drum să mă vadă. și dacă ar fi o cale să fac și treaba asta și să merg și cu voi la matelimpiadă, aș face-o. dar nu pot. e, gen… dacă un tren merge cu o sută treizeci de kilometri la oră și trebuie să ajungă de la matelimpiadă până în chicago — în centru, în, gen, două minute pentru o

întâlnire, n-o să ajungă niciodată la timp. așa că eu trebuie să prind expresul, fiindcă până la urmă șinele care duc la întâlnirea asta sunt montate o singură dată, iar dacă iau trenul greșit, o să fiu mai terminat decât poate să rezulte din orice ecuație posibilă.

e atât de ciudat să-i spun cuiva chestia asta și mai ales lui simon.

simon: nu mă interesează. ai zis c-o să fii acolo și trebuie să fii acolo. asta e o situație în care patru minus unu face zero.

eu: dar, simon…

simon: nu te mai lamenta și găsește pe cineva să ne țină de cald în mașină la dom' nadler. sau poa' să fie și-o răcitură, dacă e-n stare să stea drept o oră. ar fi o turnură de situație să avem pe cineva care chiar știe tabla adunării, da' jur să nu fac figuri. *bășinosule*.

e uimitor cum reușesc în mod normal să-mi petrec toată ziua fără să-mi dau seama că eu nu prea am prieteni. adică, odată ce ieși din top cinci, dai mai mult de membrii din administrație decât de personaje din corpul elevilor. și, cu toate că pe jim, omul de serviciu, nu-l deranjează dacă mai ciordesc câte un sul de hârtie igienică pentru „proiecte artistice“, am senzația că nu l-ar coafa să-și sacrifice vinerea seara pentru o excursie cu matemamuiștii și fanele lor studente.

știu că am o singură șansă și nu e ușor. maura a fost toată ziua într-o dispoziție bună — mă rog, varianta maura a ceea ce înseamnă dispoziție bună, adică e ca și cum ar anunța la meteo burniță în loc de furtună. n-a adus vorba despre faza gay și domnul dumnezeu știe că nici eu.

aștept până la ultima oră, știind că dacă e presiunea mai mare, am mai multe șanse să zică da. cu toate că stăm unul lângă altul, scot telefonul pe sub bancă și îi scriu un mesaj.

eu: cf maine seara?

maura: nimic. vrei sa facem ceva?

eu: as vrea. tre sa ma duc la chicago cu mama.

maura: distractie?

eu: am nevoie sa ma inlocuiesti la matelimpiada. altfel s&d sunt terminati.

maura: faci misto, nu?

eu: nu, chiar o sa fie terminati.

maura: si dc as face-o?

eu: pt ca raman dator 1 serviciu. si ti dau 20 d dolari.

maura: fa le 3 servicii si 50 d dolari.

eu: s a facut.

maura: salvez mesajele astea.

sincer? probabil că tocmai am scutit-o pe maura de la o după-amiază de shopping cu maică-sa, de la niște teme sau de la a-și băga pixu-n vene ca să scoată niște material de poezie. după oră, îi zic că sigur o să întâlnească un alt matelimpic venit și el de umplutură, din cine știe ce oraș de care n-am auzit niciodată, și c-o să se tireze amândoi afară să bage o țigară aromată și să vorbească despre cât de jenanți sunt toți ceilalți, în timp ce derek, simon și idiotul ăla de boboc or să și-o ia-n freză la teoreme și romboizi. pe bune acuma, chiar fac magie cu viața ei socială.

maura: nu te-ntrece cu gluma.

eu: jur, o sa fie sexy.

maura: vreau douazeci de dolari in avans.

eu doar mă bucur că n-a fost nevoie să mint și să zic că e bunică-mea bolnavă sau așa ceva. genul ăsta de minciuni sunt periculoase, fiindcă știi că în secunda când ai zis asta, o să sune telefonul și maică-ta o să vină în cameră cu vești foarte rele despre pancreasul bunicii și, cu toate că-ți dai seama că o minciună nevinovată nu are cum să provoace cancer, tot o să te simți vinovat pentru tot restul vieții. maura mă întreabă despre excursia la chicago cu maică-mea și-i dau de înțeles că e nevoie să petrecem niște timp împreună, iar cum

maura are doi părinți fericiți, în timp ce eu am doar unul dus cu capul, câștig instant votul compasiunii. mă gândesc atât de mult la isaac, încât sunt panicat total că o să mă dau de gol, dar, din fericire, interesul pe care-l arată maura mă împiedică să fac vreo prostie.

când vine vremea ca ea s-o ia pe drumul ei, iar eu pe drumul meu, își mai încearcă o dată norocul să afle adevărul.

maura: e ceva ce vrei să-mi zici?

eu: mda. vreau să-ți zic că am lactație falsă la al treilea sfârc și că bucile curului amenință să mi se alipească. ce crezi c-ar trebui să fac în situația asta?

maura: simt că e ceva ce nu-mi spui.

uite care e treaba cu maura: tot timpul trebuie să fie vorba despre ea. tot timpul. bine, în mod normal nu mă deranjează chestia asta, pentru că dacă e vorba doar despre ea, atunci nu e vorba deloc despre mine. dar câteodată mă trage și pe mine cu ea în lumina reflectoarelor și chestia asta chiar n-o suport.

s-a bosumflat acum, dar ce-i al ei e-al ei: măcar e sincer bosumflată. adică, nu încearcă, gen, să mă manipuleze prefăcându-se ofticată. maura nu face căcaturi din astea și tocmai de-aia umblu cu ea. știu că ce văd pe fața ei e exact ce simte, iar chestia asta e valoroasă la un prieten.

eu: când o să am ceva să-ți spun, o să-ți spun, bine? acuma du-te acasă și fă exerciții la mate. uite… ți-am făcut niște fițuici.

scotocesc în ghiozdan și scot fișele pe care le-am făcut la a șaptea oră, știind cumva că maura o să zică da. nu-s' tocmai fișe, că nu țin, gen, după mine în ghiozdan un set de fișe, să-mi notez urgențele. da' am trasat acolo niște linii punctate pe o foaie de hârtie, ca să știe ea pe unde să decupeze. pe fiecare fițuică e câte o ecuație.

2+ 2 = 4

50 x 40 = 2000

834620 x 375002 = pe cine naiba interesează?

x + y = z

cocoș + pisicuță = un cuplu fericit de cocoșcuță

roșu + albastru = purpuriu

eu — matelimpiadă = eu + recunoscător ție

maura se uită o secundă la ele, după care îndoaie foaia de-a lungul liniilor punctate, împăturind-o ca pe o hartă. nu zâmbește sau ceva, dar pentru o clipă nu mai pare ofticată.

eu: să nu-i lași pe derek și simon să facă pe nebunii, bine? să ai mereu protecția la buzunar.

maura: cred că sunt în stare să am grijă de capul meu feciorelnic la un concurs de mate.

eu: așa zici acum, da' vedem noi peste nouă luni. dacă e fată, poți să-i pui numele *logoreea*. Și, dacă e băiat, mergi pe *trigo*.

îmi trece prin cap că, după cum merge viața, maura probabil *chiar* o să se aleagă cu vreo bunăciune de tip anti-matematică și tipul ăsta o să-și pună plusul în minusul ei, în timp ce eu o s-o dau în bară cu isaac, iar dup-aia o să mă întorc acasă, la confortul pe care mi-l oferă propria-mi mână.

mă hotărăsc să nu-i spun asta maurei, că dacă aduc ghinion amândurora? maura chiar îmi zice „la revedere“ înainte să plece, cu o față ca și cum ar mai avea ceva să-mi zică, dar mai bine nu. încă un motiv să-i fiu recunoscător. îi mai mulțumesc o dată. și-ncă o dată. și-ncă o dată.

după ce termin cu asta, mă duc acasă și încep să-mi dau mesaje cu isaac după ce se întoarce de la școală — azi pauză muncă pentru el. reluăm de vreo două mii de ori prin planul nostru. cică un prieten de-al lui sugerează să ne întâlnim într-un loc numit frenchy's și, cum eu nu sunt prea familiarizat cu chicago în afară de locurile unde ai

merge în excursie cu clasa, îi zic că sunt de acord și printez indicațiile de orientare pe care mi le trimite.

după ce terminăm, intru pe facebook și mă uit pentru a milioana oară pe profilul lui. nu-și schimbă poza prea des, dar pentru mine e un semn suficient de bun că există. adică, am făcut schimb de poze și am vorbit destul cât să știu că există — gen, nu e vreun tip la vreo patrușase de ani care mi-a pregătit deja un colț frumos în spatele dubei lui neînregistrate. nici chiar așa prost nu-s'. ne întâlnim într-un loc public și am telefonul la mine. chiar dacă isaac are vreo răbufnire de psihopat, o să fiu pregătit.

înainte să mă culc, mă uit la toate pozele pe care le am cu el, ca și cum nu le-aș ști pe toate pe dinafară. sunt sigur că o să-l recunosc în secunda în care-o să-l văd. și sunt sigur că o să fie unul dintre cele mai bune momente din viața mea.

vineri, după ore, e crâncen. îmi vine să fac crimă într-o mie de feluri și e șifonierul meu ăla pe care vreau să-l omor. n-am nici cea mai nenorocită idee în ce să mă-mbrac — și eu *chiar nu sunt* genul de tip în-ce-mă-îmbrac-azi, așa că nu pot nici măcar să încep să înțeleg ce am de făcut. fiecare nenorocită de haină pe care o am parcă și-a ales fix acum să-și dea defectele pe față. îmi pun tricoul ăsta despre care am crezut mereu că mă face să arăt bine — și într-adevăr, îmi face pieptul să pară că ar avea și el o formă. după care îmi dau seama că e atât de mic, încât mi se vede părul de pe burtă oricât de puțin mi-aș ridica mâinile. pe urmă încerc cămașa neagră și devine evident că mă chinuie talentul, pe urmă cămașa albă, care e mișto până descopăr pata din partea de jos, care sper că e suc de portocale, dar probabil că e de când am îndesat-o în pantaloni fără să mă scutur. tricourile cu trupe bat prea rău la ochi — dacă îmi iau un tricou cu vreuna din trupele lui preferate aș fi lingău, iar dacă îmi iau unul cu o trupă care lui

poate nu-i place, ar putea să creadă că am gusturi jenante. hanoracul gri e prea scârbos și tricoul albastru pe care îl am are, practic, aceeași culoare cu blugii, deci probabil că numai un Muppet m-ar bate la cantitatea de albăstreală.

pentru prima oară în viața mea înțeleg de ce umerașele se numesc umerașe, fiindcă după cinșpe minute de probat chestii și aruncat cu ele în toate părțile, îmi vine să agăț unu' de-ăla în vârful șifonierului și să mi-l sprijin pe umeri în timp ce-mi bag capu' prin el și-mi las toată greutatea să cadă. o să intre maică-mea și-o să creadă că e un soi de asfixiere autoerotică, în care nici măcar n-am avut timp să-mi scot puța afară, iar eu n-o să mai fiu destul de viu încât să-i zic că asfixierea autoerotică e, după mine, una dintre cele mai retardate chestii din univers, pe același loc cu republicanii homosexuali.

dar, mda, o să fiu mort. și-o să fie ca într-un episod din *CSI: FU*, când vin agenții de investigație și stau patruștrei de minute, plus reclamele, să-mi răscolească prin viață, iar la sfârșit o cheamă pe maică-mea la secție, unde o pun să stea jos și-i dezvăluie adevărul.

> gabor: doamnă, fiul 'mneavoastră n-a fost omorât. Doar se pregătea pentru prima întâlnire.

aproape că zâmbesc, imaginându-mi cum ar fi trasă scena asta, după care îmi amintesc că stau la bustul gol în mijlocul camerei și am un tren de prins. până la urmă, iau pur și simplu tricoul ăla cu poza unui robot făcut din bandă adezivă sau așa ceva, sub care scrie *robotboy* cu litere mici. nu știu de ce îmi place, dar asta e. și nu știu de ce cred că lui isaac o să-i placă, dar asta e.

îmi dau seama că probabil sunt agitat, pentru că mă gândesc pe bune la *cum îmi stă părul*, dar când ajung la oglinda din baie mă hotărăsc să-l las să facă exact ce vrea el și, cum de obicei îmi stă mai bine când e vânt, în tren o să-mi scot și eu

capul pe geam sau ceva de felul ăsta. aș putea să folosesc produsele de păr ale maică-mii, da' n-am niciun chef să miros a fluturași pe câmpii. deci am încheiat cu asta.

i-am zis maică-mii că matelimpiada e la chicago — m-am gândit că, dacă tot am de gând să mint, ar putea și ea să creadă că am trecut de faza locală. i-am mai zis că școala a închiriat un autobuz, când eu de fapt mă duc spre gară. nicio problemă. deja am nervii întinși la maximum. încerc să citesc *să ucizi o pasăre cântătoare* pentru ora de engleză, dar e ca și cum literele ar alcătui un model simpatic pe pagină, care nu-mi spune cu nimic mai mult decât tapițeria scaunelor din tren. ar putea să fie și un film de acțiune, intitulat *mori, pasăre cântătoare, mori!*, și tot nu m-ar prinde. așa că închid ochii și ascult muzică la ipod, care parcă ar fi fost reprogramat de un cupidon satanic, pentru că absolut fiecare melodie mă face să mă gândesc la isaac. el a devenit cel despre care sunt melodiile. și în timp ce o parte din mine știe că probabil merită asta, cealaltă parte răcnește *să o las, în pana mea, mai ușor*. o să fie emoționant să-l văd pe isaac, dar în același timp o să fie și stânjenitor. cheia e să nu lăsăm stânjeneala să ne blocheze.

îmi ia cam cinci minute să mă gândesc la istoricul întâlnirilor mele — cinci minute e cam maximumul pe care pot să-l umplu — și îmi vine în minte experiența traumatizantă cu carissa nye beată și dezechilibrată, de la petrecerea lui sloan mitchell de acum câteva luni. partea cu sărutatul chiar a fost marfă, dar apoi treaba a devenit serioasă, carissa avea o privire tâmpă și eu era să clachez. am întâmpinat probleme dure cu sutienul ei care-i oprea circulația sângelui spre creier și, când m-am trezit până la urmă cu țâțele ei în palme (nu că le-aș fi cerut), n-am știut ce să fac cu ele și am început să le mângâi, ca și cum erau niște pui de cățel. puilor de cățel le-a plăcut și carissa a

hotărât să-mi facă o manivelă — două, care și mie mi-au plăcut, pentru că atunci când se ajunge aici, mâinile sunt mâini, atingerea e atingere și corpul reacționează așa cum reacționează. nu dă doi bani pe toate discuțiile care or să urmeze — nu doar cu carissa, care voia să fie prietena mea și căreia am vrut să-i dau papucii finuț, dar tot s-a lăsat cu suferință. nu, a mai trebuit dup-aia să discut și cu maura, care în momentul când a auzit (nu de la mine), a răbufnit toată (pe mine). mi-a zis că, după părerea ei, carissa se folosește de mine și se purta de parcă era convinsă că și eu mă folosesc de carissa, când de fapt toată chestia asta n-avea niciun sens și, ori de câte ori i-aș fi spus asta, maura a refuzat să mă slăbească. săptămâni în șir îmi urla: „atunci de ce n-o suni pe carissa?“ de fiecare dată când ne contraziceam pe ceva. numai pentru asta și n-a meritat pipăiala.

normal, isaac e complet diferit. nu doar în legătură cu pipăiala. deși în privința asta e în mod clar diferit. nu mă duc în oraș doar să-mi fac de cap cu el. poate că nu e chiar ultimul meu gând, dar nici primul nu e.

credeam c-o să ajung mai devreme, dar evident că până să mă apropii eu de locul unde ar trebui să ne întâlnim, am întârziat deja mai mult ca ciclu' unei gravide. merg pe michigan avenue, printre fete și băieți turiști care se plimbă înainte să se dea stingerea și care arată toți de parcă tocmai vin de la un antrenament de baschet sau de parcă s-ar fi uitat la tv la un meci de baschet. pun ochii pe câteva specimene, dar e vorba de pură documentare științifică. pentru următoarele… ăăă, zece minute… pot să mă păstrez pentru isaac.

mă întreb dacă el a ajuns deja. mă întreb dacă și el e la fel de agitat ca mine. mă întreb dacă și el a petrecut la fel de mult timp dimineață să-și aleagă tricoul. mă întreb dacă, printr-o anomalie a sorții, o să purtăm același lucru. ca și cum chestia

asta e atât de menită să se întâmple, încât dumnezeu a hotărât să o facă *absolut* evidentă.

palme transpirate. *bifat*. picioare care tremură. *bifat*. sentimentul că tot oxigenul din aer a fost înlocuit cu heliu. *dap*. mă uit la hartă de cinșpe ori pe secundă. încă cinci străzi de mers. patru străzi de mers. trei străzi de mers. două străzi de mers. state street. pe colț. mă uit după frenchy's. crezând că e un restaurant-vagon. sau o cafenea. sau un magazin de muzică indie. sau pur și simplu o bodegă.

când colo: ajung și descopăr că e un… sex shop.

mă gândesc că poate sex shop-ul a fost denumit după altceva din apropiere. poate că ăsta e cartierul frenchy's și totul se numește frenchy's, ca atunci când te duci în centru și toate magazinele se numesc central. dar nu. mă învârt în jurul clădirii. încerc și pe partea cealaltă. verific adresa iar și iar și iar.

și iată-mă acolo. înapoi la ușă.

îmi aduc aminte că prietenul lui isaac a sugerat locul. sau cel puțin așa a zis el. dacă e adevărat, atunci poate e o glumă și săracu' isaac a ajuns aici primul, a rămas șocat și mă așteaptă înăuntru. sau poate că e vreun soi de test cosmic. trebuie să traversez râul absolutei ciudățenii ca să ajung la paradisul de pe partea cealaltă.

așa că, ce căcat, îmi zic.

cu vântul rece suflând în jurul meu, pășesc înăuntru.

capitolul șapte

Aud piuitul electronic și mă întorc spre ușă, pe care văd că intră un puști. Evident, nu i se cere buletinul și, cu toate că e genul păros la pubertate, tot n-are cum să aibă optișpe ani. Bondoc, cu ochii mari, cu capul plecat și absolut îngrozit — la fel de speriat cum probabil aș fi fost și eu, dacă nu eram împins pe marginea prăpastiei de conspirația anti-Will Grayson, care-i implică pe A. Jane, B. Tiny, C. Specimenul plin de piercing din spatele tejghelei și D. Stonedy McKopyShoppy.

Oricum, puștiul se uită la mine cu o insistență pe care o găsesc foarte tulburătoare, mai ales dat fiind faptul că țin în mână un exemplar din *Mano a Mano*. Sunt convins că există o groază de modalități fantastice prin care să-i arăți unui minor necunoscut care stă lângă Marele Zid al Vibratoarelor că pe tine, de fapt, nu te interesează *Mano a Mano*, dar strategia concretă pe care o aleg eu e să mormăi:

— Este… ăăă… pentru un prieten.

Ceea ce e adevărat, dar A. Nu e o scuză extraordinar de convingătoare și B. Sugerează faptul că sunt genul de tip care e prieten cu genul de tip căruia îi place *Mano a Mano*, ceea ce, prin urmare, sugerează că C. Sunt genul de tip care cumpără reviste porno pentru prietenii lui. Imediat după ce zic: „E pentru un prieten“, îmi dau seama că trebuia să zic: „Încerc să învăț spaniola“.

Puștiul doar se holbează în continuare la mine și, după o vreme, își mijește ochii. Îi susțin privirea pentru câteva secunde, dar apoi mă uit în altă parte. Până la urmă, trece pe lângă mine spre rafturile cu casete video. Mi se pare că se uită după ceva anume, iar acel ceva anume nu are legătură cu sexul, caz în care suspectez că nici n-o să-l

găsească aici. Se duce timid spre partea din spate a magazinului, unde e o ușă deschisă care bănuiesc că are un soi de legătură cu „Jetoanele“. Nu vreau decât să ies naibii odată de aici, cu exemplarul meu din *Mano a Mano*, așa că mă duc direct la tipul cu piercing-uri și-i zic:

— Doar asta, te rog.

O trece prin casa de marcat.

— Nouă dolari și optzeștrei.

— Nouă DOLARI? întreb fără să-mi vină să cred.

— Și optzeștrei de cenți, adaugă el.

Clatin din cap. Chestia asta se transformă într-o glumă exagerat de scumpă, dar nici n-am de gând să mă întorc la raftul ăla sinistru de reviste, să caut un chilipir. Mă scotocesc în buzunare și ajung în vecinătatea a vreo patru dolari. Oftez, după care mă caut în buzunarul de la spate și-i întind tipului cardul meu de debit. Ai mei verifică extrasul, dar n-o să facă diferența între *Frenchy's* și *Denny's.*

Tipul se uită la card. Pe urmă se uită la mine. Se uită la card. Se uită la mine. Fix înainte să apuce să zică ceva, mă prind: pe card scrie William Grayson. În buletin sunt Ishmael J. Biafra.

— William. Grayson. William. Grayson, zice tipul destul de tare. Unde-am mai văzut numele ăsta? Ah, da. NU pe buletinul tău.

Mă gândesc ce variante am pe moment și-i zic, foarte-foarte încet:

— E cardul meu. Știu pin-ul. Doar… bagă-l în aparat.

Îl trece prin cititorul de carduri și zice:

— Mă doare-n cur, puștiule. Banii sunt tot bani, oricine-i cheltuie.

Moment în care îl simt pe tip fix în spatele meu, uitându-se din nou la mine, așa că atunci când fac stânga-mprejur, mă întreabă:

— Ce-ai zis?

Doar că nu vorbește cu mine, ci cu Piercings.

— Am zis că mă doare-n cur de buletinul lui.
— Nu m-ai strigat?
— Ce căcat vorbești acolo, puștiule?
— William Grayson. N-ai zis William Grayson? M-a strigat cineva de aici?
— Ha? Nu, puștiulică. William Grayson e tipu' ăsta, zice el, făcând semn cu capul spre mine. Mă rog, sunt două școli de gândire pe tema asta, presupun, da' așa scrie pe cardul ăsta.
La care puștiul se uită zăpăcit la mine câteva secunde și, în cele din urmă, întreabă:
— Cum te cheamă?
Chestia asta mă panichează total. Frenchy's nu e locul pentru *conversații*.
— Pot să iau revista? îi zic lui Piercings, care mi-o întinde într-o pungă neagră simplă și total netransparentă, lucru pentru care îi sunt foarte recunoscător; apoi îmi înapoiază cardul și bonul.
Ies pe ușă, o iau la fugă jumătate de stradă pe Clark, după care mă așez pe bordură și aștept să mi se calmeze pulsul.
Ceea ce tocmai începe să se întâmple, când apare amicul meu minor din pelerinajul la Frenchy's și zice:
— *Cine* ești?
Mă ridic în picioare și-i zic:
— Păi, eu sunt Will Grayson.
— W-I-L-L G-R-A-Y-S-O-N? face el, pronunțând imposibil de rapid.
— Ă, mda. De ce-ntrebi?
Puștiul se uită la mine o secundă, cu capul înclinat ca și cum se gândește că aș putea să-l iau peste picior, și într-un final îmi zice:
— Pentru că și eu sunt Will Grayson.
— Să mori tu? întreb.
— Să mor io, zice tipul.
Nu pot să mă hotărăsc dacă e paranoic sau schizofrenic sau amândouă la un loc, dar chiar atunci scoate din buzunarul de la spate un portofel lipit cu bandă adezivă și-mi arată un act de

identitate din Illinois. Cel puțin diferă al doilea nume, dar… mda.

— Păi, zic eu, mă bucur să te cunosc.

După care dau să mă întorc pentru că, n-am nimic cu tipul, dar nu mă interesează să leg o conversație cu cineva care o arde prin sex shop-uri, chiar dacă, practic vorbind, și eu sunt unul care o arde prin sex shop-uri. Dar mă atinge pe braț și, cum pare prea mic ca să fie *periculos*, mă întorc.

— Îl știi pe Isaac? mă întreabă.

— Pe cine?

— Pe Isaac?

— Nu știu niciun Isaac, frate.

— Trebuia să mă întâlnesc cu el în locul ăla, dar nu e acolo. Adevărul e că nu prea semeni cu el, dar m-am gândit… nu știu la ce m-am gândit. Cum de… ce naiba se întâmplă?

Puștiul se învârte rapid în cerc, ca și cum s-ar uita după vreun cameraman sau ceva.

— Te-a pus Isaac să faci asta?

— Tocmai ți-am zis, frate, nu știu niciun Isaac.

Se întoarce iarăși, dar nu e nimeni în spatele lui. Își ridică mâinile în aer și zice:

— Nici nu știu *pentru ce* să mă panichez în *momentu’* ăsta.

— A fost o zi cam agitată pentru Will Graysonii de pretutindeni, îi spun.

Clatină din cap și se așază pe bordură, iar eu îl imit, pentru că oricum n-am ce altceva să fac. Se uită la mine, dup-aia în altă parte, dup-aia iar la mine. După care se ciupește pe bune, adică fizic, de antebraț.

— Normal că nu. Nici visele mele nu-s’ în stare de căcaturi așa ciudate.

— Mda.

Nu-mi dau seama dacă vrea să vorbesc cu el, nu-mi dau seama nici dacă vreau eu să vorbesc cu el, dar după câteva momente îl întreb:

— Și, ăăă, cum te-ai cunoscut cu Isaac-hai-să-ne-întâlnim-
la-sex-shop?

— E doar… un prieten de-al meu. Ne-am cunoscut mai demult online.

— Online?

Dacă se putea asta, Will Grayson reușește să se cufunde și mai mult în el. Cu umerii încovoiați, se uită fix în băltoaca de pe stradă. Știu, evident, că mai există și alți Will Grayson. M-am căutat suficient pe Google încât să știu asta. Dar nu m-am gândit niciodată c-o să-l văd pe unul dintre ei.

— Îhâm, zice el într-un final.

— Nu l-ai văzut niciodată pe tipul ăsta în realitate.

— Nu, dar l-am văzut în, gen, o mie de poze.

— E un moș la cincizeci de ani, îi zic eu, declarativ. E un pervers. Ca de la un Will la altul: Isaac n-are cum să fie cine crezi tu că e.

— Probabil că e doar… nu știu, poate că s-a întâlnit, în pana mea, cu un alt Isaac și e blocat în Lumea Bizară.

— De ce naiba te-ar chema la Frenchy's?

— Bună-ntrebare. De ce s-ar duce *oricine* într-un sex shop?

Cumva, îmi zâmbește sarcastic.

— Corect, îi zic. Mda, așa e. Da' e o poveste în spate, totuși.

Aștept o secundă ca Will Grayson să mă întrebe care e povestea, dar n-o face. Dup-aia încep oricum să i-o spun. Îi povestesc de Jane și de Tiny Cooper, de The Maybe Dead Cats și *Annus Miribalis*, de cifrul de la dulapul lui Jane și angajatul de la biroul de printare care nu știe să numere și reușesc de câteva ori să-l fac să râdă, dar în cea mai mare parte se uită obsesiv înapoi spre Frenchy's, în așteptarea lui Isaac. Pe fața lui parcă se vede când speranță, când furie. De fapt, mie îmi acordă extrem de puțină atenție, ceea ce în regulă, pe bune, fiindcă eu doar îmi spun povestea ca să

fie spusă și vorbesc cu un necunoscut fiindcă e singurul mod de a vorbi în siguranță, plus că în tot timpul ăsta am mâna în buzunar pe telefon, ca să fiu sigur că-l simt când vibrează dacă sună cineva.

După care îmi spune despre Isaac, despre cum sunt prieteni de un an și cum și-a dorit dintotdeauna să-l cunoască, pentru că nu e nimeni ca Isaac în cartierul unde locuiește el, și mă prind destul de repede că Will Grayson îl place pe Isaac într-un fel nu-tocmai-platonic.

— Vreau să zic, ce pervers de cincizeci de ani ar face asta? îmi spune Will. Ce pervers își petrece un an din viață ca să vorbească cu mine, să-mi spună totul despre personalitatea lui falsă, în timp ce eu îi spun totul despre personalitatea mea adevărată? Și dacă un pervers de cincizeci de ani a *făcut* asta, atunci de ce nu apare la Frenchy's, să mă violeze și să mă omoare? Chiar și într-o seară total imposibilă, varianta asta e total imposibilă.

Meditez un pic la asta.

— Nu știu, zic într-un sfârșit. Oamenii sunt destul de ciudați, dacă n-ai observat până acum.

— Mda.

Acum nu se mai uită înapoi spre Frenchy's, ci doar în față. Îl văd cu coada ochiului și sunt sigur că și el mă vede cu coada ochiului, dar în principal nu ne uităm unul la celălalt, ci în același punct de pe strada pe care trec vâjâind mașinile. Creierul meu încearcă să găsească sensul tuturor acestor imposibilități, al tuturor coincidențelor care m-au adus aici, al tuturor lucrurilor adevărate-și-false. Și rămânem tăcuți pentru o vreme, într-atât încât să-mi scot telefonul din buzunar, să mă uit la el și să confirm că nu m-a sunat nimeni, pe urmă să-l pun la loc și să simt, într-un final, că Will își întoarce capul de la punctul de pe stradă, se uită la mine și zice:

— Tu ce crezi că înseamnă?

— Poftim?

— Nu sunt chiar atât de mulți Will Grayson. Tre’ să însemne ceva — un Will Grayson se întâlnește cu alt Will Grayson într-un sex shop la întâmplare, în care niciunul dintre ei nu are ce căuta.

— Sugerezi că Dumnezeu a adus la Frenchy’s în același timp doi Will Graysoni minori din Chigaco?

— Nu, fraiere, zice el, dar vreau să spun că trebuie să însemne *ceva*.

— Aha, îi zic. E greu să crezi în coincidențe, dar e și mai greu să crezi în orice altceva.

Și, fix atunci, telefonul prinde viață la mine-n mână, iar când dau să-l scot din buzunar, începe să sune și telefonul lui Will Grayson.

Chiar și pentru mine, sunt cam multe coincidențe.

— Doamne, e Maura, murmură el, ca și cum aș ști cine e Maura, și rămâne cu ochii țintă la telefon, parcă nefiind sigur dacă să răspundă sau nu.

Apelul meu e de la Tiny. Înainte să răspund, îi spun lui Will:

— E prietenul meu, Tiny — și mă uit la Will, la simpaticul și confuzatul Will.

Răspund la telefon.

— Grayson! răcnește Tiny peste muzica din fundal. M-am îndrăgostit de trupa asta! Mai stăm vreo două piese și dup-aia vin să te iau. Unde ești, scumpete? Unde e drăgălașul de Grayson?

— Sunt peste drum, țip și eu. Și-ai face bine să te pui în genunchi și să-i mulțumești lui bunu’ Dumnezeu pentru că, fratele meu Tiny, am un băiat pentru tine.

capitolul opt

sunt atât de panicat, că mi-ai putea scoate un clovn din cur și nu m-ar mira.

ar avea poate un pic mai mult sens dacă acest CELĂLALT WILL GRAYSON care stă lângă mine nu era deloc un will grayson, ci mai degrabă medaliatul cu aur la olimpiada futerii de creieri. nu e vorba că primul lucru la care m-am gândit când l-am văzut a fost: *hei, pe puștanul ăsta ar trebui să-l cheme tot will grayson*. nu, singurul lucru la care m-am gândit a fost: *hei, ăsta nu-i isaac*. adică vârsta se potrivea, dar fața deloc. așa că l-am ignorat. m-am întors la coperta dvd-ului de care mă prefăceam interesat, adică un film porno intitulat *zgomotul și flocul*. Era despre „muuu sex" și avea pe copertă niște indivizi îmbrăcați în vaci (cu un singur uger). m-am bucurat că n-au fost agresate (sau satisfăcute) vaci adevărate la producerea filmului. dar totuși. nu genul meu. lângă ăsta era un dvd numit *pe patul de muie*, cu o scenă dintr-un spital în prim-plan. un fel de *anatomia lui grey*, dar cu mai puțin grey și mai multă anatomie. pentru moment, nu mi-a venit în cap decât: *abia aștept să-i povestesc lui isaac despre asta* — uitând, desigur, că el trebuia să fie cu mine.

nu e vorba că nu l-am observat când a intrat; locul era gol, în afară de mine, c.w.g. și vânzătorul, care arăta ca mascota expirată de la pillsbury. bănuiesc că restul lumii utiliza internetul ca să-și ia filme porno. și nici frenchy's nu era prea primitor — un fel de 7-eleven în care plasticul pare și mai de plastic, metalul pare și mai metal, iar oamenii dezbrăcați de pe copertele dvd-urilor par și mai puțin atrăgători, mai de porno ieftin. trecând pe lângă *go down on moses* și *afternoon delight in*

august, m-am trezit în secțiunea asta bizară cu penisuri. pentru că, în esență, mintea mea e plină de căcaturi sinistre, am început instant să-mi imaginez partea a doua din *toy story*, numită *sex toy story*, în care toate dildourile astea și vibratoarele și urechile de iepuraș prind deodată viață și trebuie să facă tot felul de lucruri, gen să treacă strada ca să ajungă înapoi acasă.

din nou, pe măsură ce îmi veneau gândurile astea, mă gândeam în același timp și cum o să i le povestesc lui isaac. eram setat.

am fost scos din ale mele doar când mi-am auzit numele rostit de tipul din spatele tejghelei. și așa l-am găsit pe c.w.g.

deci, da, intru într-un sex shop căutându-l pe isaac și dau, în locul lui, peste încă un will grayson. doamne, dement pervers ce ești.

sigur că, fix acum, și isaac se răsucește acolo în cercul demenței perverse. sper totuși ca, în loc de asta, să fie de fapt un dement plin de spume — gen, poate c-a apărut, a descoperit că locul recomandat de prietenul lui e un sex shop și s-a șocat atât de rău, încât a luat-o la sănătoasa plângând. adică, e posibil. sau poate că doar întârzie. trebuie să-i acord măcar o oră. poate că trenul în care e o fi rămas blocat prin vreun tunel sau ceva. nu e ceva atât de ieșit din comun. vine din ohio, până la urmă. oamenii din ohio întârzie tot timpul.

îmi sună telefonul, practic în același timp cu al lui c.w.g. cu toate că e jenant de improbabil să fie isaac, speranțele mele tot se ridică la cer.

dup-aia văd că e maura.

eu: doamne, e maura.

inițial nu vreau să răspund, dar c.w.g. răspunde la al lui.

c.w.g.: e prietenul meu, tiny.

dacă c.w.g. răspunde la al lui, bănuiesc că ar trebui să răspund și eu la al meu. plus de asta, îmi aduc aminte că maura îmi face un serviciu astăzi.

dacă aflu mai încolo că matelimpiada a fost atacată de un comando de tocilari frustrați purtători de uziuri, o să mă simt vinovat că n-am răspuns la telefon, să-i ofer maurei șansa de a-și lua la revedere.

eu: repede — care e rădăcina pătrată a chiloților mei?

maura: hei, will.

eu: răspunsul ăsta îți aduce zero puncte.

maura: cum e-n chicago?

eu: nu bate vântul deloc!

maura: ce faci?

eu: eh, pierd vremea cu will grayson.

maura: așa mă gândeam și eu.

eu: ce vrei să zici?

maura: unde e maică-ta?

hopa. sună a capcană. o fi sunat la mine acasă? a vorbit cu maică-mea? frână și marșarier!

eu: sunt cumva dădaca lu' maică-mea? (ha ha ha)

maura: nu mai minți, will.

eu: bine, bine. aveam cumva nevoie să mă tirez de unul singur, să merg la un concert mai încolo.

maura: ce concert?

căcat! nu-mi mai aduc aminte la ce concert zicea c.w.g. că se ducea. și încă vorbește la telefon, deci n-am cum să-l întreb.

eu: o formație de care n-ai auzit.

maura: testează-mă.

eu: păi, așa se numesc. „o formație de care n-ai auzit."

maura: a, am auzit de ei.

eu: aha.

maura: tocmai citeam în *spin* o cronică la albumul lor.

eu: marfă.

maura: mda, albumul se numește „isaac nu vine, mincinos nenorocit ce ești".

nu e bine.

eu: ăsta e un nume destul de idiot pentru un album.

ce? ce ce ce?

maura: las-o baltă, will.

eu: parola mea.

maura: ce?

eu: mi-ai spart parola. mi-ai citit mailurile, nu?

maura: despre ce vorbești?

eu: isaac. de unde știi că mă-ntâlnesc cu isaac?

probabil că s-a uitat peste umărul meu când mi-am verificat mailul la școală. probabil că a văzut când am tastat. mi-a furat parola de retardat.

maura: eu *sunt* isaac, will.

eu: nu fi tâmpită. el e băiat.

maura: ba nu e. e un profil. pe care l-am făcut eu.

eu: aha, sigur.

maura: pe bune, eu l-am făcut.

nu. nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu nu.

eu: poftim?

nu te rog nu cum adică nu nu te rog căcat nu NU.

maura: isaac nu există. n-a existat niciodată.

eu: nu poți să…

maura: ai atâta musca pe căciulă.

EU am atâta musca pe căciulă???

ce CĂCAT.

eu: zi-mi că glumești.

maura: …

eu: deci nu e adevărat.

celălalt will grayson a terminat conversația și acum se uită la mine.

c.w.g.: ești bine?

mă bușește. momentul ăla după ce te întrebi „tocmai mi-a picat un bolovan în cap?“ și simți efectiv bolovanul. oh, doamne, simt bolovanul ăla.

eu: pizdă. scârboasă. ce ești.

da. sinapsele procesează acum informația. știrile pe scurt: isaac n-a existat niciodată. a fost doar un rol al prietenei tale. totul a fost o minciună.

totul, o minciună.

eu: curvă. oribilă. ce ești.

maura: de ce fetelor nu li se zice niciodată cur pictat?

eu: n-am de gând să jignesc cururile în halu' ăsta. ele cel puțin au un rost.

maura: băi, știam c-o să te enervezi…

eu: *ȘTIAI* c-o să mă *ENERVEZ*?!?!

maura: aveam de gând să-ți zic.

eu: uau, mersi.

maura: da' nu mi-ai zis niciodată.

c.w.g. pare deja foarte îngrijorat. așa că acopăr o secundă telefonul cu mâna și vorbesc cu el.

eu: nu-s tocmai ok. de fapt, cred că am cel mai nașpa minut din viața mea. să nu pleci nicăieri.

c.w.g. dă din cap.

maura: will? uite, îmi pare rău.

eu: …

maura: doar n-ai crezut pe bune c-o să se întâlnească cu tine într-un sex shop, nu?

eu: …

maura: a fost o glumă.

eu: …

maura: will?

eu: doar respectul pentru ai tăi mă oprește să nu te ucid în clipa asta. da' te rog să înțelegi ceva: nu mai vorbesc cu tine în viața mea, nu-ți mai dau bilețele sau sms-uri și nu mai vorbesc cu tine prin porcării de semne cât oi trăi. mai degrabă mănânc căcat de câine cu lame în el, decât să mai am ceva de-a face cu tine.

închid înainte să mai apuce să zică ceva. și-mi închid și telefonul. mă așez pe bordură. închid

ochii. și urlu. dacă mi se sparge lumea în cap, atunci am de gând să scot sunetul potrivit. îmi vine să urlu până mi se fac oasele praf.

o dată. de două ori. și la loc comanda.

după care mă opresc. simt că-mi dau lacrimile și sper că, dacă-mi țin ochii închiși, o să rămână acolo. sunt atât de penibil, că-mi doresc să deschid ochii și să-l văd pe isaac, care să-mi spună că maura e nebună de legat. sau celălalt will grayson să-mi spună că și asta e tot o coincidență. că *el* e, de fapt, will grayson cu care a corespondat maura. care a încurcat will graysonii între ei.

dar realitatea. ei, realitatea e bolovanul.

trag adânc aer în piept și sună înfundat.

tot timpul.

tot timpul ăsta, a fost maura.

nu isaac.

niciun isaac.

niciodată.

e durere. e suferință. și e durere-și-suferință-la-un-loc.

c.w.g.: ăăă… will?

arată de parcă ar vedea clar pe fața mea durerea-și-suferința-la-un-loc.

eu: știi tipul cu care trebuia să mă întâlnesc?

c.w.g.: isaac.

eu: îhî, isaac. păi, se pare că nu e unu' de cincizeci de ani, până la urmă. era prietena mea maura, a făcut și ea o farsă.

c.w.g.: o farsă cam a naibii de răutăcioasă.

eu: îhî. știu ce zici.

n-am nicio idee dacă vorbesc cu el pentru că îl cheamă tot will grayson sau pentru că mi-a povestit un pic care e treaba cu el sau pentru că e singura persoană din lume care e dispusă să mă asculte în momentul ăsta. toate instinctele îmi spun să mă ghemuiesc într-o minge minusculă și să mă rostogolesc în primul canal colector — dar nu

vreau să-i fac asta lui c.w.g. simt că merită mai mult decât să fie martor la autodistrugerea mea.

eu: ți s-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

c.w.g. clatină din cap.

c.w.g.: mă tem că ne scăldăm în ape noi. cel mai bun prieten al meu, tiny, era să mă înscrie o dată, fără să-mi zică, la concursul băiatul lunii din revista *seventeen*, da' nu prea cred că e același lucru.

eu: cum ai aflat?

c.w.g.: s-a hotărât că avea nevoie de cineva să-i corecteze textul de înscriere, așa că mi-a zis mie.

eu: ai câștigat?

c.w.g.: i-am zis că o trimit eu în locul lui, da' am pus-o bine. a fost supărat rău de tot că n-am câștigat… da' cred că era mai rău invers.

eu: poate ajungeai s-o cunoști pe miley cyrus. murea jane de ciudă.

c.w.g.: cred că murea de râs, mai degrabă.

nu pot să mă abțin — mi-l imaginez și pe isaac râzând.

apoi trebuie să îndepărtez imaginea asta.

pentru că isaac nu există. simt că o iau razna din nou.

eu: de ce?

c.w.g.: de ce-ar muri jane de râs?

eu: nu, de ce-ar face maura asta?

c.w.g.: sincer, nu prea știu.

maura. isaac.

isaac. maura.

bolovan.

bolovan.

bolovan.

eu: știi ce e de căcat în dragoste?

c.w.g.: ce?

eu: că e atât de legată de adevăr.

încep să-mi dea iar lacrimile. pentru că durerea aia… știu că renunț la tot. la isaac. la speranță. la sentimentele alea. la cuvântul ăla. renunț la tot și asta doare.

c.w.g.: will?

eu: cred că trebuie să închid ochii puțin și să simt ce trebuie să simt.

închid ochii, îmi închid corpul, nu mai las să pătrundă nimic din afară. îl simt pe c.w.g. că se ridică în picioare. aș vrea să fie isaac, chiar dacă știu că nu e. aș vrea ca maura să nu fie isaac, chiar dacă știu că e. aș vrea ca eu să fiu altcineva, chiar dacă știu că n-o să fiu niciodată în stare să scap de ce am făcut și de ceea ce mi s-a făcut.

doamne, dă-mi amnezie. fă-mă să uit fiecare moment pe care de fapt nu l-am avut niciodată cu isaac. fă-mă să uit că există maura. probabil că așa s-a simțit și maică-mea când i-a zis taică-miu că s-a terminat. acum înțeleg. înțeleg. lucrurile pe care ți le dorești cel mai mult sunt lucrurile care, într-un final, te distrug.

îl aud pe c.w.g. că vorbește cu cineva. un rezumat șușotit la tot ce tocmai s-a petrecut.

aud pași care se apropie. încerc să mă calmez un pic, după care deschid ochii… și-l văd pe tipul ăsta *giguriaș* că stă în picioare în fața mea. când observă că-l observ, îmi oferă un zâmbet cu gura până la urechi. jur că are gropițe în obraji cât un cap de copil.

tipul giguriaș: salutare. eu-s tiny.

îmi întinde mâna. nu prea sunt eu într-o dispoziție de dat noroc, dar e aiurea să-l las acolo așa, deci întind și eu mâna. dar în loc să dea noroc, mă trage în picioare.

tiny: a murit cineva?

eu: mda, eu.

zâmbește din nou.

tiny: păi, în cazu' ăsta, bine-ai venit în viața de apoi.

capitolul nouă

Poți să zici o grămadă de lucruri nasoale despre Tiny Cooper. Știu, pentru că eu le-am zis. Dar pentru un tip care habar n-are să-și întrețină propriile relații, Tiny Cooper e cumva genial când vine vorba de inimile frânte ale altora. Oriunde s-ar duce, Tiny parcă e un burete uriaș care absoarbe durerea iubirilor pierdute. Și așa se întâmplă și cu Will Grayson. Adică celălalt Will Grayson.

Jane stă în picioare la ușă și vorbește la telefon. Îmi îndrept privirea spre ea, dar nu se uită la mine și mă întreb dacă au cântat piesa. Îmi tot vine în minte ceva ce a zis Will — celălalt Will — înainte să apară Tiny și Jane: că dragostea e legată de adevăr. Mă gândesc la ele ca la doi gemeni uniți în mod nefericit.

— Evident, zice Tiny, gagica e super de căcat, dar chiar și așa, îi dau o bilă albă pentru nume. *Isaac. Isaac*. Adică, aproape că aș putea să mă îndrăgostesc de o tipă, dacă ar chema-o *Isaac*.

Celălalt Will Grayson nu râde, dar Tiny e de neoprit.

— Cred că te-ai panicat total când ți-ai dat seama că e un sex shop, nu? Adică, cine-ar vrea să se întâlnească *acolo*?

— Și dup-aia când tizul lui cumpăra o revistă, zic eu și ridic punga neagră, convins că Tiny o s-o înșface să-mi verifice achiziția.

Dar n-o face. Doar zice:

— Asta e chiar mai nasol decât ce am pățit eu cu Tommy.

— Ce ai pățit tu cu Tommy? întreabă Will.

— Mi-a zis că e blond natural, da' era vopsit atât de prost că arăta ca o păpușă Barbie. Plus că Tommy nu era prescurtarea de la *Tomas*, cum mi-a zis el. Era prescurtarea de la tradiționalul Thomas.

— Da, asta e mai nasol. Mult mai nasol, zice Will.

E clar că nu prea am cu ce să particip la discuție și Tiny se poartă oricum de parcă nici nu exist, așa că zâmbesc și le spun:

— Băieți, hai că eu vă las singuri.

După care mă uit la celălalt Will Grayson, care își apleacă umerii atât de tare de parcă ar fi gata să se prăvălească la o adiere de vânt. Aș vrea să zic ceva, pentru că mi-e milă de el pe bune, dar niciodată nu știu ce. Așa că zic fix ce-mi trece prin cap:

— Știu că e de căcat, da' într-un fel e bine.

Se uită la mine de parcă tocmai am zis ceva absolut cretin, ceea ce desigur că am și făcut.

— Adică, felul în care dragostea și adevărul sunt legate între ele. Se fac posibile una pe alta, știi ce zic?

Puștanul îmi arată cam o optime de zâmbet, după care se întoarce la Tiny care, sincer acum, e în mod evident terapeutul mai bun. Punga neagră cu *Mano a Mano* nu mai pare amuzantă, așa că o las jos, lângă Tiny și Will. Nici măcar nu observă.

Jane stă acum pe bordură, părând gata să cadă în strada sufocată de taxuri. Trec niște studenți și se uită după ea, ridicând unul spre altul din sprâncene. Încă mă gândesc la legătura dintre dragoste și adevăr — și mă face să-mi vină să-i spun adevărul — adevărul complet, așa paradoxal cum e — pentru că altfel, la un anumit nivel, nu aș fi fata aia? Nu aș fi fata aia care se preface că e Isaac?

Mă duc spre ea și încerc să-i ating partea din spate a cotului, dar apăs prea ușor și nu-i nimeresc decât haina. Se întoarce spre mine și văd că încă vorbește la telefon. Îi fac un semn prin care aș vrea să-i spun: „Hei, nicio grabă, vorbește cât vrei“ și probabil că ceea ce exprim de fapt e: „Hei, uită-te la mine! Am mâini spasmodice“. Jane ridică un

deget. Eu dau aprobator din cap. Vorbește încet și drăgălaș la telefon:

— Da, știu. Și eu, zice.

Mă dau mai în spate pe trotuar și mă sprijin de zidul din cărămidă dintre Frenchy's și un restaurant închis, unde au sushi. În dreapta mea, Will și Tiny stau de vorbă. În stânga mea, Jane stă de vorbă. Scot telefonul ca și cum m-aș pregăti să trimit un mesaj, dar nu fac decât să mă uit prin lista mea de contacte. Clint. Jane. Mama. Oameni cu care înainte eram prieten. Oameni pe care îi știu cât de cât. Tata. Tiny. Și nimic după „T". Nu cine știe ce, pentru un telefon pe care-l am de trei ani.

— Hei, zice Jane.

Mă uit în sus, închid telefonul și-i zâmbesc.

— Îmi pare rău pentru concert, continuă ea.

— A, e OK, îi răspund, pentru că într-adevăr e OK.

— Cine-i tipul?

— Will Grayson, îi zic.

Se uită chiorâș la mine, nedumerită.

— Am cunoscut un tip în sex-shop pe care-l cheamă Will Grayson. Eu eram acolo ca să-mi folosesc buletinul fals și el era acolo să se întâlnească cu prietenul lui fals.

— Mamă, dacă știam, săream și eu peste concert.

— Mda, îi zic, încercând să nu par ofticat. Hai să ne plimbăm un pic.

Dă aprobator din cap. O luăm la pas spre Michigan Avenue, pe Mila Magnifică, zona celor mai mari lanțuri de magazine din Chicago. Toate sunt închise acum, iar turiștii care inundau trotuarele late pe timpul zilei s-au întors pe la hotelurile lor, cu cincizeci de etaje deasupra noastră. Au dispărut și homeleșii care cerșesc de la turiști și, în mare, suntem doar eu și Jane. Nu poți să spui adevărul fără să vorbești, așa că-i povestesc tot, încercând să fac să pară amuzant, încercând să fac totul mai interesant decât ar putea să fie

vreodată un concert MDC. Iar când termin, se lasă tăcerea și ea zice:

— Pot să te întreb ceva, fără legătură?

— Da, normal.

Trecem de Tiffany și mă opresc puțin. Becurile slabe și gălbui de pe trotuar luminează suficient vitrina încât să văd prin geam și printre gratiile de siguranță un manechin gol — conturul din catifea cenușie al unui gât fără nicio bijuterie pe el.

— Tu crezi în epifanii? mă întreabă.

Începem să mergem din nou.

— Hmm, poți să dezvolți întrebarea?

— Adică, tu crezi că oamenii își pot schimba atitudinea? Să te trezești într-o zi și să-ți dai seama de ceva, să vezi o chestie cum n-ai mai văzut-o niciodată și, bam, epifania. Chestia aia devine diferită pentru totdeauna. Crezi în așa ceva?

— Nu. Nu cred că ceva poate să se întâmple dintr-odată. Adică, uită-te la Tiny. Tu crezi că Tiny se îndrăgostește în fiecare zi? Normal că nu. *Crede* el că se îndrăgostește, dar n-o face cu adevărat. Ce vreau să zic e că orice apare dintr-odată poate la fel de bine să *dis*pară dintr-odată, știi ce zic?

Nu mai spune nimic o vreme. Doar continuă să meargă. Mâna mea e lângă a ei, se ating din când în când, dar nu se întâmplă nimic între noi.

— Mda. Poate c-ai dreptate, zice ea într-un final.

— De ce întrebi?

— Nu știu. Fără motiv, de fapt.

Limba engleză are o istorie lungă, tălmăcită și răstălmăcită. Și în tot timpul ăsta, nimeni n-a pus vreodată o „întrebare fără nicio legătură“ despre „epifanii“ și „fără motiv“. „Întrebările fără nicio legătură“ sunt întrebările cu cea mai mare legătură.

— Cine a avut epifania? întreb eu.

— Păi, cred că de fapt tu ești, gen, cea mai nepotrivită persoană cu care să vorbesc despre asta.

— Adică?

— Știu c-a fost cam jenant din partea mea să mă duc la concert, zice Jane, fără nicio legătură.

Ajungem în dreptul unei bănci din plastic și se așază pe ea.

— E în regulă, îi zic și mă așez și eu.

— De fapt, nu e deloc în regulă, oricum ai lua-o. Bănuiesc că sunt un pic confuză și asta e chestia.

Confuză. Telefonul. Vocea dulceagă, feminină. Epifanii. Într-un sfârșit, înțeleg adevărul.

— Fostul prieten, îi zic.

Îmi simt stomacul ca un bolovan, ducându-se pe fundul celui mai adânc ocean, și pricep adevărul: îmi place de ea. E drăguță, e foarte deșteaptă exact la modul puțin pretențios și are o față expresivă, care pune în evidență orice zice, și îmi place de ea, nu doar la modul că *ar trebui* să fiu sincer cu ea; chiar vreau. Bănuiesc că ăsta e modul prin care se leagă lucrurile.

— Am o idee, îi zic.

Îi simt privirea îndreptată spre mine și îmi ridic gluga de la hanorac. Am urechile atât de înghețate, că mă ustură.

— Ce idee? întreabă ea.

— Ideea e ca, timp de zece minute, să uităm că avem sentimente. Să uităm că trebuie să ne protejăm pe noi sau pe alți oameni și spunem, pur și simplu, adevărul. Timp de zece minute. Pe urmă ne întoarcem la penibilul nostru.

— Îmi place ideea, zice ea. Dar trebuie să începi tu.

Îmi suflec mâneca de la geacă și mă uit la ceas. 10:42.

— Gata? întreb și ea dă din cap că da. Mă mai uit o dată la ceas. Bineee… și începem. Îmi place de tine. Și n-am știut dacă-mi place sau nu de tine până nu mi te-am imaginat cu altcineva la concert, da' acuma știu și îmi dau seama că asta mă cam face clănțău, dar asta e, îmi place de tine. Mi se

pare că ești super și foarte drăguță — și prin drăguță vreau să zic frumoasă, dar nu vreau să zic frumoasă pentru că e clișeu, dar chiar ești — și nici măcar nu mă deranjează snobismul tău muzical.

— Nu e snobism, e bun-gust. Deci eu am fost cu un tip despre care știam că vine la concert și, într-un fel, voiam să merg cu tine pentru că știam c-o să fie Randall acolo, după care am vrut să merg chiar și fără tine pentru că știam că e el acolo, după care m-a văzut în timp ce MDC cântau *A Brief Overview of Time Travel Paradoxes* și a început să-mi strige la ureche cum a avut el o epifanie și acum știe că suntem meniți să fim împreună, la care eu eram, ăăă, nu cred și apoi mi-a recitat un poem de e. e. cummings despre cum săruturile sunt un destin mai bun ca-nțelepciunea, pentru ca apoi să reiasă că-mi făcuse o dedicație pe o piesă MDC, adică fix genul de lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată înainte și am senzația că merit pe cineva care să mă placă în mod constant, ceea ce tu nu prea faci, deci nu știu nici eu.

— Ce piesă?

— *Annus Miribalis*. Gen, el e singurul care-mi știe cifrul de la dulap și i-a rugat să dedice piesa cifrului meu de la dulap, ceea ce e, pfff, nici nu știu. E ce e. Mdap.

Cu toate că sunt minutele adevărului, nu-i spun despre piesă. Nu pot. E prea jenant. Faza e că, venind de la fostul tău prieten, e drăguț. Dar venind de la tipul care n-a vrut să te sărute în Volvo-ul tău portocaliu, e doar ciudat și probabil că și răutăcios. Are dreptate că merită pe cineva care să fie constant și poate că eu nu pot să fiu așa. Oricum ar fi, îl desființez pe individ.

— Să mor dacă-i suport pe ăia care recită poezii la fete. Dacă tot suntem sinceri. Plus de asta, înțelepciunea e un destin mai bun decât marea majoritate a săruturilor. Înțelepciunea e clar

un destin mai bun decât lingăii care citesc poezie doar ca s-ajungă cu ea în chiloții fetelor.

— Dar, vai! Will cel Sincer și Will cel Normal sunt fascinant de diferiți între ei!

— Ca să-ți spun adevărul, prefer fraierul obișnuit și absolut comun, aragaz cu patru ochi, supt la față și dus cu pluta, decât tipii care încearcă să-mi fure personalitatea marfă citind poezie și ascultând pseudomuzică. Am muncit din greu pentru personalitatea mea marfă. Mi-am luat-o la greu în generală pentru atitudinea mea marfă. Am ajuns la ea pe căi oneste.

— Bine, da' nici măcar nu-l cunoști, zice ea.

— Și nici nu trebuie. Uite ce e, ai dreptate. Poate că nu-mi place de tine în felul în care ar trebui. Nu-mi place de tine la modul te-sun-și-îți-recit-un-poem-în-fiecare-seară-înainte-să-te-culci. Sunt nebun, da? Câteodată mă gândesc: Doamne, e supersexy și deșteaptă și cumva pretențioasă, dar tocmai faptul că e pretențioasă mă face să o *vreau*, iar altă dată mi se pare o idee monumental de proastă, mi se pare că să mă văd cu tine ar fi ca o serie de canale inutile de măsea, întrepătrunse cu sesiuni ocazionale de futai.

— Mamă, asta a durut.

— Nu neapărat, pentru că eu le cred pe amândouă! Și oricum nu contează, pentru că eu sunt Planul tău B. Poate că sunt Planul B pentru că simt în felul ăsta sau poate că simt în felul ăsta pentru că sunt Planul B, dar dincolo de asta, înseamnă că tu ești menită să fii cu Randall și eu sunt menit să fiu în starea mea naturală de autoexil.

— Atât de diferiți! zice ea din nou. Poți să fii așa tot timpul?

— Probabil că nu.

— Câte minute mai avem?

— Patru.

Și în secunda următoare ne sărutăm.

De data asta mă aplec eu, iar ea nu se ferește. E frig și avem buzele uscate, nasurile un pic umede și frunțile transpirate sub căciulile de lână. Nu pot să-i ating fața, cu toate că-mi doresc, fiindcă am mănușile în mâini. Dar, Dumnezeule, când își desface buzele, totul devine cald și respirația ei dulce ca zahărul e la mine în gură, iar eu probabil că am gust de hotdog, dar nu mă interesează. Sărută ca o dulce devoratoare și nu știu unde să o ating, pentru că o vreau cu totul. Vreau să-i ating genunchii și coapsele și stomacul și spatele și tot, dar suntem blocați în toate hainele astea, așa că suntem ca două caramele care se tot poticnesc una de alta, iar ea îmi zâmbește în timp ce ne sărutăm, pentru că știe și ea cât de penibilă e chestia asta.

— Mai bun ca înțelepciunea? mă întreabă, atingându-și nasul de obrazul meu.

— O cursă strânsă, răspund și-i întorc zâmbetul, în timp ce o trag mai aproape de mine.

Până acum, n-am știut niciodată ce înseamnă să *vrei* pe cineva — nu să vrei să petreci timp sau ceva de genul, ci să *o vrei*, să vrei *persoana* aia. Și-acuma știu. Deci poate că, până la urmă, cred în epifanii.

Se îndepărtează de mine doar cât să spună:

— Care e numele meu de familie?

— Habar n-am, răspund instant.

— Turner. Ăsta e, Turner.

Mă aplec pentru încă o sărutare, după care ea se îndreaptă și stă normal, cu toate că mâna ei înmănușată rămâne pe mijlocul meu, pe deasupra gecii.

— Vezi, nici măcar nu ne *cunoaștem*. Trebuie să-mi dau seama dacă într-adevăr cred în epifanii, Will.

— Deci nu-mi vine să cred că-l cheamă Randall. Nu învață la Evanston, nu?

— Nu, la Școala Latină. Ne-am cunoscut la un concurs de poezie.

— Evident. Doamne, mi-l și imaginez pe nemernicul ăla scârbos: e înalt, cu părul îngălat și face un sport — fotbal american, probabil —, dar o arde ca și cum nici nu-l interesează, pentru că lui îi plac doar poezia, muzica și de tine, te consideră o poezie și îți spune asta, e plin de el și probabil de spray de corp.

Ea râde, clătinând din cap.

— Ce? întreb eu.

— Polo, zice ea. Nu fotbal american.

— Ah, Doamne. *Evident*. Polo. Clar, nu scrie pe tine punk rock dacă nu faci polo.

Mă ia de braț și se uită la ceasul de la mâna mea.

— Un minut, zice.

— Îți stă mai bine cu părul dat pe spate, îi spun în grabă.

— Serios?

— Da, altfel zici că ești un cățeluș.

— Tu arăți mai bine când stai drept.

— Cronometrul! îi zic.

— Bine, spune. Păcat că nu putem să facem asta mai des.

— Care parte? o întreb zâmbind.

Se ridică.

— Ar trebui să mă duc acasă. Am tâmpenia de oră de stat afară până la doișpe în weekend.

— Mda, îi zic și scot telefonul. Îl sun pe Tiny să-i zic că am luat-o înainte.

— Lasă, că iau un taxi.

— Lasă, că-l sun…

Dar deja e pe marginea trotuarului, cu vârful de la bocancii ei Chucks în afara bordurii și cu mâna ridicată. Un taxi trage pe dreapta. Mă ia în brațe rapid — cu toate degetele pe omoplații mei — și dispare fără niciun cuvânt în plus.

N-am mai rămas niciodată singur în oraș atât de târziu și e pustiu. Îl sun pe Tiny. Nu răspunde. Îmi intră căsuța vocală. „L-ai apelat pe Tiny Cooper, scriitor, producător și vedetă în noul

musical *Dansatorul Tiny: Povestea lui Tiny Cooper*. Îmi pare rău, dar se pare că în momentul ăsta se întâmplă ceva mult mai fabulos decât telefonul tău. Când mai scade nivelul fabulosului, te contactez eu. BIIIP.“

— Tiny, data viitoare când mai încerci să mă combini cu o tipă care are un iubit secret, poți măcar să mă *anunți* că are un iubit secret? Plus, dacă nu mă suni în cinci minute, o să presupun că te-ai descurcat să te întorci la Evanston. Acestea fiind zise, ești un dobitoc. Atât am avut de spus.

Pe Michigan Avenue sunt taxiuri și e destul trafic, dar odată ce cotesc pe Huron, o stradă lăturalnică, se face liniște. Trec pe lângă o biserică și o iau în sus pe State Street, spre Frenchy’s. Pot să-mi dau seama de la trei străzi distanță că Tiny și Will nu mai sunt acolo, dar merg totuși până în fața magazinului. Mă uit într-o parte și-n alta a străzii, dar nu văd pe nimeni și, oricum, Tiny nu tace niciodată, așa că l-aș auzi dacă ar fi prin apropiere.

Scotocesc după chei prin haosul din buzunar și le scot afară. Sunt înfășurate în bilețelul pe care mi l-a scris Jane, cel cu Dulapul Houdini.

Merg în josul străzii spre mașină, când văd pe trotuar o pungă neagră de plastic, fluturând în vânt. *Mano a Mano*. O las acolo, cu gândul că mâine probabil îi fac ziua cuiva.

Pentru prima oară după foarte mult timp, conduc fără muzică. Nu sunt fericit — nu sunt fericit în legătură cu Jane și domnul Randall Cap-Pătrat Polo al IV-lea, nu sunt fericit că Tiny m-a lăsat baltă fără să dea măcar un amărât de telefon, nu sunt fericit cu falsul meu buletin fals care s-a dovedit insuficient —, dar în întunericul de pe Lake Shore, unde mașina înghite orice sunet, e ceva în amorțeala buzelor după sărutul cu ea ce mi-ar plăcea să păstrez, ceva ce pare *pur*, ceva ce pare a fi unicul adevăr.

Ajung acasă cu patru minute înainte de ora-limită și ai mei sunt pe canapea, maică-mea cu picioarele în poală la taică-miu. Tata dă televizorul pe mut și mă întreabă:

— Cum a fost?

— Destul de bine.

— Au cântat *Annus Miribalis*? întreabă mama, pentru că mi-a plăcut atât de mult, că i-am pus-o și ei s-o asculte.

Bănuiesc că mă întreabă asta pe de o parte ca să pară cool și pe de altă parte ca să vadă sigur dacă am fost la concert. Probabil că mai încolo o să verifice *set list*-ul. Evident, eu *nu* am fost la concert, dar știu că au cântat piesa.

— Îhâm, îi zic. Da, a fost bine. Mă uit în gol spre ei o secundă, după care le spun: Bine, eu o să mă bag în pat.

— De ce nu stai cu noi la televizor? întreabă tata.

— Sunt obosit, îi zic sec și mă întorc să plec.

Dar nu mă bag în pat. Mă duc în camera mea, intru pe net și mă apuc să citesc despre e. e. cummings.

A doua zi dimineață, mă lasă mama la școală mai devreme. Pe holuri, poster lângă poster cu *Dansatorul Tiny*.

ASTĂZI, AUDIȚIE LA A NOUA ORĂ, ÎN SALA DE FESTIVITĂȚI. PREGĂTEȘTE-TE SĂ CÂNȚI. PREGĂTEȘTE-TE SĂ DANSEZI. PREGĂTEȘTE-TE SĂ FII FABULOS.

ÎN CAZUL ÎN CARE NU AI VĂZUT POSTERUL DE DINAINTE, AUDIȚIA E AZI.

CÂNTĂ, DANSEAZĂ ȘI CELEBREAZĂ TOLERANȚA, ÎN CEL MAI IMPORTANT MUSICAL AL VREMURILOR NOASTRE.

O iau la fugă pe coridoare, urc scările și mă duc la dulapul lui Jane, unde strecor cu grijă prin

fantă bilețelul pe care i l-am scris aseară:

Către: Dulapul Houdini

De la: Will Grayson

Re: Un expert în domeniul iubiților adevărați?

Dragă Jane,

Ca să știi și tu: e. e. cummings și-a înșelat ambele neveste. Cu prostituate.

Al tău,

Will Grayson

capitolul zece

tiny cooper. tiny cooper. tiny cooper.

îmi repet la nesfârșit în cap numele lui. tiny cooper. tiny cooper.

e un nume penibil și toată chestia asta e penibilă, dar n-aș putea s-o opresc nici dacă m-aș chinui. tiny cooper.

în noaptea aia începe. în fața la frenchy's. încă sunt în șoc. nu-mi dau seama dacă e stres posttraumatic sau traumă poststres. orice ar fi, o mare parte din viața mea tocmai s-a șters și n-am niciun chef să umplu noul gol. las-o goală, zic. doar lasă-mă să mor.

tiny, însă, n-o să mă lase. se joacă de-a eu-am-pățit-o-mai-nasol, ceea ce nu funcționează niciodată, pentru că persoana cealaltă fie zice ceva ce nu e nasol deloc („nu era blond natural"), fie e atât de nasol, că te simți de parcă sentimentele tale sunt total desființate. („deci, am avut odată un tip care se ținea după mine... și până la urmă l-a mâncat un leu! ultimul lui cuvânt a fost numele meu!")

cu toate astea, el încearcă să fie de ajutor. și bănuiesc că ar trebui să-l primesc atunci când am nevoie.

de cealaltă parte, c.w.g. încearcă și el să ajute. e o fată care se fofilează pe fundal și n-am niciun dubiu că e jane, faimoasa infamă. la început, încercarea lui c.w.g. de a ajuta e și mai penibilă decât a lui tiny.

c.w.g.: știu că e nașpa, dar într-un fel e bine.

asta e cam la fel de inspirațional ca un film în care hitler și-o trage cu gagică-sa și petrec împreună timp de calitate. se cam bate cap în cap cu ce numesc eu regula găinațului. știi cum se zice că aduce noroc dacă se găinățează o pasăre pe

tine? și oamenii chiar cred! îmi vine să îi iau de-o aripă și să le zic: „fratele meu, chiar nu te prinzi că toată superstiția asta a fost inventată pentru că n-a putut nimeni să se gândească la ceva bun de zis atunci când tocmai s-a găinățat o pasăre pe tine?". și oamenii fac chestia asta tot timpul — plus de asta, nu doar cu ceva atât de trecător ca găinațul. ai rămas fără job? super ocazie! ți-ai ratat viața? e clar ce-ai de făcut — mergi înainte! te-a lăsat iubitul care nici măcar n-a existat vreodată? știu că e nașpa, dar într-un fel e bine!

sunt pe cale să-l las pe c.w.g. fără dreptul de a fi un will grayson, când zice mai departe:

c.w.g.: mă refer că iubirea și adevărul sunt legate. se fac posibile una pe alta, știi ce zic?

nu știu ce mă lovește mai rău — faptul că un străin ascultă ce spun sau că, practic, are absolută dreptate.

celălalt will grayson o ia înainte și mă lasă cu noul meu companion de mărimea unui frigider, care se uită la mine cu atâta sinceritate, că-mi vine să-l plesnesc.

eu: nu e nevoie să rămâi. pe bune.

tiny: și ce, să te las aici ca vai de tine?

eu: sunt mult mai rău ca vai de mine. sunt total disperat.

tiny: *măiiii.*

după care mă ia în brațe. imaginează-ți că te îmbrățișează o canapea. exact așa se simte.

eu (înecându-mă): mă înec.

tiny (mângâindu-mă pe păr): hai, hai.

eu: frățioare, nu mă ajuți.

îl împing mai încolo. pare rănit.

tiny: tocmai mi-ai zis „frățioare"!

eu: scuze. doar că eu...

tiny: nu vreau decât să te ajut!

uite, de-asta ar trebui să-mi iau la mine mai multe pastile. cred că în momentul ăsta ne-ar prinde bine la amândoi câte o doză dublă.

eu (din nou): scuze.

se uită la mine. și e ciudat că, vreau să zic, *chiar* se uită la mine. mă face să mă simt total inconfortabil.

eu: ce?

tiny: vrei să asculți un cântec din *dansatorul tiny: povestea lui tiny cooper*?

eu: poftim?

tiny: e un musical la care lucrez. e bazat pe viața mea. cred că unul dintre cântece ar putea să fie de ajutor acum.

suntem la un colț de stradă, în fața unui sex-shop. trec oameni. *chicagoboni* — n-ai cum să fii mai afon ca chicagobonii. eu sunt terci, praf. mintea mea are un atac de cord. ultimul lucru de care am nevoie e să-mi cânte o muiere umflată. dar comentez? decid să-mi trăiesc restul vieții în subteran, hrănindu-mă cu șobolani? nu. eu doar încuviințez tâmp, pentru că-și dorește atât de rău să cânte asta, că m-aș simți ca un nenorocit să zic nu.

cu o înclinare din cap, tiny începe să fredoneze puțin pentru el. odată ce prinde ritmul, închide ochii, își desface brațele și cântă:

am crezut c-o să-mi îndeplinești visurile,
dar nu erai tu, nu erai tu
am crezut că de data asta o să fie nou totul,
dar nu erai tu, nu erai tu
mi-am imaginat ce-am fi făcut, dar nu erai tu, nu erai tu
și-acum simt că-mi bate inima, dar nu e bine, nu e bine
poate că-s mare și temător, dar cred în dragoste cu dor!
am crezut că-s deraiat total, dar nu mă dau jos
de pe credinciosul meu cal!
nu erai tu, e-adevărat
dar viața e despre mai mult
credeam că ești un tip cu viziune, obtuzule, egoistule,

moară stricată ce ești

poate că mi-ai tras-o de n-am mai avut aer,

dar din experiența aia am învățat să fluier

e adevărat, du-te la balamuc

sunt alți tipi după care să mă duc

n-o să fii tu, comprende-vous? n-o să fii niciodată tu.

tiny nu cântă pur și simplu cuvintele astea — le rumegă. e ca o paradă care-i defilează din gură. n-am nicio îndoială: cuvintele astea traversează aproape toată canada pe lacul michigan, până înspre polul nord. plâng fermierii din saskatchewan. moș crăciun se întoarce spre doamna lui și îi zice: „ce căcat e *asta*?“ sunt total șocat, dar atunci tiny deschide ochii și se uită la mine cu o grijă atât de evidentă, că habar n-am ce să fac. de sute de ani n-a mai încercat cineva să-mi ofere așa ceva. în afară de isaac, care nu există. orice ai zice de tiny, el clar există.

mă întreabă dacă vreau să mă plimb. din nou, încuviințez tâmp. nu că aș avea ceva mai bun de făcut.

eu: cine ești *tu*?

tiny: tiny cooper!

eu: n-are cum să te cheme tiny.

tiny: nu. asta e ironia.

eu: ah.

tiny (țâțâind): nu e nevoie să mă iei cu „ah“. sunt ok cu asta. am oasele mari.

eu: frățioare, nu doar oasele.

tiny: înseamnă doar că ai mai mult de iubit la mine!

eu: dar asta presupune mult mai mult efort.

tiny: dragule, merit.

faza aiurea e că, trebuie să recunosc, are ceva ușor atrăgător. nu mă prind. e ca atunci când... știi cum vezi câteodată un bebeluș chiar sexy? stai, asta chiar sună bolnav. nu vreau să zic asta. dar e ca și cum, chiar dacă e mare cât casa (și nu

vorbesc de casa vreunui sărac), are pielea super netedă și ochii foarte verzi și totul e, gen, proporționat. deci nu simt repulsia la care m-aș aștepta față de cineva de trei ori cât mine. îmi vine să-i zic că acum ar trebui să ucid niște oameni, în loc să merg la promenadă cu el. dar îmi ia cumva mintea de la crimă. nu că n-o să-mi revină mai încolo.

cum mergem spre millennium park, tiny îmi spune tot ce se poate despre *dansatorul tiny* și despre cât de mult se chinuie să scrie, să joace, să regizeze, să producă, să se ocupe de coregrafie, de costume, lumini, decor și să obțină fonduri pentru asta. în principiu, e dus cu capul și, cum chiar mă chinui să mă duc și eu cu capul, mă străduiesc să-l urmăresc. ca și cu maura (non-entitatea jegoasă, târfa mussolini al-qaeda darth vader), eu nu trebuie să scot niciun cuvânt, ceea ce e în regulă.

când ajungem la parc, tiny o taie spre fasole. cumva, nu mă miră.

fasolea e o sculptură total idioată pe care au făcut-o pentru millenium park — bănuiesc că la mileniu —, care inițial a avut alt nume, dar toată lumea a început să-i zică fasole și așa i-a rămas. practic, e un bob de fasole uriaș, din metal lucitor, pe sub care poți să treci și să te vezi deformat. adică, am mai fost aici și înainte, în excursiile cu școala, dar n-am mai fost niciodată cu cineva atât de imens ca tiny. de obicei, e mai greu să te vezi din prima în reflexie, dar de data asta știu că sunt vergeaua dârdâindă de lângă bila mare de umanitate. tiny chicotește când se vede așa. un chicotit autentic de tipul hi-hi-hi. nu suport când fetele fac asta, mereu e atât de fals. dar la tiny nu e fals deloc. zici că-l gâdilă efectiv viața.

după ce pozează ca o balerină, ca un jucător de baseball, stilul *pump up the jam* și omul pe vârf de munte din *sound of music*, mă duce spre o bancă de pe malul lacului. mă gândesc c-o să fie transpirat tot, pentru că, să fim sinceri, majoritatea

grașilor transpiră doar când își duc prăjitura la gură. dar tiny e prea fabulos ca să transpire.

tiny: hai, zi-i lui tiny problemele tale.

nu pot să răspund pentru că, din cauza felului în care o zice, ai putea să înlocuiești cuvântul „mama“ cu „tiny“ și propoziția să sune fix la fel.

eu: tiny poate să vorbească normal?

tiny (cu cea mai bună voce a lui stil anderson cooper): da, poate.

dar nu e nici pe departe la fel de amuzant.

eu: suni atât de gay.

tiny: ăăă... o fi din vreun motiv anume?

eu: și totuși. habar n-am. nu-mi plac oamenii gay.

tiny: dar, de bună seamă, îți place de tine?

să-mi fut una, vreau să fiu de pe planeta băiatului ăstuia. e pe bune? mă uit la el și văd că, da, e pe bune.

eu: de ce ar trebui să-mi placă de mine? nu-i place nimănui altcuiva.

tiny: mie da.

eu: tu nu mă cunoști deloc.

tiny: dar îmi doresc.

e atât de aiurea, că deodată mă trezesc țipând

eu: taci din gură! taci și tu din gură!

și pare atât de rănit, că sunt nevoit să zic

eu: nu, hei, nu e vorba de tine. bine? tu ești de treabă. eu nu sunt. eu nu sunt de treabă, bine? încetează!

acum nu mai arată rănit; arată trist. trist pentru mine. mă vede. doamne.

eu: e atât de aiurea.

e ca și cum el știe că, dacă mă atinge, probabil o s-o iau razna și-o să-l lovesc și-o să încep să plâng și n-o să mai vreau să-l văd în viața mea. așa că doar stă acolo când eu îmi iau capul în mâini, de zici că chiar mă chinui să-mi țin capul între umeri. și faza e că nici nu e nevoie să mă

atingă — când cineva ca tiny cooper e lângă tine, o știi. tot ce trebuie să facă e să stea și știi că e acolo.

eu: căcat căcat căcat căcat căcat căcat căcat

uite care e faza mega nasoală: că o parte din mine crede că *merit* asta. că poate dacă nu eram așa un mârlan, isaac ar fi fost adevărat. dacă nu eram o scuză atât de proastă, poate că mi s-ar întâmpla și mie ceva bun. nu e corect, pentru că n-am cerut eu ca taică-miu să plece, și n-am cerut să fiu depresiv, și n-am cerut eu să fim varză cu banii, n-am cerut să mi-o trag cu băieți și n-am cerut să fiu atât de idiot, n-am cerut eu să n-am prieteni adevărați și n-am cerut să-mi iasă pe gură nici jumate din căcatul care-mi iese pe gură. tot ce-am vrut a fost o nenorocită de pauză, o cretinătate de lucru bun și, evident, că asta a fost prea mult de cerut, prea mult de dorit.

nu pricep de ce stă cu mine băiatul ăsta care scrie musicaluri despre el. atât de penibil sunt? o să primească o decorație de merit că adună de pe jos bucățile unei ființe terminate?

îmi dau drumul la cap. nu merge. când mă ridic la suprafață, mă uit la tiny și totul e iar ciudat. nu doar că mă privește — încă mă *vede*. practic, îi lucesc ochii.

tiny: eu nu mă sărut niciodată de la prima întâlnire.

mă uit la el total confuz, după care adaugă

tiny: …dar uneori mai fac și excepții.

așa că, acum, șocul de mai devreme se transformă într-un altfel de șoc, care e un șoc cu încărcătură, pentru că la momentul ăsta, chiar dacă o fi el imens, și chiar dacă nu mă cunoaște deloc, și chiar dacă ocupă lejer de trei ori mai mult spațiu pe bancă decât mine, tiny cooper e — surprinzător, indubitabil — atrăgător. mda, are pielea netedă, zâmbetul blând și, dincolo de orice, în ochii lui sunt o speranță nebună, o poftă nebună și o zăpăceală ridicolă, și chiar dacă eu cred că e o

prostie totală și chiar dacă n-o să simt niciodată lucrurile pe care le simte el, cel puțin nu mă deranjează ideea să mă sărut cu el și să văd ce se întâmplă. începe să roșească de la ce a zis și chiar e prea timid ca să se aplece spre mine, așa că mă trezesc cum mă întind să-l sărut eu, cu ochii deschiși pentru că vreau să-i văd surpriza și bucuria, de vreme ce mi-e imposibil să le văd sau să le simt pe ale mele.

nu e ca și cum ai săruta o canapea. e ca și cum ai săruta un băiat. în sfârșit, un băiat.

el închide ochii. și zâmbește când ne oprim.

tiny: nu la așa ceva mă așteptam pe seara asta.

eu: mie-mi zici.

îmi vine să fug. nu cu el. doar că nu vreau să mă mai întorc la școală sau la viață. dacă nu ar fi maică-mea care să mă aștepte, probabil că aș face-o. vreau să fug pentru că am pierdut totul. sunt sigur că, dacă i-aș spune asta lui tiny cooper, ar sublinia că am pierdut și lucrurile rele odată cu lucrurile bune. mi-ar spune că mâine o să iasă soarele sau vreo tâmpenie de-asta. dar atunci nu l-aș crede. nu cred nimic.

tiny: hei… nici măcar nu știu cum te cheamă.

eu: will grayson.

la asta, tiny zboară de pe bancă și aproape că dă cu mine de pământ.

tiny: nu!

eu: mm… ba da.

tiny: deci nu e asta cireașa de pe tort?

și începe să râdă, strigând

tiny: m-am sărutat cu will grayson! m-am sărutat cu will grayson!

când vede că mă înfricoșează mai rău ca rechinii, se așază la loc și zice

tiny: mă bucur că ai fost tu.

mă gândesc la celălalt will grayson. mă întreb cum se împacă cu jane.

eu: nu e ca și cum aș fi material pentru revista *seventeen*, corect?

lui tiny i se luminează ochii.

tiny: ți-a zis despre asta?

eu: aha.

tiny: a fost super nedreptățit. m-am enervat atât de rău, că i-am scris editorului. dar n-au publicat-o niciodată.

mă săgetează o gelozie cruntă că c.w.g. are un prieten ca tiny. nu-mi imaginez cum e să-i scrie cineva unui editor pentru mine. nu-mi imaginez nici măcar cum e să-mi scrie cineva un necrolog.

mă gândesc la tot ce s-a întâmplat și cum n-o să am pe nimeni căruia să-i povestesc după ce mă întorc acasă. pe urmă mă uit la tiny și, luându-mă și pe mine prin surprindere, îl sărut din nou. pentru că, ce pana mea. chiar ce pana mea.

chestia asta durează ceva. simt cum mă umflu și eu sărutând pe cineva umflat. și, între reprize, mă întreabă unde locuiesc, ce s-a întâmplat în seara asta, ce vreau să fac cu viața mea, care e aroma mea preferată de înghețată. răspund la întrebările la care pot (practic, unde locuiesc și aroma de înghețată) și-i zic că habar nu am de restul.

nu se uită nimeni la noi, dar încep să am senzația că se uită. așa că ne oprim și eu nu mă pot abține să mă gândesc la isaac și la faptul că, deși toată treaba asta cu tiny e o evoluție interesantă, una peste alta, lucrurile tot de căcat sunt, în stilul meu caracteristic gen mi-a-luat-tornada-casa. tiny e ultima cameră rămasă în picioare. simt că îi sunt dator pentru asta, așa că zic

eu: mă bucur că exiști.

tiny: mă bucur că exist în momentul ăsta.

eu: n-ai nici cea mai mică idee cât de mult te înșeli în ce mă privește.

tiny: n-ai nici cea mai mică idee cât de mult te înșeli în ce te privește.

eu: încetează.

tiny: doar dacă încetezi și tu.

eu: te avertizez.

n-am idee ce legătură are adevărul cu iubirea și viceversa. nici măcar nu gândesc în termeni de iubire acum. e mult, mult, mult prea devreme pentru asta. dar presupun că gândesc în termeni de adevăr. vreau ca treaba asta să fie adevărată. și cu toate că protestez în fața lui tiny, cu toate că protestez și în fața mea, adevărul devine din ce în ce mai clar.

e timpul ca noi doi să ne dăm seama cum naiba o să meargă chestia asta vreodată.

capitolul unsprezece

Cu zece minute înainte de prima oră, stau rezemat de dulapul meu când apare Tiny fugind pe coridor, cu brațele pline de postere cu *Dansatorul Tiny*.

— Grayson! răcnește el.

— Hei, îi răspund.

Mă mișc de la locul meu, îi iau un poster din mâini și-l țin întins pe perete. El le lasă pe celelalte să cadă, după care se apucă să lipească posterul pe perete, rupând scotch-ul cu dinții. După ce termină, le adunăm pe cele împrăștiate pe jos, facem câțiva pași și reluăm. În tot timpul ăsta, el vorbește. Îi bate inima, clipește, respiră, rinichii îi procesează toxinele și vorbește, toate astea complet involuntar.

— Deci îmi pare rău că nu m-am întors la Frenchy's să te iau, dar am presupus că te-ai gândit și tu c-o să iau un taxi, ceea ce am și făcut, și, oricum, eu și Will am mers pe jos până tocmai la Bean și, gen, Grayson, știu c-am mai zis chestia asta, da' *chiar îmi place de el*. Adică, *chiar* trebuie să-ți placă de cineva ca să mergi pe jos tocmai până la Bean și să asculți cum îți povestește despre iubitul lui care de fapt nu e nici băiat, nici iubit, plus că i-am și cântat. Și, pe bune, Grayson: îți vine să crezi că l-am sărutat pe Will Grayson? Să. Mor. Dacă. Nu. L-am. Sărutat. Pe. Will. Grayson. Și nu e nimic personal, adică ți-am zis de un catralion de ori, ești o persoană de calitate superioară, dar aș fi pariat pe ou' meu stâng că n-o să mi-o pun niciodată cu Will Grayson, știi ce zic?

— Ăăă…, fac eu, dar nici măcar n-așteaptă să ajung la al treilea „ă“ că începe iar.

— Și, gen, îmi dă câte un mesaj la fiecare patrușdouă de secunde și scrie genial mesaje, ceea

ce e drăguț pentru că îmi vibrează așa ușor piciorul, un memento-în-coapsă că e… na, încă unul.

Eu rămân cu posterul ridicat, în timp ce el își scoate telefonul.

— Auu.

— Ce zice? îl întreb.

— Confidențial. Cred că el cam are încredere în mine că nu-i dau pe goarnă mesajele, știi ce zic?

Aș putea să subliniez cât de ridicolă e faza asta — cineva având încredere că Tiny n-o să dea orice pe goarnă, dar mă abțin. Lipește posterul și pornește pe coridor. Mă iau după el.

— Păi, mă bucur că ai avut o seară așa mișto. Între timp, pe mine mă eclipsa băiețașu' poloist, fostul prieten al lui Ja…

— Deci, în primul rând, îmi taie el vorba, de ce te-ar interesa? *Nu-ți place* de Jane. Și, în al doilea rând, nu i-aș zice băiețaș. Pentru că e *bărbat*. E sculptat, impecabil de bine făcut, halcă unduioasă de *om*.

— Nu mă ajuți.

— Doar zic și eu… nu e genu' meu, da' chiar e o bijuterie. Și ochii! Ca safirele strălucind în cele mai întunecate unghere ale inimii tale. Da', oricum, nici nu știam c-au fost vreodată împreună. Nici măcar n-am auzit ceva de el. Credeam că e doar un tip sexy care se dă la ea. Jane nu vorbește niciodată cu mine despre tipi. Habar n-am de ce; sunt total de încredere când vine vorba de chestii de-astea.

E suficient sarcasm în vocea lui — suficient de mult — cât să râd. Tiny îmi acoperă hohotele.

— E uimitor cât de puțin cunoaștem oamenii, știi ce zic? Gen, m-am gândit la chestia asta tot weekendul cât am vorbit cu Will. El s-a îndrăgostit de Isaac, care s-a dovedit că e o invenție. *Pare* genul de chestie care se întâmplă doar pe internet, dar de fapt se întâmplă tot timpul și e p e b u n e.

— Mă rog, Isaac nu era o invenție. Era doar o fată. Adică, tipa aia, Maura, e Isaac.

— Nu, nu e, zice el sec.

Țin ridicat ultimul poster, în timp ce el îl lipește pe ușa de la baia băieților. Pe el scrie: EȘTI FABULOS? DACĂ DA, NE VEDEM ASTĂZI, LA A NOUA ORĂ, ÎN SALA DE FESTIVITĂȚI. Termină de lipit și pe urmă mergem spre ora de introducere în analiză, pentru că holurile au început să se umple.

Încurcătura de nume Isaac/Maura îmi aduce aminte de ceva.

— Tiny, zic.

— Grayson, răspunde el.

— Vrei, te rog frumos, să redenumești personajul din piesa ta, tipul aghiotant?

— Gil Wrayson?

Aprob din cap. Tiny își aruncă mâinile în aer și proclamă:

— Nu pot să schimb numele lui Gil Wrayson! E *vital*, din punct de vedere tematic, pentru toată producția.

— Chiar n-am chef de căcaturile tale, îi zic.

— Nu-ți vând căcat. Numele lui trebuie să fie Wrayson. Zi-l încet. Ray-sin. Rays-in[7]. E cu dublu-înțeles — Gil Wrayson trece printr-o transformare. Și trebuie să lase *razele* de soare *înăuntru* — acele raze de soare care vin sub forma cântecelor lui Tiny — pentru a-și recâștiga propriul sine: nu mai e o prună, ci un strugure îmbibat de soare. Nu pricepi?

— Haide, Tiny, pe bune. Și dacă e așa, de ce naiba îl cheamă *Gil*?

Asta îl face să oprească pentru o secundă.

— Hmm, zice el și se uită cu ochii mijiți de-a lungul coridorului încă tăcut. Așa mi-a sunat mie mereu. Da' presupun că *aș putea* să-l schimb. O să mă gândesc la asta, bine?

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Acuma, te rog frumos, nu mai fi o păsărică.

— Ce?

Ajungem la dulapurile noastre și, cu toate că-l aud și alți oameni, el vorbește la fel de tare ca de obicei.

— Of-of, lui Jane nu-i place de mine, chiar dacă nici mie nu-mi place de ea. Of-of, Tiny și-a numit un personaj după mine în piesa lui. Gen, sunt și oameni cu probleme adevărate pe lume, știi ce zic? Tre' să ai o viziune de ansamblu.

— Frate, TU îmi zici MIE să am o viziune de ansamblu? Doamne, Tiny. Nu voiam decât să știu că are prieten.

Tiny închide ochii și trage adânc aer în piept, ca și cum eu aș fi cel enervant.

— După cum ți-am zis, nici măcar nu știam că *există*, OK? Pe urmă l-am văzut că stă de vorbă cu ea și mi-am dat seama după felul cum se uita la ea că e interesat. Când a plecat, a trebuit să mă duc să întreb cine e și ea cică: „Fostul meu prieten", la care eu: „*Fostul*?! Tre' să te împaci urgent cu frumusețea aia de bărbat!"

Mă uit fix la partea lată a feței lui Tiny Cooper. El e întors înspre dulapul lui. Pare cumva plictisit, când i se ridică deodată sprâncenele și, pentru o secundă, cred că și-a dat seama cât de ofticat sunt pentru ce a zis mai devreme, dar apoi își bagă mâna în buzunarul blugilor și scoate telefonul.

— N-ai făcut asta, îi zic.

— Scuze, știu că n-ar trebui să citesc mesaje când stăm de vorbă, dar sunt puțin în limbă acum.

— Nu vorbesc de *mesaje*, Tiny. Nu i-ai zis lui Jane să se împace cu tipul ăla.

— Ba normal că i-am zis, Grayson, îmi răspunde el, cu ochii încă în telefon.

Acum îi scrie înapoi lui Will și vorbește în același timp.

— Era *superb* și tu mi-ai zis că nu-ți place de ea. Deci acum îți place de ea? Clasic de *băieți* — ești interesat de ea atâta timp cât ea nu e de tine.

Îmi vine să-l pocnesc în rinichi, pentru că se înșală și pentru că are dreptate. Dar nu m-aș răni decât pe mine. Nu sunt decât un amărât de personaj în povestea lui Tiny Cooper și n-am ce să fac în legătură cu asta, decât să fiu luat continuu la mișto până se termină liceul și-o să pot în sfârșit să evadez din orbita lui și, în sfârșit, n-o să mai fiu o lună pentru planeta lui umflată.

După care îmi pică fisa ce pot să fac. Arma o am. Regula 2: Ține-ți gura. Trec pe lângă el și mă duc spre sala de clasă.

— Grayson, zice el.

Nu răspund.

Nu zic nimic la ora de introducere în analiză, când se strecoară în mod miraculos în banca lui. Și nu zic nimic când îmi spune că, în momentul ăsta, nici măcar nu mai sunt Will Grayson-ul lui preferat. Nu zic nimic când îmi spune că i-a trimis celuilalt Will Grayson patruzeci și cinci de mesaje în ultimele douăzeci și patru de ore și când mă întreabă dacă mi se pare prea mult. Nu zic nimic când îmi vâră telefonul sub nas, să-mi arate niște mesaje de la Will Grayson care ar trebui să mi se pară adorabile. Nu zic nimic când mă întreabă de ce căcat nu zic nimic. Nu zic nimic când îmi spune: „Grayson, mă călcai pe nervi și n-am zis chestiile alea decât ca să te fac să taci din gură. Da' nu voiam să te fac să taci din gură *chiar așa*". Nu zic nimic când îmi spune: „Hai, pe bune, vorbește cu mine" și tot nimic când șoptește tot suficient de tare încât să audă și ceilalți: „Sincer, Grayson, îmi pare rău, e bine așa? Îmi pare rău".

Moment în care, slavă cerului, începe ora.

Cincizeci de minute mai târziu, se sună de ieșire și Tiny se ia după mine pe hol ca o umbră umflată.

— Hai, pe bune, că e penibil, îmi zice.

De-acuma, nici măcar n-o mai fac ca să-l torturez pe el. Mă scald în gloria de a nu fi nevoit să-mi aud propria voce vlăguită și neajutorată.

La prânz, mă așez singur la capătul unei mese lungi, populată de câțiva membri din fostul meu Grup de Prieteni.

— Cum e mersu', poponaut? zice unul dintre tipi, Alton.

— Destul de bun, îi zic.

— Vii la petrecere la Clint? O să fie demență, îmi zice celălalt tip, Cole, ceea ce mă face să mă gândesc că de fapt băieții ăștia nu mă displac, dincolo de faptul că unul dintre ei tocmai m-a făcut poponaut. Se pare că, atunci când Tiny Cooper e singurul și cel mai bun prieten al tău, nu ai cine știe ce pregătire în socializarea masculină.

— Mda, o să încerc să trec, zic eu, cu toate că habar n-am când o să aibă loc petrecerea.

— Hei, dai probă pentru piesa aia stupidă cu poponari a lui Tiny? mă întreabă apoi Ethan, tipul ras în cap.

— Dau, pe naiba.

— Eu cred că mă bag, zice el și îmi ia un pic să mă prind dacă glumește.

Toată lumea pufnește în râs și încep să vorbească toți deodată, făcând concurs de miștouri, dar el îi potolește și zice:

— Fetele iubesc bărbații sensibili.

După care se întoarce în scaun și răcnește spre masa din spate, unde stă Anita, prietena lui.

— Iubi, nu că sunt sexy când cânt?

— O, ba da, răspunde ea și el doar se uită, satisfăcut, la noi toți.

Dar băieții tot fac mișto de el. Eu stau destul de tăcut, dar până să-mi termin sendvișul cu șuncă și brânză râd la glumele lor atunci când e cazul, ceea ce presupun că înseamnă că iau prânzul cu ei.

Tiny dă de mine când îmi pun tava pe bandă. A adus-o și pe Jane cu el și acum merg pe lângă mine. Nimeni nu zice primul cuvânt. Jane e

îmbrăcată într-un hanorac verde cu imprimeu de armată și are gluga trasă pe cap. Arată aproape nedrept de adorabil, ca și cum l-ar fi ales în mod special să tachineze.

— Amuzant bilet, Grayson, îmi spune ea. Deci Tiny zice că ai depus jurământ de tăcere.

Aprob din cap.

— De ce? mă întreabă.

— Azi nu vorbesc decât cu fete drăguțe, îi răspund și zâmbesc.

Tiny are dreptate — existența poloistului face flirtul să curgă mai ușor.

Jane zâmbește.

— Cred că Tiny e o fată destul de drăguțică.

— Da' de ce? se milogește Tiny când mă întorc și o iau pe coridor.

Labirintul de coridoare identice, diferențiate doar de desenele Wildkit de pe pereți, care înainte mă speriau de-mi tremurau chiloții. Doamne, cum era când cea mai mare frică a mea era un coridor.

— Grayson, te rog. Mă OMORI.

Îmi dau seama că, pentru prima oară din câte țin eu minte, Tiny și Jane merg după mine.

Tiny se hotărăște să mă ignore și îi zice lui Jane că speră ca, într-o bună zi, să aibă destule mesaje de la Will Grayson încât să le strângă într-o carte, pentru că mesajele lui sunt poezie.

Înainte să mă opresc, spun:

— Să te compar, mă-ntreb, cu o zi toridă a lui Cuptor?

—Vorbește! țipă Tiny și mă ia pe după gât. Știam eu c-o să-ți revii! Sunt atât de fericit că-l redenumesc pe Gil Wrayson! De-acum încolo, o să fie cunoscut ca Phil Wrayson! Phil Wrayson, care trebuie să *umple*[8] razele soarelui lui Tiny și să-și recapete, astfel, propriul sine. E perfect.

Dau din cap. Oamenii tot or să presupună că e vorba despre mine, dar… na, măcar se preface că încearcă.

— Hopa, mesaj!

Tiny își scoate telefonul, citește mesajul, oftează tare și se chinuie să tasteze un răspuns cu degetele lui cărnoase. În timp ce butonează, îi zic:

— Eu aleg cine-l joacă.

Tiny dă din cap — evident, nu e atent.

— Tiny, îi repet, eu aleg cine-l joacă.

Își ridică privirea.

— Ce? Nu, nu, nu. Eu sunt regizorul. Eu sunt scriitorul, producătorul, regizorul, asistentul creatorului de costume și directorul de casting.

— Te-am văzut când ai dat din cap, Tiny, îi spune Jane. Deja ai fost de acord.

El doar se strâmbă, după care ajungem la dulapul meu, unde Jane mă trage deoparte și-mi zice încet:

— Știi că nu poți să spui chestia aia.

— Damnat dacă vorbesc, damnat dacă n-o fac, îi răspund zâmbind.

— Eu doar… Grayson, eu doar… chiar nu poți să spui lucrurile alea.

— Ce lucruri?

— Cu fetele drăguțe.

— De ce?

— Pentru că încă sunt la stadiul de documentare a relației dintre polo și epifanii, spune ea, încercând un zâmbet vag, cu buzele lipite.

— Vrei să mergi cu mine la probele pentru *Dansatorul Tiny*? o întreb, în timp ce Tiny încă butonează.

— Grayson, nu pot… adică, într-un fel, sunt luată, știi ce zic?

— Nu te invit la o *întâlnire*. Te invit la o activitate extracuriculară. O să stăm în spatele sălii de festivități și-o să râdem de puștii care dau probă să mă joace pe mine.

N-am mai citit piesa lui Tiny de astă-vară, dar din câte-mi amintesc sunt vreo nouă roluri mai consistente: Tiny, mama lui (care face un duet cu Tiny), Phil Wrayson, Kaleb și Barry — interesele

amoroase ale lui Tiny —, și mai e un cuplu *straight* imaginar care-l face pe Tiny să creadă în el însuși sau nu știu ce. Și mai e corul. Per total, Tiny are nevoie de treizeci de oameni în distribuție. Îmi imaginez că la audiție or să fie probabil vreo doișpe.

Dar când ajung în sala de festivități după ora de chimie, deja sunt cel puțin cincizeci de oameni care stau pe scenă și în primele rânduri de scaune, așteptând să înceapă audiția. Gary face ture și împarte ace de siguranță și foi cu numere scrise de mână pe ele, iar cei care urmează să dea probă și le prind pe ei. Și, cum sunt toți oameni de teatru, toți vorbesc. Toți. În același timp. N-au nevoie să fie auziți; au nevoie doar să vorbească.

Mă așez în ultimul rând, pe al doilea scaun dinspre culoar, ca să-i rămână lui Jane locul de la margine. Apare și ea imediat și se așază lângă mine, evaluează situația într-o secundă și zice:

— Undeva acolo, Grayson, e cineva care va trebui să privească în sufletul tău pentru a te întrupa așa cum se cuvine.

Tocmai vreau să-i răspund, când umbra lui Tiny trece pe deasupra noastră. Vine și se așază în genunchi lângă noi, după care ne întinde câte un clipboard.

— Scrie, te rog, câte un rezumat despre fiecare persoană pe care ai lua-o tu în considerare pentru rolul lui Phil. Plus de asta, mă gândesc să scriu un rol mic pentru un personaj pe nume Janey.

După care pornește încrezător pe culoarul dintre rânduri.

— Oameni buni! strigă el. Oameni buni, vă rog să luați un loc.

Oamenii se învălmășesc în primele câteva rânduri, în timp ce Tiny se repede pe scenă.

— N-avem prea mult timp, spune el cu o voce ciudat de afectată. Am senzația că vorbește așa cum crede el că vorbesc oamenii de teatru. În primul rând, trebuie să știu dacă puteți să cântați.

Un minut de cântat pentru fiecare dintre voi; dacă veți fi chemați înapoi, atunci o să dați probă pentru rol. Puteți să vă alegeți ce cântec vreți, dar aveți în minte că: Tiny. Cooper. Urăște. *Over. The. Rainbow*.

Sare teatral de pe scenă, după care strigă:

— Numărul Unu, fă-mă să te iubesc!

Numărul 1, o blondă pudică ce se prezintă ca Marie F, urcă treptele din laterala scenei și se apleacă spre microfon. Se uită pe sub breton înspre fundul sălii de festivități, unde scrie cu litere mari și movulii de tipar: WILDKITS ROCK. Se-apucă să dovedească exact contrariul, cu o interpretare fenomenal de proastă a unei balade de Kelly Clarkson.

— O, Doamne, zice Jane șoptit. O, Doamne! Fă-o să se oprească!

— Nu știu despre ce vorbești, mormăi eu. Gagica asta e stas pentru rolul lui Janey. Cântă fals, iubește pop-ul corporatist și se combină cu clănțăi.

Jane îmi dă un cot în coaste.

Numărul 2 e un băiat, un flăcău masiv cu părul prea lung ca să fie considerat normal, dar prea scurt ca să fie considerat lung. Cântă o piesă de la o formație care se pare că se numește Damn Yankees — Jane îi știe, evident. Habar n-am cum sună originalul, dar această interpretare a cappella cu inflexiuni de răgete de maimuță lasă multe de dorit.

— Sună de parcă tocmai i-a dat cineva un șut în ouă, zice Jane, la care eu răspund:

— Dacă nu se oprește rapid, o să-l oprească altcineva.

Până la Numărul 5, deja îmi *doresc* o interpretare mediocră la ceva inofensiv gen *Over the Rainbow* și suspectez că la fel și Tiny, după ce energicele: „A fost extraordinar! O să te contactăm!“ au devenit un: „Mersi. Următoru'?“

Cântecele variază de la piese jazz clasice la preluări de la trupe de băieți, însă toți soliștii au ceva în comun: o cam lălăie. Adică, normal, nu toți o lălăie la fel și nu toți o lălăie în mod egal, dar fiecare o lălăie măcar un pic. Sunt șocat când colegul meu cu care mănânc la prânz, Ethan, Numărul 19, se dovedește cel mai bun cântăreț de până acum, interpretând un cântec din nu știu ce musical numit *Spring Awakening*. Tipul poate să dea lovitura.

— Ar putea să te joace pe tine, spune Jane. Dacă și-ar lăsa părul lung și-ar deveni nesuferit.

— Eu nu-s nesuferit…

— …e genul de lucru pe care-l spun oamenii nesuferiți, zâmbește Jane.

În următoarea oră, văd vreo două potențiale Jane. Numărul 24 cântă o versiune ciudat de bună, care îți rămâne plăcut în cap, a unei piese de la Guys and Dolls. Cealaltă fată, Numărul 43, are părul drept și decolorat, brăzdat de șuvițe albastre și cântă *Mary Had a Little Lamb*. Ceva din discrepanța cântecelor pentru copii și părul albastru mă duce destul de mult cu gândul la Jane.

— Eu votez cu ea, zice Jane imediat ce fata ajunge la al doilea „Mary".

Ultima audiată e o creatură minusculă cu ochii mari, pe nume Hazel, care cântă o melodie din *Rent*. După ce termină, Tiny se năpustește pe scenă să le mulțumească tuturor și să le spună cât de geniali au fost cu toții și cât de imposibil de greu va fi să aleagă, iar finaliștii vor fi anunțați poimâine. Toată lumea se foiește spre ieșire pe lângă noi și, într-un final, apare și Tiny pe culoar, trăgându-și pleoștit picioarele.

— Ți s-a făcut treaba singură, îi zic, la care el face un gest teatral cum că totul e inutil.

— N-am văzut prea multe viitoare staruri de Broadway, recunoaște.

— Mie mi-au plăcut numerele șase, nouășpe, treișunu și patrușdoi, zice Gary. Celelalte, mă

rog…, după care își duce mâna la piept și începe să cânte: „Undeva deasupra curcubeului, sus de tot / Sunetul lui Wildcats mă face să vreau să mor“.

— Doamne, îi zic. Cânți ca un *cântăreț adevărat*. Zici că ești Pavarotti.

— Atâta că el e bariton, spune Jane ale cărei pretenții muzicale se pare că se extind și în lumea operei.

Tiny pocnește cu entuziasm din degetele de la o mână, în timp ce face semn spre Gary.

— Tu! Tu! Tu! Pentru rolul lui Kaleb. Felicitări.

— Vrei să joc versiunea imaginară a propriului meu fost iubit? întreabă Gary. Nu prea cred.

— Atunci pe Phil Wrayson! Nu mă interesează. Alege-ți rolul. Dumnezeule, cânți mai bine decât toți la un loc.

— Da! zic eu. Te iau în distribuție.

— Da' o să trebuiască să mă sărut cu o fată, zice el. Îh!

Nu-mi aduc aminte ca personajul meu să se sărute cu cineva, așa că-l întreb pe Tiny despre asta, iar el îmi închide gura scurt:

— Am tot rescris.

Tiny îl mai perie puțin pe Gary, care acceptă până la urmă să joace rolul meu și, sincer, și eu l-aș lua. Cum mergem pe culoar să ieșim înspre cantină, Gary se întoarce spre mine, cu capul ridicat și ochii mijiți:

— Cum e să *fii* Will Grayson? Trebuie să știu cum se simte din interior.

Râde, dar pe urmă pare că așteaptă cumva un răspuns. Tot timpul am crezut că a fi Will Grayson înseamnă a fi eu, dar se pare că nu. Celălalt Will Grayson e tot Will Grayson, iar acuma o să fie și Gary.

— Încerc doar să-mi țin gura și să nu-mi pese, îi zic.

— Ce vorbe răscolitoare, zâmbește Gary. O să construiesc personajul tău după modelul bolovanilor de pe malul lacului: tăcut, apatic și — având în vedere cât de puțină mișcare fac — surprinzător de cizelat.

Toată lumea râde, în afară de Tiny, care scrie mesaje. Când ieșim pe coridor, îl văd pe Ethan, care stă rezemat de raftul cu trofeul Wildkit și cu rucsacul în spate. Mă duc spre el și-i zic:

— N-a mers rău azi.

— Sper doar să nu fiu prea sexy ca să joc rolul tău, răspunde el zâmbind.

Zâmbesc și eu, cu toate că el pare destul de serios.

— Ne vedem vineri la Clint's? mă întreabă.

— Îhî, poate.

Își aranjează rucsacul pe un umăr și o ia din loc, aprobând din cap. În spatele meu, îl aud pe Tiny invocând teatral:

— Să-mi spună cineva că totul va fi bine!

— O să fie bine, îi zice Jane. Actorii mediocri înfloresc în fața unui material genial.

Tiny inspiră adânc, își alungă un gând și zice:

— Ai dreptate. Împreună, or să fie mai buni decât suma lor. Cincizeci și cinci de oameni au dat probă pentru piesa mea! Părul îmi stă superb azi! Am luat 9 la o lucrare la engleză!

Îi bipăie telefonul.

— Și tocmai am primit un mesaj de la noul meu Will Grayson preferat. Ai absolută dreptate, Jane: totul o să fie în stilul Tiny.

---

[7] Joc de cuvinte intraductibil. Primul nume, Ray-sin, s-ar traduce prin „Rază-păcat“, iar al doilea, Rays-in, prin „Raze-înăuntru“.

[8] *To fill* („a umple“) se pronunță, în engleză, identic cu numele propriu Phil.

capitolul doisprezece

începe când ajung acasă de la chicago. am deja pe telefon douăzeci și șapte de mesaje de la tiny. și el are douăzeci și șapte de la mine. asta a însemnat cam toată călătoria cu trenul. în restul timpului, m-am gândit ce-o să fac în clipa în care intru pe ușă. pentru că mă apasă inexistența lui isaac, trebuie să arunc alte lucruri de la bord, ca să nu intru cu totul în pământ. dar acuma mă doare undeva. bine, și înainte mă durea undeva, dar era cam de amator, așa. acum e genul de libertate mă-doare-undeva, nu-mă-opresc-la-nimic.

maică-mea mă așteaptă în bucătărie, unde soarbe dintr-o cană de ceai și răsfoiește niște reviste din alea idioate în care celebritățile-se-laudă-cu-casele-lor. când intru, își ridică privirea.

maică-mea: cum a fost la chicago?

eu: uite ce e, mamă, eu sunt gay total și aș aprecia dacă putem să facem acum tot show-ul de disperare pentru că, aia e, avem toată viața înainte să trăim cu chestia asta, dar cu cât trecem mai repede peste partea agonică, cu atât mai bine.

maică-mea: partea agonică?

eu: hai că știi, aia în care te rogi pentru sufletul meu și mă blestemi că n-o să-ți fac nepoți c-o nevestică și-mi zici că ești nemaipomenit de dezamăgită.

maică-mea: tu chiar crezi c-aș face asta?

eu: e dreptul tău, presupun. dar dacă vrei să sari peste pasul ăsta, eu sunt de acord.

maică-mea: cred că vreau să sar peste pasul ăsta.

eu: pe bune?

maică-mea: pe bune.

eu: uau. adică, ce mișto.

maică-mea: pot, cel puțin, să am o clipă, două de surprindere?

eu: normal. adică, probabil că nu e răspunsul la care te așteptai când m-ai întrebat cum a fost la chicago.

maică-mea: cred că suntem într-o zonă sigură dacă zicem că nu ăsta e răspunsul la care mă așteptam.

mă uit la fața ei, să văd dacă-și reprimă ceva, dar se pare că lucrurile sunt așa cum par. ceea ce e destul de spectaculos, luând totul în considerare.

eu: ai de gând să-mi spui că ai știut tot timpul?

maică-mea: nu. dar mă întrebam cine e isaac.

căcat.

eu: isaac? și tu mă spionai?

maică-mea: nu. doar că…

eu: ce?

maică-mea: îi spuneai numele în somn. nu te spionam. dar am auzit.

eu: uau.

maică-mea: nu te supăra pe mine.

eu: de ce să fiu supărat?

știu că e o întrebare stupidă. am demonstrat până acum că pot să mă supăr aproape din orice. odată, m-am trezit în mijlocul nopții și puteam să jur că maică-mea a instalat pe tavan o alarmă de fum în timp ce dormeam. așa c-am dat năvală la ea-n cameră și-am început să răcnesc, gen cum a putut să intre și să pună ceva la mine-n cameră fără să-mi spună, iar ea s-a trezit și mi-a spus calm că alarma de fum e pe hol, da' eu am tras-o efectiv jos din pat ca să-i arăt, doar că, evident, nu era nimic pe tavan — visasem eu. dar ea n-a țipat la mine sau ceva. mi-a zis doar să mă duc înapoi în pat. și a doua zi a fost oribil pentru ea, dar nu a zis nicio secundă că a fost din cauză că am trezit-o eu în mijlocul nopții.

maică-mea: te-ai văzut cu isaac când ai fost la chicago?

cum să-i explic chestia asta? adică, dacă-i spun că am călătorit până acolo doar ca să mă duc la un sex-shop, unde să mă întâlnesc cu un tip care s-a dovedit că nici măcar nu există, câștigurile din următoarele câteva săptămâni de poker or să se ducă pe o ședință la dr. keebler. dar își dă seama și când mint, dacă e atentă. și nu vreau să mint acum. așa că sucesc adevărul.

eu: mda, m-am văzut cu el. are porecla tiny. adică așa îi zic eu, chiar dacă e uriaș. să știi că e chiar simpatic.

ne aflăm pe un teritoriu mamă-fiu total neexplorat. și nu doar în casa asta — posibil în toată america.

eu: nu te îngrijora acuma. doar am mers în parcul millennium și am stat de vorbă o vreme. erau și niște prieteni de-ai lui pe-acolo. n-o să rămân gravid.

pe maică-mea chiar o bufnește râsul.

maică-mea: păi, *asta*-i o ușurare.

se ridică de la masa din bucătărie și, până să-mi dau seama, mă ia în brațe. și, gen, pentru o clipă nu știu ce să fac cu mâinile, după care sunt gen: *idiotule, ia-o și tu în brațe*. așa că o iau și mă aștept să înceapă să plângă, pentru că unul dintre noi ar trebui să plângă. dar ea n-are nicio lacrimă în ochi când se îndepărtează — poate sunt un pic încețoșați, dar am văzut-o cum e atunci când ceva nu e în regulă și lucrurile o iau total razna, așa că știu suficient încât să-mi dau seama că acum nu e cazul. suntem în regulă.

maică-mea: a sunat maura de câteva ori. părea supărată.

eu: păi, poate să se ducă la balamuc.

mom: will!

eu: scuze. n-am vrut să zic asta tare.

maică-mea: ce s-a întâmplat?

eu: nu vreau să vorbesc despre asta. o să-ți spun doar că m-a rănit rău, dar rău de tot, și mi-a ajuns. dacă sună aici, să-i spui că nu mai vreau să vorbesc în viața mea cu ea. să nu-i zici că nu sunt acasă. nu minți, dacă sunt în cealaltă cameră. spune-i adevărul — că s-a terminat și că n-o să se des-termine niciodată. te rog.

fie pentru că e de acord, fie pentru că știe că n-are niciun rost să mă contrazică atunci când sunt așa, maică-mea încuviințează din cap. am o mamă foarte deșteaptă, una peste alta.

e timpul să iasă din cameră — m-am gândit că o să facă asta după îmbrățișare —, dar cum încă o lălăie, fac eu mișcarea.

eu: o să mă bag direct în pat. ne vedem dimineață.

maică-mea: will…

eu: pe bune, chiar a fost o zi lungă. mersi că ești așa, știi tu, înțelegătoare. îți rămân dator. dator bine.

maică-mea: nu e vorba de datorie…

eu: știu. dar știi și tu ce zic.

nu vreau să plec până când nu e clar că e în regulă să plec. adică, măcar atât pot să fac și eu.

ea se apleacă și mă pupă pe frunte.

maică-mea: noapte bună.

eu: noapte bună.

după care mă duc în camera mea, deschid calculatorul și îmi fac un ID nou.

willupleasebequiet: tiny?

bluejeanbaby: prezent!

willupleasebequiet: ești gata?

bluejeanbaby: pentru ce?

willupleasebequiet: pentru viitor

willupleasebequiet: fiindcă am impresia că tocmai a început

tiny îmi trimite un fișier cu unul dintre cântecele din *dansatorul tiny*. zice că speră c-o să

mă inspire. îl pun pe ipod și-l ascult a doua zi dimineață, în drum spre școală.

Era o vreme bună
Când credeam că-mi place o prună
Dar a venit apoi o vară
Când am găsit fructul oprit
Am știut de când mi-a atins culcușul
Că-s disperat să-i simt frecușul
Joseph Templeton Oglethorpe al Treilea
Mi-a lăsat inima susurând ca mierla
Vara gay!
Ce minunat! Ce ciudat!
Vara gay!
Mi-a făcut anul turbat!
Mama și tata nu știau, aprindeau un bec
Când mă trimiteau la tabăra de teatru Startruck
Atâția Hamleți din care să alegi
Unii chinuiți, alții drăguți
Eu eram gata de duel sau ca Ofelia să mă dezleg
Erau băieți care-mi ziceau soră
Și surori care mă-nvățau despre ei
Joseph îmi șoptea nimicuri dulci
Și eu îl serveam cu ciocolată cu nuci
Vara gay!
Așa zemoasă! Așa frumoasă!
Vara gay!
Mi-am dat seama că Angel va fi rolul meu!
Mama și tata nici nu știau ce bine banii le cheltuiam
Când învățam ce-i iubirea din producția la Rent
Așa sărutări ca pe podiumuri
Așa competiții pentru roluri
Ne îndrăgosteam așa des, ca nebunii
Între orice rase, genuri, religii…
Vara gay!
S-a terminat iute! A durat mult!
Vara gay!

Inima mea încă poartă ritmul ei!
Eu și Joseph n-am rezistat până-n toamnă
Dar nu mai poți stinge o colorată ambră
În veci nu mă mai întorc la viața normală
Căci acum fiecare zi nu mai e banală
(Da, fiecare zi)
E ca vara gay, e bestială!

cum n-am ascultat niciodată musicaluri, nu știu dacă toate sună atât de gay sau e doar vina lui tiny. am o bănuială că mi s-ar părea toate la fel de gay. nu sunt foarte sigur cum ar trebui să mă inspire chestia asta să fac orice altceva decât să mă înscriu la cercul de teatru, ceea ce în momentul ăsta e la fel de probabil ca o întâlnire amoroasă cu maura. oricum, tiny mi-a zis că sunt prima persoană care aude cântecul, în afară de mama lui, și asta are importanță. chiar dacă e jenant, e jenant într-un fel drăguț.

reușește chiar să-mi ia gândul câteva minute de la școală și de la maura. dar cum ajung acolo, mă trezesc cu ea fix în fața mea și muntele îmi aduce aminte de vulcan și nu-mi vine decât să scuip lavă peste tot în jur. trec pe lângă locul unde ne întâlnim de obicei, dar asta nu o oprește. se lansează direct în spatele meu și începe să zică toate lucrurile pe care le-ai găsi într-o vedere hallmark, dacă hallmark ar face vederi pentru oamenii care au inventat iubiți virtuali pentru alți oameni și dup-aia au fost prinși brusc cu minciuna.

maura: îmi pare rău, will. n-am vrut să te rănesc sau ceva. doar mă prosteam și eu. nu mi-am dat seama că ai luat-o așa în serios. și chiar sunt nesimțită din cauza asta, știu. dar n-am făcut-o decât pentru că era singura cale să ajung la tine. nu mă ignora, will. vorbește cu mine!

o să mă prefac, pur și simplu, că nu există. pentru că toate celelalte opțiuni m-ar duce la exmatriculare și/sau arest.

maura: te rog, will. îmi pare foarte, foarte rău.

plânge acum, dar nu mă interesează. lacrimile sunt pentru binele ei, nu pentru al meu. las-o să simtă durerea după care tânjește poezia ei. n-are nicio legătură cu mine. nu mai are.

în timpul orei, încearcă să-mi întindă bilețele. le mătur de pe bancă și le las pe jos. îmi trimite mesaje, dar le șterg înainte să le citesc. încearcă să se apropie de mine la masa de prânz, dar ridic un zid al tăcerii pe care nicio suferință goth nu l-ar putea urca.

maura: bine. înțeleg că ești nervos. dar eu o să fiu aici și când o să te calmezi.

atunci când lucrurile se rup, nu ruptura în sine le împiedică să se unească la loc. ci faptul că se pierd niște piese mici — cele două capete rămase nu se mai potrivesc împreună nici dacă vor. toată forma s-a schimbat.

eu n-o să mai fiu în viața vieților mele prieten cu maura. și cu cât pricepe chestia asta mai devreme, cu atât situația o să fie mai puțin enervantă.

când vorbesc cu derek și simon, aflu că i-au îngenuncheat ieri pe concurenții la trigonometrie, deci măcar știu că nu mai sunt supărați pe mine că m-am fofilat. locul meu la masa de prânz rămâne în siguranță. ne așezăm și mâncăm tăcuți cel puțin cinci minute, până începe simon să vorbească.

simon: deci cum a fost marea întâlnire din chicago?

eu: chiar vrei să știi?

simon: mda… dacă a fost atât de importantă încât să-ți bagi picioarele în concursul nostru, aș vrea să știu cum a fost.

eu: păi, la început el n-a existat, după care a existat și a fost destul de bine. înainte, când v-am povestit de asta, am fost foarte atent să nu folosesc niciun pronume, da' acuma nu mă mai interesează.

simon: stai așa… tu ești gay?

eu: dap. bănuiesc că asta e concluzia corectă pe care puteți s-o trageți.

simon: ce scârbos!

asta nu e tocmai reacția la care mă așteptam de la simon. mizam pe ceva un pic mai aproape de indiferență.

eu: ce e scârbos?

simon: știi tu. că-ți bagi chestia în locul pe unde el… ăăă… defechează.

eu: în primul rând, nu mi-am băgat chestia nicăieri. și tu îți dai seama, nu, că atunci când un băiat și-o fată sunt împreună, el își bagă chestia în locul pe unde ea urinează și îi vine ciclul?

simon: ah. nu mă gândisem la asta.

eu: exact.

simon: da' tot e ciudat.

eu: nu e mai ciudat decât să te masturbezi când te uiți la personaje din jocuri video.

simon: cine ți-a zis?

îi dă lui derek peste cap cu furculița de plastic.

simon: tu i-ai zis asta?

derek: nu i-am zis nimic!

eu: mi-am dat seama singur. pe bune.

simon: o fac numai cu personajele fete.

derek: și cu unii vrăjitori!

simon: TACI DIN GURĂ!

trebuie să recunosc, nu așa îmi imaginam că e să fii gay.

din fericire, tiny îmi scrie mesaje la fiecare cinci minute sau așa ceva. nu știu cum o face fără să-l prindă la oră. poate că-și ascunde telefonul între straturile de pe burtă sau ceva de genul ăsta. oricum ar fi, sunt recunoscător. pentru că e greu să urăști prea mult viața, când ai pe cineva care să-ți întrerupă ziua cu chestii de genul

AM GANDURI FERICITE SI GAY LEGATE DE TN

și

VREAU SA TE CROSETEZ CA PE UN PULOVER. CE CULOARE?

și

CRED CA TOCMAI AM PICAT UN TEST LA MATE PENTRU K MA GANDEAM PREA MULT LA TN

și

CE RIMEAZA CU PROCES DE SODOMIE?

apoi

DURERE DE LOBOTOMIE?

apoi

DA-MI-O LA FUDULIE

apoi

DA-MI-O LA MACIULIE

apoi

DA-MI-O LA VINOVATIE!

apoi

APROPO — E PT SCENA CAND FANTOMA LUI OSCAR WILDE MA VIZITEAZA IN VIS

nu pricep decât jumătate din ce vorbește și de obicei chestia asta mă scoate din pepeni. dar cu tiny, nici nu prea contează. poate că într-o zi o să-mi dau seama. și dacă nu, chiar și uitarea poate fi distractivă. grăsanu' mă transformă într-o mimoză. e o demență, pe bune.

îmi pune, de altfel, și toate întrebările despre cum îmi merge, ce mai fac, cum mă simt și când ne mai vedem. nu pot să mă abțin — mă gândesc că, într-un fel, e cum era cu isaac. doar că fără distanță. de data asta, simt că știu cu cine vorbesc. pentru că am senzația că, atunci când vine vorba de tiny, ceea ce vezi e ceea ce este. nu ascunde nimic. vreau și eu să fiu așa. doar că fără să fie nevoie să pun pe mine o sută cincizeci de kile ca s-o fac.

după ore, maura mă prinde la dulap.

maura: mi-a zis simon că acum ești gay în mod oficial. că ai „cunoscut pe cineva“ în chicago.

nu-ți datorez nimic, maura. cu atât mai puțin o explicație.

maura: ce faci, will? de ce i-ai zis chestia asta?

pentru că chiar am cunoscut pe cineva, maura.

maura: vorbește cu mine.

niciodată. o să las încuietoarea dulapului să vorbească pentru mine. o să las sunetul pașilor mei să vorbească pentru mine. o să las felul în care nu mă uit în urmă să vorbească pentru mine.

pentru că, vezi tu, maura, mă doare fix undeva.

noaptea, îmi trimit mesaje cu tiny timp de patru ore. maică-mea mă lasă singur, ba chiar îmi dă voie să stau și până târziu.

cineva cu un profil fals îmi lasă un comentariu pe pagina de myspace, în care mă face poponar. nu cred că e maura; altcineva din școală probabil că a auzit.

când mă uit în mail, la toate mesajele pe care le-am strâns acolo, văd că fața lui isaac a fost înlocuită de un pătrat gri, cu un X roșu pe el.

cică „profil inexistent“.

deci mailurile de la el rămân, dar el s-a dus.

a doua zi la școală, văd câțiva oameni care se uită dubios la mine și mă întreb dacă aș putea să reconstruiesc traseul pe care l-a luat zvonul de la derek sau simon până la mucosul care se holbează la mine. evident, e posibil ca mucosul să se fi holbat dintotdeauna așa la mine și eu să-l observ abia acum. încerc să fac în așa fel încât mă doară undeva.

maura s-a dat la fund, dar bănuiesc că e pentru că-și pune la cale următorul asalt. vreau să-i zic că nu merită să-și bată capul. poate că prietenia

noastră n-a fost menită să dureze mai mult de un an. poate că lucrurile care ne-au apropiat — întuneric, fatalitate, sarcasm — nu erau menite să ne țină aproape. cel mai cretin lucru e că mi-e dor de isaac, nu de ea. cu toate că știu că ea era isaac. niciuna dintre conversațiile alea nu mai au importanță. îmi pare sincer rău că a întins atât de rău coarda încât să mă facă să-i spun adevărul — că mai bine nu ne-am fi împrietenit de la bun început. n-am de gând să încerc s-o pedepsesc — n-am de gând să le spun tuturor ce-a făcut sau să-i sparg dulapul sau să țip la ea de față cu toată lumea. vreau doar să dispară. atât. punct.

chiar înainte de prânz, puștiul ăsta, gideon, mă prinde când eram la dulap. n-am mai vorbit pe bune din clasa a șaptea, când eram colegi de laborator la științele naturii. pe urmă el a luat-o pe calea premiilor și eu nu. mi-a plăcut mereu de el și am fost mereu în relații bune de salut-pe-hol. face destul de mult pe dj-ul, în general la petreceri la care eu nu mă duc.

gideon: hei, will.

eu: hei.

sunt destul de sigur că nu e aici să se ia de mine. tricoul cu lcd soundsystem cam asta indică.

gideon: păi, da. am auzit că s-ar putea să fii, știi tu…

eu: ambidextru? filatelist? homosexual?

zâmbește.

gideon: mda. și, nu știu, când mi-am dat eu seama că sunt gay, a fost chiar nașpa, că nu era nimeni, gen, „dă-i bătaie“. așa că voiam doar să vin și să-ți zic…

eu: dă-i bătaie?

se înroșește.

gideon: bine, sună aiurea așa. da' asta e ideea. bine-ai venit în club. e un club foarte restrâns aici, în școală.

eu: sper că nu e cu taxă?

își lasă privirea în pământ.

gideon: mmm, nu. nu e un club *pe bune*.

dacă era tiny la noi în școală, îmi închipui că era un club. și el era președintele. zâmbesc.

gideon își ridică privirea.

gideon: poate, dacă vrei, am putea să ieșim la o cafea sau ceva după ore…?

îmi ia o secundă să mă prind.

eu: mă inviți la o întâlnire?

gideon: mm, poate?

fix aici, pe coridor. cu toți oamenii ăștia în jurul nostru.

incredibil.

eu: uite ce e. mi-ar plăcea să mai ieșim. dar… eu am prieten.

cuvintele astea chiar îmi ies pe gură.

in-credibil.

gideon: ah.

îmi scot telefonul și-i arăt istoricul plin de mesaje de la tiny.

eu: jur, nu inventez doar ca să evit să ies la o întâlnire cu tine. îl cheamă tiny. e la școală în evanston.

gideon: ce norocos ești.

ăsta nu e un cuvânt care să mi se adreseze prea des.

eu: de ce nu stai la masă cu mine, simon și derek?

gideon: și ei sunt gay?

eu: doar dacă ești vrăjitor.

un minut mai târziu, îi scriu lui tiny.

MI-AM FACUT PRIETEN NOU GAY.

și el răspunde

PROGRES!!!

apoi

AR TREBUI SA FORMEZI O RETEA DE AGS!

la care eu îi răspund

TOATE LA RANDUL LOR, BAIETAS

și el zice

BAIETAS — IMI PLACE ASTA!

mesajele continuă toată ziua și se prelungesc și noaptea. e destul de incredibil, de fapt, cu ce frecvență poți să-i scrii cuiva când nu ții cont de numărul caracterelor. e atât de stupid, pentru că am impresia că tiny împarte ziua cu mine. ca și cum e lângă mine când o ignor pe maura sau când vorbesc cu gideon sau când îmi dau seama că n-o să mă ucidă nimeni cu un topor la ora de sport, pentru că eman unde homosexuale.

cu toate astea, nu e de ajuns. pentru că uneori simțeam chestia asta și cu isaac. și n-am de gând să las ca relația asta să fie doar în capul meu.

așa că în noaptea asta îl sun pe tiny și vorbesc cu el la telefon. îi spun că vreau să vină în vizită. și el nu se fofilează. nu zice că nu se poate. în loc de asta, îmi spune

tiny: cât de repede?

trebuie să recunosc că există totuși o doză de durere atunci când te doare undeva. când zici că nu te interesează dacă se termină lumea, sugerezi oarecum că vrei să mai țină, dar în condițiile tale.

după ce termin de vorbit cu tiny, intră maică-mea în cameră.

maică-mea: cum mai merge?

eu: bine.

și, măcar o dată, e adevărat.

capitolul treisprezece

Mă trezește alarma ceasului, cu zbârnâitul ritmic, și mi se pare la fel de zgomotoasă ca o sirenă, urlând la mine cu o ferocitate care aproape că-mi rănește sentimentele. Mă răsucesc în pat și mijesc ochii în întuneric: e 5:43 dimineața. Alarma mea nu sună până la 6:37.

Și abia atunci îmi dau seama: zgomotul nu e de la alarma ceasului. E un claxon de mașină, care răcnește ca o sirenă îngrozitoare pe străzile din Evanston, un avertisment groaznic al apocalipsei. Claxoanele nu încep așa dimineață, nu cu insistența asta. Probabil că e o urgență.

Mă dau rapid jos din pat, trag pe mine o pereche de blugi și mă duc țintă la ușa din față. Simt o ușurare să-i văd pe ai mei în viață, dând buzna pe holul de la intrare.

— Doamne, ce se-ntâmplă? întreb și maică-mea doar ridică din umeri, iar taică-miu zice:

— E un claxon?

Ajung primul la ușă și mă uit afară prin geamul lateral.

Tiny Cooper e parcat în fața casei și claxonează cu metodă.

Ies în fugă și abia când mă vede se oprește din claxonat. Geamul din dreapta se lasă ușor în jos.

— Doamne, Tiny. O să trezești tot cartierul.

Văd cum o doză de Red Bull valsează în mâna lui gigantică și tremurândă. Cealaltă mână rămâne instalată pe claxon, gata să țiuie în orice moment.

— Tre’ s-o tăiem, zice el precipitat. S-o tăiem s-o tăiem s-o tăiem.

— Ce e cu tine?

— Tre' s-o tăiem la școală. Îți explic mai încolo. Urcă-n mașină.

Vocea lui sună atât de ciudat de serioasă și eu sunt atât de obosit, că nu-mi trece prin cap să-l iau la întrebări. Doar mă duc repede înapoi în casă, îmi pun niște șosete și mă încalț, mă spăl pe dinți, le spun alor mei că mă duc la școală mai devreme și mă întorc rapid la mașina lui Tiny.

— Cinci lucruri, Grayson, zice el în timp ce bagă mașina în viteză și accelerează, fără să lase măcar doza de Red Bull din mâna care-i tremură.

— Ce? Tiny, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Totul e în regulă. Nici nu s-ar putea mai bine. S-ar putea mai puțin obosit. S-ar putea mai puțin ocupat. S-ar putea mai puțin cofeinizat. Da' nu s-ar putea mai bine.

— Frate, ești pe metamfetamină?

— Nu, sunt pe Red Bull.

Îmi întinde doza de Red Bull și o miros, încercând să-mi dau seama dacă e îndoită cu ceva.

— Și pe cafea, adaugă el. Da' fii atent, Grayson. Cinci lucruri.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai trezit tot cartierul la 5:43 dimineața fără niciun motiv.

— De fapt, zice el mai tare decât ar putea părea necesar la o oră atât de delicată, te-am trezit din *cinci* motive, asta tot încerc să-ți spun, doar că mă întrerupi întruna, ceea ce e o atitudine foarte în stilul lui Tiny Cooper din partea ta.

Îl știu pe Tiny Cooper de când era un elev de clasa a cincea foarte gras și foarte gay. L-am văzut beat și lucid, înfometat și sătul, zgomotos și foarte zgomotos, îndrăgostit și disperat. L-am văzut la bine și la rău, bolnav sau sănătos. Și în toți anii ăștia mulți, n-a mai făcut niciodată o glumă autoironică. Așa că nu mă pot abține să nu-mi spun: Tiny Cooper ar trebui să-și prăjească mai des creierul cu cofeină.

— Bine, care-s alea cinci lucruri? îl întreb.

— Unu, am terminat distribuția aseară pe la unșpe, în timp ce eram cu Will Grayson pe Skype. M-a ajutat. I-am imitat pe toți care-au dat proba și dup-aia m-a ajutat să mă hotărăsc care a fost cel mai puțin execrabil.

— Celălalt Will Grayson, îl corectez.

— Doi, zice el, ca și cum nici nu m-ar fi auzit. La puțin timp după aia, Will s-a dus să se culce. Și mă gândeam eu, așa, sunt opt zile de când l-am cunoscut și, practic, în toată viața mea nu mi-a plăcut de nimeni căruia să-i placă de mine opt zile la rând, decât dacă pui relația cu Bethany Keene din clasa a treia, ceea ce evident că nu se pune, pentru că ea e fată. Trei, mă gândeam la asta întins în pat, cu ochii în tavan, și mă uitam la stelele pe care le-am lipit acolo prin clasa a șasea sau așa ceva. Mai știi? Stelele care lucesc-în-beznă, cometa și toate alea?

Dau din cap că da, dar nu se uită la mine, cu toate că suntem opriți la semafor.

— Ei bine, continuă el, mă uitam la stelele alea care începeau să se întunece pentru că stinsesem deja lumina de câteva minute, când m-a izbit o iluminare spirituală. Despre ce e *Dansatorul Tiny*? Vreau să zic, care e subiectul, Grayson? Tu ai citit scenariul.

Ca de obicei, presupun că pune o întrebare retorică, așa că nu zic nimic și-l las să turuie în continuare, pentru că, oricât de dureros ar fi să recunosc asta, într-un fel e ceva frumos la turuiala lui Tiny, mai ales pe o stradă liniștită când eu sunt încă pe jumătate adormit. E ceva în simplul lui act de a vorbi care e vag plăcut, cu toate că mi-aș dori să nu fie. E ceva în vocea lui, nu în dicția ascuțită și mitraliată pe cofeină, ci în vocea lui obișnuită — familiaritatea, bănuiesc, dar și capacitatea de a fi inepuizabilă.

Doar că el nu mai zice nimic o vreme și abia atunci îmi dau seama că el chiar *vrea* să-i răspund.

Nu știu ce vrea s-audă, așa că până la urmă îi zic adevărul.

— *Dansatorul Tiny* e despre Tiny Cooper.

— *Exact!* țipă el, lovind volanul. Și niciun musical adevărat nu e de fapt despre o persoană. Asta e problema. Asta e toată problema cu piesa. Nu e despre toleranță sau înțelegere sau iubire sau ceva de felul ăsta. E despre *mine*. Și, gen, nu c-am ceva împotriva mea. Adică, sunt destul de fabulos, nu?

— Ești un stâlp al fabuloșeniei în comunitate, îi zic.

— Da, exact.

Zâmbește, dar e greu să-ți dai seama în ce măsură glumește. Ajungem la școală și locul e total mort, nici măcar o mașină în parcare. Întoarce spre locul lui obișnuit, se întinde în spate după rucsac, după care se dă jos și o ia la pas prin parcarea dezolantă. Mă duc după el.

— Patru, zice. Așa că mi-am dat seama, în ciuda superbei și teribilei mele fabuloșenii, că piesa nu poate să fie despre mine. Trebuie să fie despre ceva și mai fabulos: despre iubire. Despre haina de vis a iubirii, policromă și multi-fascinantă, în miriada ei de glorii. Deci trebuia revizuită. Și redenumită. Așa că am stat toată noaptea treaz. Și am scris ca nebunul la un musical numit *Ține-mă mai aproape*. O să avem nevoie de mai multe decoruri decât am crezut. Și! Și! Mai multe voci în cor. Corul trebuie să fie un *zid* de cântec, în pana mea, știi ce zic?

— Da, sigur. Care-i al cincilea lucru?

— Ah, da.

Își trage un umăr de sub breteaua rucsacului, pe care îl aduce la piept. Desface fermoarul de la buzunarul din față, scotocește puțin prin el și scoate un trandafir făcut în totalitate din bandă izolieră verde. Mi-l întinde.

— Când sunt stresat, îmi explică Tiny, devin îndemânatic. Bun. Bun. Mă duc în sala de

festivități și m-apuc să fac niște decoruri, să văd cum arată chestiile noi pe scenă.

Mă opresc din mers.

— Ăăă, ai nevoie să te-ajut sau ceva?

Clatină din cap că nu.

— Fără supărare, Grayson, dar ce te recomandă în teatru?

Pleacă de lângă mine și încerc să stau locului, dar până la urmă o iau la goană după el pe scările spre școală, pentru că am o întrebare care mă macină.

— Atunci de ce dracu' m-ai trezit la cinci patruștrei dimineața?

Acum se întoarce spre mine. Devine imposibil să nu simți imensitatea lui Tiny când stă în picioare deasupra ta, cu umerii trași în spate și blocând, cât e de mare, intrarea în școală, cu corpul lui ca un balot de mici frământări. Are ochii nefiresc de larg deschiși, ca un zombi.

— Păi, trebuia să-i spun *cuiva*, zice.

Mă gândesc câteva momente la asta, după care mă duc după el în sala de festivități. Următoarea oră, mă uit la Tiny cum se învârte prin sală ca un apucat, mormăind singur. Pune bandă adezivă pe podea, să marcheze zonele decorurilor lui imaginare; se învârte pe scenă, în timp ce fredonează pe repede-înainte versurile cântecelor; și din când în când strigă: „Nu e despre Tiny! E despre iubire!“ Pe urmă încep să se adune oamenii la prima oră de dramaturgie, așa că eu și Tiny ne ducem la introducere în analiză, unde Tiny pune în scenă miracolul Uriașului-în-Banca-Mică și eu trăiesc tradiționala uimire, și școala e plictisitoare, iar după aia, la prânz, stau cu Gary, Nick și Tiny, unde Tiny vorbește despre iluminarea lui spirituală într-un fel care, n-am nimic cu el, dar care implică pe undeva că n-a digerat în totalitate ideea că pământul nu se învârte în jurul axei Tiny Cooper, iar după aia eu îl întreb pe Gary:

— Hei, unde e Jane?

Și Gary zice:

— Bolnavă.

La care Nick adaugă:

— Bolnavă, pe sistemul îmi-petrec-ziua-cu-prietenul-

meu-la-grădina-botanică.

Gary îi aruncă lui Nick o privire plină de dezaprobare. Tiny schimbă rapid subiectul și eu încerc să râd de fiecare dată când e cazul pe tot parcursul prânzului, dar nu ascult nimic.

Știu că se vede cu Cap-de-Cretă McPolo și știu că, atunci când te vezi cu cineva, te lași antrenat în activități cretine cum ar fi să mergi la grădina botanică, dar în ciuda tuturor acestor cunoștințe care ar trebui să mă protejeze, tot mă simt infect pentru tot restul zilei. *În curând*, îmi spun, *tot o să înveți să-ți ții gura și să nu te intereseze*.

Și până atunci… păi, până atunci, o să tot trag adânc aer în piept, pentru că mă simt de zici că s-a evaporat tot oxigenul din mine. Chiar dacă nu plâng, mă simt clar mult mai rău decât la finalul filmului *Toți câinii merg în rai*.

Îl sun pe Tiny după ore, dar îmi intră căsuța vocală, așa că-i trimit un mesaj: „Originalul Will Grayson solicită plăcerea unui telefon, când va fi cu putință“. Până la 9:30, nu mă sună. Stau pe canapea și mă uit cu ai mei la o prostie de comedie romantică. Masa de cafea e plină cu mâncare-chinezească-la-pachet-pusă-pe-farfurii-adevărate-ca-să-ai-impresia-că-e-de-acasă. Taică-miu moțăie, ceea ce face de obicei când nu muncește. Maică-mea stă mai aproape de mine decât ar putea părea necesar.

În timp ce mă uit la film, nu pot să nu mă gândesc că aș vrea să fiu cu Jane în penibilitatea de grădină botanică. Doar să ne plimbăm pe-acolo, ea în hanoracul ăla, eu să fac mișto de numele latinești ale plantelor și ea să spună că *ficaria verna* ar fi un nume bun pentru o trupă hip-hop de

tocilari care turuie numai în latină și tot așa. De fapt, pot să-mi imaginez tot tabloul, fir-ar să fie, și mă exasperează în așa hal că aproape îmi vine să mă plâng la maică-mea de toată situația, dar asta n-ar însemna decât să mă aleg cu întrebări despre Jane în următorii șapte-zece ani. Părinții mei au parte de atât de puține detalii despre viața mea personală, încât atunci când prind o nadă, se agață de ea eoni întregi. Mi-ar plăcea să-și ascundă și ei mai bine dorința ca eu să am tone de prieteni și prietene.

Mă sună Tiny, iar eu zic: „Hei", după care mă ridic și mă duc la mine în cameră, închid ușa după mine, timp în care Tiny nu zice nimic, așa că întreb:

— Alo?

— Da, salut, zice el distrat.

Îl aud cum tastează.

— Tiny, tastezi?

— Stai așa, zice după un moment. Stai să-mi termin propoziția.

— Tiny, *tu* ai sunat.

Liniște. Tastat. După care:

— Aha, știu. Da'… ăăă… tre' să schimb ultimul cântec. Nu trebuie să fie despre mine. Trebuie să fie despre iubire.

— Aș vrea să nu mă fi sărutat cu ea. Toată treaba asta cu prietenul îmi face creierul pilaf.

După care rămân tăcut o vreme și, într-un final, zice și el:

— Scuze, tocmai am primit un mesaj de la Will. Îmi povestește cum a luat prânzul cu un nou prieten gay pe care și l-a făcut. Știu că nu e o întâlnire, dacă e la cantină, da' oricum. Gideon. *Sună* sexy. Oricum, e destul de tare că Will e acum atât de deschis. A recunoscut, gen, de față cu toată lumea din univers. Jur, cred că i-a scris președintelui Statelor Unite și i-a zis: „Dragă domnule Președinte, eu sunt gay. Cu stimă, Will Grayson". Să-mi fut una, Grayson, e bestial.

— Tu ai auzit măcar ce-am zis?

— Jane și prietenul ei ți-au făcut creierul pilaf, răspunde el dezinteresat.

— Jur, Tiny, că uneori… Mă opresc înainte să zic ceva penibil și o iau de la capăt. Vrei să faci ceva mâine-seară, după ore? Gen, darts sau ceva pe la tine?

— Repetiții, apoi revizuire, apoi telefon cu Will, apoi somn. Poți să stai la repetiții, dacă vrei.

— Neah, îi zic. E-n regulă.

După ce închid, încerc o vreme să citesc *Hamlet*, dar nu înțeleg mai nimic și trebuie să mă uit încontinuu pe notele din dreapta cu definițiile cuvintelor, ceea ce mă face să mă simt ca un idiot.

Nu atât de deștept. Nu atât de sexy. Nu atât de drăguț. Nu atât de amuzant. Ăsta-s eu: Nu atât de.

Stau în pat peste cuvertură, cu hainele încă pe mine, cu cartea încă pe piept, cu ochii închiși și mintea vâjâind. Mă gândesc la Tiny. Lucrul patetic pe care voiam să i-l spun la telefon — dar nu am făcut-o — era ăsta: când ești copil mic, ai ceva. Poate o pătură sau un animal de pluș sau orice. La mine, era câinele ăla de prerie de pluș pe care l-am primit de Crăciun când aveam trei ani. Nici măcar nu știu unde au găsit un câine de prerie de pluș, da' în fine, stătea pe labele din spate și-i ziceam Marvin, și l-am tras pe Marvin peste tot de urechile lui de câine de prerie până am făcut vreo zece ani.

Și-apoi, de la un punct, nimic personal cu Marvin, dar a început să petreacă tot mai mult timp în dulap cu celelalte jucării, apoi și mai mult timp, până când Marvin a ajuns într-un final rezident permanent al dulapului.

Dar mulți ani după aia, îl scoteam din când în când pe Marvin din dulap și stăteam o vreme cu el — nu pentru mine, ci pentru Marvin. Îmi dădeam seama că e o nebunie, dar tot o făceam.

Și ce voiam să-i zic lui Tiny e că, uneori, mă simt ca și cum aș fi Marvin al lui.

Îmi aduc aminte de noi împreună: eu și Tiny la ora de sport în gimnaziu, cum firma de îmbrăcăminte sport nu făcea pantaloni scurți suficient de mari pentru el și arăta de ziceai că are pe el un costum de baie mulat. Cum domina Tiny mingea de dodgeball, în ciuda corpolenței, și cum mă lăsa mereu să termin al doilea doar ca să mă pună în umbra lui și nu mă bloca până la final. Eu și Tiny, la parada gay în Boys Town, în clasa a noua, când el mi-a zis: „Grayson, eu sunt gay“ și eu: „Ei na, pe bune? Și cerul e albastru? Soarele răsare la est? Și papa e catolic?“, iar el: „E Tiny Cooper fabulos? Gânguresc păsările de plăcere când aud cântecul lui Tiny Cooper?“.

Mă gândesc la câte lucruri depind de cel mai bun prieten. Când te trezești dimineața, îți cobori picioarele din pat și le pui pe podea și te ridici în picioare. Nu pipăi marginea patului și te uiți în jos să vezi dacă e podeaua acolo. Podeaua e mereu acolo. Până când nu mai e.

E o tâmpenie să-l învinovățesc pe celălalt Will Grayson de ceva ce s-a întâmplat înainte de a exista celălalt Will Grayson. Și totuși.

Și totuși mă tot gândesc la el, la privirea lui fixă, cum stătea înăuntru la Frenchy’s, așteptând pe cineva care nu exista. În amintirea mea, ochii lui devin din ce în ce mai mari, aproape ca ai unui personaj manga. După care mă gândesc la tipul ăla, Isaac, care era o fată. Dar lucrurile alea care s-au spus și care l-au făcut pe Will să se ducă la Frenchy’s și să se vadă cu tipul — lucrurile alea *au fost* spuse. Au fost reale.

Dintr-odată, îmi iau telefonul de pe noptieră și o sun pe Jane. Căsuța vocală. Mă uit la ceasul telefonului: e 9:42. Îl sun pe Gary. Răspunde după al cincilea apel.

— Will?

— Hei, Gary. Știi care e adresa lui Jane?

— Ă, da?

— Poți să mi-o dai?

Tăcere.

— Ai de gând s-o pândești, Will?

— Nu, mă jur, am o întrebare la științe.

— Ai o întrebare la științe marțea, la nouă patrușdoi seara?

— Exact.

— Wesley 1712.

— Și unde e camera ei?

— Fratele meu, trebuie să-ți spun că pândometrul meu dă în roșu acum.

Nu mai zic nimic, doar aștept. Până la urmă, îmi spune:

— Cum te uiți la casă, e în față pe stânga.

— Super, mersi.

Iau în drum cheile de pe blatul din bucătărie și taică-miu mă întreabă unde mă duc. Încerc să scap cu un „Pe-afară", dar asta nu-l face decât să dea televizorul pe mut. Vine lângă mine, de parcă ar vrea să-mi aducă aminte că e doar cu puțin mai înalt, și mă întreabă sever:

— Pe-afară *cu cine* și *pe unde*?

— Tiny vrea să-l ajut cu prostia lui de piesă.

— Ești înapoi până la unșpe, zice maică-mea de pe canapea.

— Bine, îi răspund.

O iau pe stradă spre mașină. Îmi văd aburii respirației, dar nu simt frigul decât la mâini, pentru că nu am mănuși, și stau câteva momente lângă mașină și mă uit la cer, la lumina portocalie care bate din oraș înspre sud, la copacii desfrunziți de pe marginea străzii, tăcuți în adierea vântului. Deschid portiera, spărgând tăcerea, și conduc kilometrul jumate până acasă la Jane. Găsesc loc de parcare la o stradă distanță și merg pe jos până la o casă veche, cu două etaje și o verandă mare. Casele astea nu-s ieftine. E o lumină aprinsă în camera din stânga, dar când ajung acolo parcă nu-mi vine să urc. Dacă se schimbă? Dacă stă în pat și vede fața unui ciudat lipită de geam? Dacă și-o trage cu Randall McClănțău? Așa că-i trimit un

mesaj: „Ia asta in cel mai putin ciudat fel posibil: s in fata casei tale". E 9:47. Mă gândesc să aștept până se face 9:50 și după aia să plec. Îmi bag o mână în buzunarul blugilor și cu cealaltă țin telefonul, apăsând butonul de volum de fiecare dată când se stinge ecranul. Au trecut zece secunde de la 9:49 când ușa se deschide și Jane apare la ușă.

Fac un semn vag — nici măcar nu ridic mâna deasupra capului. Jane își duce un deget la buze, după care iese teatral din casă în vârful picioarelor și închide foarte ușor ușa în urma ei. Coboară treptele verandei și, în lumina de acolo, văd că poartă același hanorac verde, dar de data asta cu pantaloni roșii de pijama și-n șosete. N-are papuci în picioare.

Vine spre mine și îmi zice în șoaptă:

— E o plăcere ușor ciudată să te văd.

Iar eu îi spun:

— Am o întrebare la științe.

Zâmbește și clatină din cap.

— Sigur că ai. Te întrebi cum e științific posibil să fii atât de interesat de mine acum, că am prieten, când înainte te lăsam total indiferent. Din păcate, știința e dejucată de misterele psihologiei masculine.

Dar eu chiar am o întrebare la științe — despre mine și Tiny, despre ea, despre pisici.

— Poți să-mi explici cum e cu pisica lui Schrödinger?

— Haide, îmi zice, apoi se întinde și mă trage spre trotuar.

Merg pe lângă ea, fără să zic nimic, și ea mormăie: „Doamne Doamne Doamne Doamne Doamne Doamne Doamne".

— Ce s-a întâmplat?

— Tu. Tu, Grayson. Tu te-ai întâmplat.

— Ce?

— Știi tu.

— Nu, nu știu.

— Probabil că sunt unele fete care nu vor să apară băieți la ele acasă aiurea, într-o marți seara, cu întrebări despre Edwin Schrödinger, spune ea încă mergând și fără să se uite la mine. Sunt sigură că există astfel de fete. Da' ele nu locuiesc la mine acasă.

Ajungem la cinci, șase case distanță de a lui Jane, aproape de locul unde am parcat, când ea se întoarce spre o casă cu semnul DE VÂNZARE și urcă treptele spre un balansoar de pe terasă. Se așază și bate cu palma pe locul de lângă ea.

— Nu stă nimeni aici? întreb.

— Nu. E scoasă la vânzare de vreun an.

— Probabil că ți-ai tras-o cu Cap-de-Cretă în balansoarul ăsta.

— Probabil că da, răspunde ea. Schrödinger făcea un experiment de gândire. Deci, ce s-a întâmplat, tocmai apăruse un ziar în care se argumenta că, dacă un electron poate fi în oricare dintre patru locuri diferite, atunci într-un fel e în toate locurile deodată, până când cineva determină în care dintre cele patru locuri se află. Are sens chestia asta?

— Nu, îi zic.

Are niște șosete mici și albe și îi văd glezna când face vânt cu piciorul, să miște balansoarul.

— Corect, n-are niciun sens. Te doare mintea de cât e de ciudat. Așa că Schrödinger încearcă să demonstreze asta. Și zice așa: pune o pisică într-o cutie sigilată, cu puțină substanță radioactivă care ar putea sau nu — în funcție de localizarea particulelor ei subatomice — să provoace un detector de radiație care să declanșeze un ciocan ce eliberează otravă în cutie și omoară pisica. Pricepi?

— Cred că da.

— Deci, conform teoriei că electronii sunt în toate-pozițiile-posibile până când sunt măsurați, pisica e în același timp și vie, și moartă până când deschidem cutia și descoperim dacă e vie sau

moartă. Nu susținea uciderea pisicilor sau ceva de genul ăsta. Spunea doar că pare puțin cam improbabil ca o pisică să fie în același timp și vie, și moartă.

Dar mie nu mi se pare chiar atât de improbabil. După mine, toate lucrurile pe care le ținem sigilate în cutii *sunt* în același timp și vii, și moarte, până când deschidem cutia, pentru că lucrurile neobservate sunt și nu sunt acolo. Poate că de-aia nu mă pot abține și mă gândesc la ochii uriași ai celuilalt Will Grayson înăuntru la Frenchy's: pentru că el tocmai declarase moartă pisica și-vie-și-moartă. Îmi dau seama de ce nu mă pun niciodată în situația în care chiar *am nevoie* de Tiny și de ce mi-am urmat regulile în loc să o sărut când era disponibilă: eu aleg cutia închisă.

— Bine, îi zic, fără să mă uit la ea. Cred că înțeleg.

— Păi, de fapt, asta nu e tot. Se pare că e ceva mai complicat.

— Nu cred că sunt destul de deștept să înțeleg ceva și mai complicat.

— Nu te subestima, îmi spune.

Balansoarul de pe verandă scârțâie în timp ce eu încerc să cuprind totul cu mintea. Mă uit la ea.

— Într-un final, și-au dat seama că dacă țin cutia închisă nu înseamnă neapărat că țin pisica și-vie-și-moartă. Chiar dacă *tu* nu observi pisica, indiferent în ce stare e, aerul din cutie o face. Așa că dacă ții cutia închisă nu te pui decât pe *tine* în întuneric, nu și universul.

— Am înțeles. Dar nu reușești să deschizi cutia, asta nu înseamnă că *omori* pisica.

Deja nu mai vorbim despre fizică.

— Nu, zice ea. Pisica era deja moartă — sau vie, în funcție de caz.

— Ei bine, pisica are un iubit, îi zic eu.

— Poate că fizicianului îi place că pisica are un iubit.

— Posibil.

— Prieteni, zice ea.

— Prieteni, îi răspund și dăm mâna, să pecetluim.

capitolul paisprezece

maică-mea insistă ca, înainte să mă duc undeva cu tiny, să vină el la noi la cină. sunt sigur că verifică înainte toate site-urile cu prădători sexuali. nu are încredere, pentru că l-am cunoscut pe internet. și, date fiind circumstanțele, nici nu prea pot s-o învinovățesc. e un pic surprinsă când mă țin de plan, chiar dacă îi zic

eu: numai nu-l întreba despre cei patruștrei de foști prieteni ai lui, da? sau de ce umblă cu un topor după el.

maică-mea: …

eu: glumesc cu toporul.

dar, pe bune, nimic din ce zic nu poate s-o calmeze pe femeie. e o demență ce se întâmplă. își pune mănușile alea galbene de plastic și se-apucă să frece cu intensitatea pe care-o rezervi de obicei pentru situațiile când vomită cineva pe toată mobila. îi spun că pe bune, nu e nevoie să facă asta, pentru că tiny n-o să mănânce de pe jos. dar mă alungă cu un gest din mână și-mi zice să-mi fac curat în cameră.

adică să-mi fac curat în cameră. și fac. da' tot ce reușesc e să șterg istoricul din browser, după care sunt epuizat total. nu e vorba că nu-mi curăț bilele de muci din pat dimineața. sunt un tip destul de curat. toate hainele murdare sunt îndesate la fundul dulapului. n-o să le vadă.

într-un final, se face ora la care trebuie să apară. la școală, gideon mă întreabă dacă am emoții cu venirea lui tiny și îi zic că deloc. dar, mda, e o minciună. cel mai mult am emoții legate de maică-mea și de cum o să se comporte.

îl aștept în bucătărie, în timp ce maică-mea aleargă de colo-colo ca o apucată.

maică-mea: ar trebui să fac salata.

eu: de ce-ar trebui să faci salata?

maică-mea: lui tiny nu-i place salata?

eu: ți-am zis, cred că tiny ar mânca pui de focă, dacă i-am da. și, oricum, de ce trebuie să faci salata? cine a desfăcut-o? eu nici n-am atins-o. tu ai desfăcut salata, mamă? că dacă da, AR TREBUI S-O FACI!

glumesc, dar ei nu i se pare prea amuzant. și mă gândesc: *nu eram eu ăla care trebuia să se panicheze aici?* tiny o să fie primul iu-iu-iu (nu pot s-o fac) iu-iu-iu (haide, will) iub-iub (hai, că merge) iubit de-al meu pe care îl cunoaște. cu toate că, dacă mai vorbește despre salată, s-ar putea să trebuiască s-o încui la ea în cameră înainte să vină el.

maică-mea: ești sigur că nu are vreo alergie?

eu: calmează. te.

ca și cum deodată aș avea superputerea canină a auzului, aud o mașină parcând pe alee. înainte să apuce maică-mea să-mi zică să mă pieptăn și să-mi pun ceva în picioare, ies pe ușa din față și mă uit la tiny care oprește motorul.

eu: fugi! fugi!

dar radioul e dat atât de tare, că tiny nu mă aude. doar rânjește.

când deschide portiera, mă uit la mașina lui.

eu: ce dra…

e un mercedes argintiu, genul de mașină pe care te-ai aștepta s-o conducă un chirurg plastician — și nu genul de chirurg plastician care repară fețele distruse ale bebelușilor înfometați din africa, ci genul de chirurg plastician care convinge femeile c-o să li se termine viața dacă arată mai bătrâne de doișpe ani.

tiny: salutări, pământeanule! vin în pace. du-mă la conducătorul tău!

ar trebui să fie ciudat să-l văd în carne și oase doar pentru a doua oară în relația noastră și ar trebui să fiu super entuziasmat c-o să mă ia în

brațele alea mari ale lui, dar de fapt m-am blocat la mașină.

eu: te rog io, zi-mi c-ai furat-o.

pare un pic confuz și ridică punga de cumpărături pe care o are în mână.

tiny: asta?

eu: nu. mașina.

tiny: ah. păi, *da*, am furat-o.

eu: pe bune?

tiny: da, de la maică-mea. la a mea aproape că rămăsesem fără benzină.

e atât de bizar. în tot timpul cât am vorbit sau ne-am trimis mesaje sau ne-am scris pe facebook, mă rog, în tot timpul ăsta mi-am imaginat că tiny era într-o casă ca a mea, într-o școală ca a mea sau într-o mașină ca aia pe care s-ar putea să mi-o iau eu cândva — adică aproape de-aceeași vârstă cu mine, cumpărată probabil de la vreo babă care nu mai are voie să conducă. acum îmi dau seama că nu e deloc așa.

eu: tu stai într-o casă mare, nu?

tiny: destul de mare cât să mă-ncapă!

eu: nu asta voiam să zic.

habar n-am ce fac. pentru că i-am cam tăiat avântul și, cu toate că-l am în fața mea, nu e așa cum ar trebui.

tiny: tu, vino aici.

și cu asta, lasă punga jos și își deschide brațele spre mine, iar zâmbetul lui e atât de larg că aș fi un idiot să fac altceva decât să merg în întâmpinarea lui. odată acolo, se apleacă să mă sărute ușor.

tiny: salut.

îl sărut înapoi.

eu: salut.

bun, deci asta e realitatea: el e aici. e real. noi suntem reali. n-ar trebui să-mi pese de mașina lui.

până să intrăm noi în casă, maică-mea și-a dat șorțul jos. cu toate că am avertizat-o că tiny are forma statului utah, tot are un mic moment de

uluire când îl vede în carne și oase. el probabil că e obișnuit cu chestia asta sau poate că pur și simplu nu-l interesează, pentru că patinează direct spre ea și începe să spună toate lucrurile cumsecade, gen ce entuziasmat e să o cunoască, și ce grozav că a pregătit cina, și ce minunat arată casa.

maică-mea îi face un semn să se așeze pe canapea și îl întreabă dacă vrea ceva de băut.

maică-mea: avem cola, cola dietetică, limonadă, suc de portocale…

tiny: ooo, sunt mort după limonadă.

eu: nu e limonadă adevărată. e apă chioară cu aromă de lămâie.

și maică-mea, și tiny se uită la mine de parcaș fi grinch, în pana mea.

eu: nu voiam să te entuziasmezi aiurea după limonadă adevărată!

nu pot să mă abțin — văd apartamentul prin ochii lui — toată viața noastră prin ochii lui — și pare atât de… meschin. petele de umezeală de pe tavan, covorul în culori anoste și televizorul de o sută de ani. toată casa miroase a datorii.

maică-mea: de ce nu te duci să stai lângă tiny și-ți aduc eu o cola?

mă jur, mi-am luat pastilele azi-dimineață. da' e ca și cum mi s-ar fi dus în picior în loc de creier, pentru că pur și simplu nu pot să fiu bucuros. mă așez pe canapea și, cum iese maică-mea din cameră, mâna lui tiny e pe a mea, mângâindu-mi degetele cu ale lui.

tiny: e ok, will. îmi place la nebunie că sunt aici.

știu că a avut o săptămână proastă. știu că lucrurile nu au mers așa cum ar fi vrut și că-i e frică să nu i se bușească spectacolul. rescrie scenariul în fiecare zi. („cine-ar fi crezut că e atât de complicat să îmbraci iubirea în paisprezece cântece?“) știu că abia aștepta chestia asta — și știu că *eu* abia așteptam chestia asta. dar acum ar

trebui să nu mai aştept și să încep să trăiesc. e greu.

mă las pe umărul cărnos al lui tiny.

nu-mi vine să cred că mă excită ceva ce aș numi „cărnos".

eu: asta e partea mai grea, da? așa că fii pe fază pentru partea bună. promit că vine repede.

când se întoarce maică-mea, eu încă stau pe umărul lui. dar ea nu tresare, nu se oprește, nu pare să fie deranjată. ne lasă băuturile jos, după care se duce iar în bucătărie. aud ușa de la cuptor cum se deschide și se închide, apoi spatula râcâind tava de prăjituri. un minut mai încolo, se întoarce cu o farfurie cu mini hotdogi și mini rulouri de ouă. sunt până și două castronașe, unul cu ketchup și unul cu muștar.

tiny: yummmy!

ne aruncăm pe ele, iar tiny începe să-i povestească maică-mii ce săptămână a avut, cu lux de amănunte despre *ține-mă mai aproape*, încât pot să văd că e absolut bulversată. cât vorbește el, ea tot planează pe deasupra noastră, până când îi zic să stea cu noi, să se așeze. așa că își trage un scaun și ascultă, ba chiar mănâncă și ea un rulou sau două de ouă.

încep să simt că e mai normal. ca tiny să fie aici. ca maică-mea să ne vadă împreună. ca eu să stau în așa fel încât o parte a corpului meu să-l atingă în permanență pe al lui. e aproape ca și cum m-aș fi întors în millennium park cu el și continuăm peste timp acea primă conversație. ca de obicei, singura întrebare e dacă o să fut tot meciul.

când nu mai rămâne nicio gustare de gustat, maică-mea strânge farfuriile și zice că cina e gata în câteva minute. cum iese din cameră, tiny se întoarce spre mine.

tiny: o iubesc.

da, cred că e genul ăla de om care poate să iubească pe cineva atât de ușor.

eu: nu e rea.

când vine să ne spună că e gata cina, tiny țâșnește de pe canapea.

tiny: ahh! era să uit.

se întinde după punga de cumpărături pe care a adus-o și i-o întinde maică-mii.

tiny: cadou pentru gazdă!

maică-mea chiar arată surprinsă. scoate cutia din pungă — are fundă și tot tacâmul. tiny se așază la loc, ca să nu se simtă nici ea ciudat dacă se așază ca să-l desfacă. cu foarte mare băgare de seamă, ea desface funda. după care ridică ușor capacul cutiei. acolo e o pernă din spumă neagră, apoi ceva înfășurat în folie cu bule. cu și mai multă atenție, desface ambalajul și scoate un bol din sticlă netedă.

în primă fază nu mă prind. adică, e un bol de sticlă. dar maică-mii i se taie răsuflarea. are lacrimi în ochi. pentru că nu e un simplu bol de sticlă. e perfect. adică, e atât de neted și perfect, că stăm toți acolo și ne holbăm la el o vreme, în timp ce maică-mea îl întoarce cu grijă în mână. chiar și în sufrageria noastră meschină, reflectă lumina.

de ani de zile nu i-a mai dat cineva așa ceva. poate că niciodată. nu îi dă nimeni niciodată ceva atât de frumos.

tiny: eu l-am ales!

nici n-are idee. n-are nici cea mai vagă idee ce tocmai a făcut.

maică-mea: of, tiny…

nu mai are cuvinte. dar eu îmi dau seama. din felul în care ține bolul ăla în mână. din felul în care se uită la el.

știu ce îi dă mintea ghes să facă — să spună că e prea mult, că nu poate sub nicio formă să primească așa ceva. chiar dacă și-l dorește atât de mult. chiar dacă îl iubește atât de mult.

așa că sunt eu cel care spune

eu: e frumos. mulțumim mult, tiny.

îl îmbrățișez și îi transmit în felul ăsta și mulțumirile mele. apoi, maică-mea pune bolul pe măsuța de cafea, pe care a lustruit-o impecabil. se ridică în picioare, își desface brațele și în secunda următoare el o îmbrățișează și pe ea.

ăsta e lucrul după care nu mi-am permis niciodată să tânjesc.

și, evident, am tânjit după el tot timpul.

ca să fiu sincer, tiny mănâncă la cină aproape tot puiul cu parmezan și acaparează și aproape toată conversația. în mare, vorbim despre lucruri banale — de ce mini hotdogii sunt mai buni decât cei de mărime normală, de ce câinii sunt mai buni ca pisicile, de ce *pisicile* aveau atâta succes în anii ’80, când sondheim îl avea pe lloyd webber la degetul mic (la asta n-am contribuit de fapt nici eu, nici maică-mea). la un moment dat, tiny observă vederea cu da vinci pe care o are maică-mea pe frigider și o întreabă dacă a fost vreodată în italia. așa că ea îi povestește despre excursia pe care a făcut-o cu trei colege de liceu în clasa a unșpea și, în sfârșit, avem o poveste interesantă. el îi spune că lui îi place mai mult napoli decât roma, pentru că oamenii din napoli sunt atât de înrădăcinați în locul de unde provin. zice că a scris un cântec despre călătorii în musicalul lui, dar că până la urmă nu a ajuns în varianta finală. ne cântă câteva versuri:

Odată ce ai fost la Napoli
e greu să faci shopping la Stapoli
Și odată ce-ai fost la Milan
e greu să mănânci la Au Bon Pain.
Odată ce-ai fost la Veneția
nu vrei să mai auzi de salata verde.
Și afli ce-s cârnații
când Bologna îți dă rigatoni.
Să fii un gay transatlantic
e un joc primejdios.
Pentru că odată ce ai fost la Roma,

nu te mai întorci în suburbii pe jos.

pentru prima dată de când mă știu, maică-mea arată complet amuzată. ba chiar și fredonează un pic. când termină tiny, aplauzele ei sunt sincere. îmi închipui că e timpul să pun capăt paradei iubirii, până când tiny și maică-mea nu fug în lume, să-și facă formație.

mă ofer să spăl vasele și maică-mea se comportă de parcă e total șocată de asta.

eu: dar spăl tot timpul vasele.

maică-mea îi aruncă o privire serioasă lui tiny.

maică-mea: da, chiar le spală.

după care pufnește în râs.

nu prea apreciez chestia asta, cu toate că sunt conștient că erau moduri mult mai nasoale în care se puteau petrece lucrurile.

tiny: vreau să-ți văd camera!

și asta nu e o dorință de genul „hei-mă-mănâncă-șlițul!". când tiny zice că vrea să-mi vadă camera înseamnă că vrea să-mi vadă… camera.

maică-mea: duceți-vă. spăl eu vasele.

tiny: mulțumim, doamnă grayson.

maică-mea: anne. spune-mi anne.

tiny: mulțumim, anne!

eu: da, mulțumim, anne.

tiny mă înghiontește în umăr. cred că intenționează s-o facă ușor, dar simt ca și cum tocmai m-a izbit un volkswagen în braț.

îl conduc în camera mea și chiar îmi iese și un „ta-da!" când deschid ușa. el intră direct în mijlocul camerei și cuprinde totul cu privirea, zâmbind continuu.

tiny: peștișori aurii!

se duce direct la acvariu. îi explic că dacă peștișorii aurii or să preia vreodată puterea în lume și decid să facă un proces al crimelor de război, eu o să fiu momeala, pentru că rata mortalității din micul meu acvariu cu peștișori aurii e mult mult

mai ridicată decât dacă ar fi trăit în vreun jgheab dintr-un restaurant chinezesc.

tiny: cum îi cheamă?

o, doamne.

eu: samson și delilah.

tiny: pe bune?

eu: ea e o târfă ordinară.

se apleacă să se uite mai bine la mâncarea pentru pești.

tiny: le dai să mănânce medicamente luate pe rețetă?

eu: a, nu. alea-s ale mele.

le țin împreună pentru că e singura modalitate prin care îmi aduc aminte să hrănesc peștii și să-mi iau și eu pastilele. totuși, mă gândesc că poate trebuia să fac un pic mai mult curat. pentru că, normal, tiny roșește acum și n-o să mă întrebe nimic și, cu toate că nu vreau să deschid subiectul, nu vreau nici să creadă că mă tratez de scabie sau ceva.

eu: sunt niște chestii pentru depresie.

tiny: ah, și eu mă simt deprimat. câteodată.

ne apropiem periculos de mult de discuțiile pe care le aveam cu maura, când ea zicea că știe exact prin ce trec și eu trebuia să-i explic că nu, nu știe, pentru că tristețea ei nu a fost niciodată atât de adâncă. n-am nicio îndoială că tiny *credea* că e deprimat, dar asta probabil pentru că nu avea niciun termen de comparație. și totuși, ce-aș putea să zic? că eu nu doar *mă simțeam* deprimat — că era ca și cum depresia era centrul meu, al fiecărei părți din mine, de la minte până-n oase? că dacă el se simțea trist, eu mă simțeam infect? că uram atât de mult pastilele alea, pentru că știam cât de mult depind de ele ca să trăiesc?

nu, nu pot să zic nimic de genul ăsta. pentru că, atunci când se ajunge la asta, nimeni nu vrea să audă așa ceva. indiferent cât de mult te plac sau te iubesc, nu vor să audă.

tiny: care e samson și care delilah?

eu: sincer? am uitat.

tiny își trece privirea peste raftul meu cu cărți, apoi mâna peste tastatura mea și rotește globul pământesc pe care l-am primit când am terminat clasa a cincea.

tiny: ia uite! un pat!

pentru o secundă, am impresia că vrea să se arunce pe el, ceea ce clar mi-ar ucide cadrul patului. dar cu un rânjet aproape timid, se așază gingaș pe marginea lui.

tiny: confortabil!

cum am ajuns eu să-mi dau întâlnire cu gogoașa asta sprintenă de om? cu un oftat nu neprietenos, mă așez lângă tiny. normal că salteaua face valuri sub el.

dar înainte de pasul următor, care se profilează inevitabil, îmi vibrează telefonul pe birou. intenționez să-l ignor, dar bâzâie din nou și tiny îmi zice să-l iau.

îl deschid și citesc ce scrie acolo.

tiny: de la cine e?

eu: a, de la gideon. vrea să știe cum merg lucrurile.

tiny: gideon, zici?

în vocea lui e o notă clară de suspiciune. închid telefonul și mă întorc spre pat.

eu: doar nu ești gelos pe gideon, nu?

tiny: de ce, că e simpatic și tânăr și gay și are ocazia să te vadă în fiecare zi? de ce-aș fi gelos?

îl sărut.

eu: n-ai de ce să fii gelos. suntem doar prieteni.

moment în care îmi dau brusc seama de ceva și mă pufnește râsul.

tiny: ce e?

eu: e un băiat la mine-n pat!

e un gând atât de prostesc și de gay. îmi vine să-mi scrijelesc de o sută de ori pe braț „URĂSC LUMEA“ ca să compensez.

patul chiar nu e suficient de mare pentru amândoi. de două ori mă trezesc pe jos. avem toate hainele la purtător — dar aproape că nici nu contează. pentru că suntem grămadă unul peste celălalt. el e mare și puternic, dar ne potrivim la ritm. cât de curând, suntem un mare haos înfierbântat.

după ce ne-am epuizat, stăm pur și simplu întinși. inima îi bate ca nebuna în pieptul lui.

o auzim pe maică-mea că deschide televizorul. detectivii încep să vorbească. tiny își trece mâna pe sub bluza mea.

tiny: unde e tatăl tău?

sunt total nepregătit pentru întrebarea asta. mă simt tensionat.

eu: nu știu.

atingerea lui tiny încearcă să mă aline. vocea lui încearcă să mă calmeze.

tiny: e în regulă.

dar nu pot să duc chestia asta. mă ridic, scoțându-ne instant pe amândoi din starea de visare și făcându-l să se dea un pic mai încolo ca să mă vadă clar. impulsul din mine e puternic și limpede: deodată, simt că nu pot să fac asta. nu din cauza lui taică-meu — nu-mi pasă chiar atât de mult de taică-meu — , cât de la tot procesul ăsta de a ști tot. am o dispută cu mine însumi.

oprește-te.

stai aici.

vorbește.

tiny așteaptă. tiny se uită la mine. tiny e drăguț, pentru că nu și-a dat încă seama cine sunt, ce sunt. n-o să fiu niciodată la fel de drăguț cu el. tot ce pot să fac e să-i dau motive s-o lase baltă.

tiny: spune-mi. ce vrei să-mi zici?

nu mă întreba, îmi vine să-l avertizez. când mă trezesc vorbind.

eu: uite, tiny… încerc să mă port cât mai bine, dar trebuie să înțelegi… că tot timpul sunt pe marginea prăpastiei. și câteodată,

cineva ca tine poate să mă facă să mă uit în partea cealaltă, încât să nu-mi dau seama cât de aproape sunt să cad. dar întotdeauna sfârșesc prin a-mi întoarce capul. întotdeauna. întotdeauna mă îndepărtez de margine. și e de căcat că mă confrunt cu asta zi de zi, e de căcat că nu trece prea curând. mă bucur mult că ești aici, dar vrei să știi ceva? chiar vrei să fiu sincer?

ar trebui să ia asta ca pe un avertisment, ceea ce și este. dar nu. el clatină din cap că vrea.

eu: mă simt ca-ntr-o vacanță. nu cred că știi cum e. ceea ce e bine — nici nu vrei să știi. habar n-ai cât urăsc chestia asta. urăsc faptul că fix acum stric seara asta, că stric totul.

tiny: ba nu faci asta.

eu: ba da.

tiny: cine zice?

eu: zic eu?

tiny: eu n-am nimic de zis?

eu: nu. o stric și gata. tu n-ai nimic de zis.

tiny mă atinge ușor pe ureche.

tiny: știi că ești foarte sexy când devii distructiv.

degetele lui îmi coboară pe gât, pe sub guler.

tiny: știu că nu pot să-ți schimb tatăl sau mama sau trecutul. dar știi ce pot să fac?

cealaltă mână își face de lucru în sus, pe piciorul meu.

eu: ce?

tiny: altceva. asta îți pot da eu. *altceva*.

sunt obișnuit să provoc suferință oamenilor. dar tiny refuză jocul ăsta. când ne trimitem mesaje toată ziua și chiar și aici, când stăm unul lângă altul, el vrea să ajungă în inima lucrurilor. ceea ce înseamnă că pleacă mereu de la premisa că e o inimă la care să ajungă. mi se pare stupid și admirabil în același timp. vreau altceva-ul pe care

are să mi-l dea, chiar dacă știu că n-o să fie niciodată ceva ce pot să am și chiar să fie al meu.

știu că nu e atât de ușor pe cât zice tiny. dar se străduiește atât de tare. așa că mă predau. mă predau pentru altceva.

deși în adâncul inimii mele stă îndoiala.

capitolul cincisprezece

A doua zi, Tiny nu apare la cursul de introducere în analiză. Presupun că scrie cântece, stând aplecat deasupra unei agende caraghios de mici. Nu mă deranjează prea mult. Îl văd între a doua și a treia oră, când trec pe lângă dulapul lui; părul lui e unsuros și are ochii bulbucați.

— Prea mult Red Bull? îl întreb și mă duc spre el.

— Premiera piesei e în nouă zile, Will Grayson e adorabil, totul e bine, se grăbește el să răspundă pe un ton iritat. Uite, Grayson, tre' să mă duc la sala de festivități, ne vedem la prânz.

— *Celălalt* Will Grayson, îi zic.

— Ce? face Tiny, izbind ușa de la dulap.

— Celălalt Will Grayson e adorabil.

— Corect, foarte corect, răspunde el.

Nu vine la prânz și nu vin nici Gary, Nick, Jane sau altcineva, iar eu nu vreau toată masa pentru mine, așa că-mi iau tava în sala de festivități, imaginându-mi că o să-i găsesc pe toți acolo. Tiny stă în picioare în mijlocul scenei, cu agenda într-o mână și telefonul în cealaltă, gesticulând ca un nebun. Nick e pe un scaun din primul rând. Tiny vorbește cu Gary pe scenă și, pentru că acustica din sala noastră de festivități e excelentă, aud perfect ce zice, chiar și din spate de tot.

— Ce tre' să ai în cap despre Phil Wrayson e că e terminat de frică. Frică de tot și de toate. Se comportă ca și cum nu-l interesează, dar e mai aproape să-și piardă mințile decât oricine din toată nebunia de piesă. Vreau să-i aud tremuratul din voce când cântă, *nevoia* pe care el speră că n-o aude nimeni. Pentru că asta îl face atât de enervant, știi ce zic? Nu lucrurile pe care le zice

sunt enervante; ci *felul* în care le zice. Așa că, atunci când Tiny lipește posterele alea cu Parada și Phil nu mai tace cu problemele alea stupide pe care și le-a făcut singur c-o gagică, trebuie să *auzim* ce e enervant. Dar nici să exagerezi. E lucrul ăla fin, fratele meu. E pietricica din pantof.

Eu doar stau acolo în picioare, câteva momente, așteptând să mă vadă, ceea ce și face într-un final.

— E un PERSONAJ, Grayson, răcnește Tiny. E un PERSONAJ FICTIV.

Cu tava încă în mână, fac stânga-mprejur și mă car. Mă așez pe podeaua de gresie din afara sălii de festivități, mă reazem de o vitrină cu trofee și mănânc un pic.

Îl aștept. Să vină să-și ceară scuze. Sau să iasă și să țipe la mine că-s fătălău. Aștept să se deschidă ușile alea duble din lemn întunecat, să dea Tiny buzna prin ele și să înceapă să vorbească.

Știu că e infantil, dar nu mă interesează. Câteodată ai nevoie ca prietenul tău cel mai bun să iasă pe uși. Și, fix atunci, n-o face. Până la urmă, mă simt atât de mic și idiot, că tot eu sunt ăla care se ridică și deschide puțin ușa. Tiny cântă voios despre Oscar Wilde. Stau o vreme acolo, în picioare, încă sperând că o să mă vadă și îmi dau seama că plâng în clipa în care scot un sunet sugrumat când inspir. Închid ușa. Dacă Tiny mă vede vreodată, nici măcar nu-și ia răgazul să conștientizeze chestia asta.

Merg pe culoar, cu capul atât de plecat că picăturile sărate mi se preling pe vârful nasului. Merg spre ușa principală — aerul e rece, soarele cald — și cobor treptele. O țin de-a lungul trotuarului până la poarta de securitate și acolo mă bag direct în boscheți. Simt ceva în gât care pare că ar putea să mă sufoce. Merg printre tufișuri exact cum am făcut cu Tiny în clasa a noua, când am chiulit ca să ne ducem în Boys Town la Parada Gay, atunci când mi s-a destăinuit.

Merg tocmai până la terenul pentru Liga Mică, adică pe la jumătatea distanței dintre casa mea și școală. E exact lângă gimnaziu și, când eram mai mic, veneam destul de des aici singur, gen, după ore sau, mă rog, doar așa să mă gândesc. Câteodată îmi luam câte un caiet de desen sau ceva și încercam să desenez, dar în mare îmi plăcea pur și simplu să merg acolo. Ocolesc gardul din spate și mă așez pe banca echipei, cu spatele rezemat de peretele din aluminiu încălzit de soare, și plâng.

Ce-mi place mie la banca echipei: sunt în dreptul bazei a treia și pot să văd diamantul de țărână din fața mea și cele patru rânduri de scaune din lemn de pe o laterală; iar în partea cealaltă, terenul exterior și celălalt diamant; pe urmă un parc mare și pe urmă strada. Văd oameni care își plimbă câinii și un cuplu care se plimbă prin vânt. Dar, cum stau cu spatele la zid, cu acoperișul ăsta de aluminiu deasupra capului, pe mine nu poate să mă vadă nimeni fără să-i văd și eu.

E genul de situație cu care te întâlnești atât de rar, că te face să plângi.

Eu și Tiny chiar am jucat împreună în Liga Mică — nu pe terenul ăsta, ci pe unul aflat mai aproape de casele noastre, și asta încă din clasa a treia. Bănuiesc că așa ne-am și împrietenit. Tiny era al naibii de puternic, evident, dar nu se descurca prea bine cu bâta. A ieșit, totuși, campion în Ligă la luat mingi în el. Aveai și unde să-l nimerești.

Eu am jucat respectabil în prima bază și nu am ieșit campion în Ligă la nimic.

Îmi pun coatele pe genunchi, cum făceam când urmăream câte un meci de pe o bancă din asta. Tiny stătea mereu lângă mine și, cu toate că intra pe teren doar pentru antrenorul era obligat să bage pe toată lumea în joc, era super entuziasmat. Făcea numai: „Hei, bătător bătător. FÂȚÂIE-TE, bătător“, după care, într-un final, schimba placa: „Vrem aruncător, nu simulator!“

Apoi, într-a șasea: Tiny juca în baza a șasea, eu în prima. Era pe la începutul meciului și ori câștigam ușor, ori pierdeam ușor — nu mai țin minte. Sincer, nici nu mă uitam pe tabelă când jucam. Pentru mine, baseballul era doar una dintre chestiile alea ciudate și groaznice pe care le fac părinții din motive pe care n-ai cum să le înțelegi, fix ca vaccinul antigripal sau biserica. Așa, și bătătorul a lovit mingea, care s-a dus răsucindu-se spre Tiny. Tiny a prins-o în mănușă și a aruncat-o spre prima bază cu brațul lui ca un tun, iar eu m-am întins s-o prind, cu grijă să am un picior în bază, dar mingea m-a lovit în mănușă, după care a căzut instant pe teren, pentru că am uitat să și strâng mănușa. Alergătorul era în siguranță și greșeala ne-a costat o tură sau așa ceva. După ce s-au terminat aruncările, m-am dus înapoi la banca echipei. Antrenorul — cred că îi zicea domnu' Frye — s-a aplecat spre mine. Mi-am dat seama ce cap mare are, cu șapca ridicată mult peste fața lui umflată, și mi-a zis: „CONCENTREAZĂ-TE să PRINZI MINGEA. PRINZI MINGEA, bine? Dumnezeule!“ M-am înroșit tot și, cu tremuratul ăla din voce despre care îi zicea Tiny lui Gary, i-am spus: „Îm' pare rău, dom' antrenor“, la care el: „Și mie, Will. Și mie“.

Moment în care Tiny și-a luat avânt și l-a pocnit pe domnu' Frye în nas. Pur și simplu. Și așa s-au încheiat și carierele noastre de jucători în Liga Mică.

Nu m-ar durea dacă n-ar fi adevărat — dacă n-aș fi știut cumva că slăbiciunile mele îl scot din pepeni. Și poate că și el crede la fel ca mine, că nu-ți alegi prietenii și că s-a pricopsit cu clănțăul ăsta enervant care nu poate nici să-și țină capul singur, care nu e-n stare să strângă mănușa pe minge, care nu face față la o mustrare de la antrenor, care regretă că i-a trimis o scrisoare editorului în apărarea celui mai bun prieten al lui. Asta e

adevărata poveste a prieteniei noastre: nu eu m-am pricopsit cu Tiny. El s-a pricopsit cu mine.

Dacă nu pot face altceva, măcar pot să-l scap de povara asta.

Îmi ia mult timp să mă opresc din plâns. Folosesc mănușa pe post de batistă și mă uit cum umbra acoperișului mi se cațără pe picioarele întinse, în timp ce soarele se ridică la mijlocul cerului. Până la urmă, îmi îngheață urechile, așa că mă ridic, traversez parcul și o iau spre casă. Pe drum, mă uit o vreme prin lista de contacte din telefon, după care o sun pe Jane. Nu știu de ce. Simt nevoia să sun pe cineva. Simt, în mod ciudat, că încă îmi doresc să deschidă *cineva* ușile duble ale sălii de festivități. Îmi intră mesageria vocală.

„Scuze, Tarzan, Jane nu e disponibilă. Lasă un mesaj."

— Hei, Jane, sunt Will. Voiam doar să vorbesc cu tine. Ăăă… sinceritate extremă? Am căutat vreo cinci minute prin lista oamenilor pe care aș putea să-i sun și tu erai singura pe care voiam s-o sun, pentru că îmi place de tine. De fapt, îmi place mult de tine. Cred că ești foarte tare. Ești…ăăă. Mai deșteaptă și mai amuzantă și mai drăguță și… ăăă. Mda, bine. Asta e tot. Pa.

Când ajung acasă, îl sun pe taică-miu. Răspunde la ultimul apel.

— Auzi, poți să suni la școală și să le zici că sunt bolnav? A trebuit să vin acasă, îi zic.

— Ești OK, prietene?

— Mda. Sunt OK, îi spun, dar îmi tremură vocea și simt că aș putea să încep iar să suspin din cine știe ce motiv.

— Bine. Bine. O să sun, zice el.

Cinșpe minute mai târziu, sunt împrăștiat pe canapeaua din sufragerie, cu picioarele pe măsuța de cafea. Mă holbez la televizor, atâta că televizorul nici măcar nu e pornit. Țin telecomanda în mâna stângă, dar n-am energie nici măcar să apăs paguba aia de buton.

Aud că se deschide ușa de la garaj. Taică-miu intră prin bucătărie și se așază lângă mine, destul de aproape.

— Cinci sute de canale, zice el după o vreme, și niciunul nu e pornit.

— Ți-ai luat liber?

— Găsesc oricând pe cineva să-mi țină locul, zice. Oricând.

— Sunt OK.

— Știu că ești. Voiam doar să fiu acasă cu tine, atâta.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile, dar taică-miu are bunul-simț să nu zică nimic despre asta. Pornesc televizorul și găsim o emisiune, *Cele mai impresionante iahturi din lume*, care e despre iahturi care au, gen, terenuri de golf pe ele și alte alea, și de fiecare dată când arată ceva mai excentric, taică-miu zice: „IMPRE-SIO-NAAANT“ plin de sarcasm, cu toate că *e* destul de impresionant. E și nu e, presupun.

După care taică-miu dă televizorul pe mut și zice:

— Îl știi pe domnul doctor Porter?

Dau din cap că da. E tipul ăla care lucrează cu maică-mea.

— Nu au copii, așa că sunt bogați.

Mă pufnește râsul.

— Dar au o barcă pe care o țin la Belmont Harbor, o namilă din alea cu cabine din lemn de cireș adus din Indonezia și un pat rotitor uriaș, umplut cu pene de vultur pe cale de dispariție și alte nebunii. Eu și maică-ta am luat odată cina pe barca familiei Porter, acum mulți ani, și în decursul unei singure mese — în cele două ore — barca aia ni s-a părut că e de la cea mai fantastică și luxoasă experiență, până la o simplă barcă.

— Presupun că povestea asta are și o morală.

Pufnește în râs.

— Tu ești iahtul nostru, prietene. Toți banii ăia pe care i-am fi băgat într-un iaht, tot timpul ăla

pe care l-am fi petrecut vizitând lumea? În locul lor, noi te-am avut pe tine. Se pare că iahtul e o barcă. Dar tu… tu nu poți fi cumpărat pe credit și nici nu poți fi cumpărat la reducere. Întoarce capul spre televizor și, după o clipă, zice: Sunt atât de mândru de tine, că asta mă face mândru de mine. Sper că știi asta.

Dau din cap, cu un nod în gât și mă uit fix la o reclamă fără sonor la un detergent de rufe. După o secundă, mormăie în barbă:

— Credit, oameni, consumism… E un joc de cuvinte pe-aici pe undeva.

— Și dacă n-aș vrea să merg la cursurile alea de la Northwestern? Sau dacă nu intru?

— Păi, în cazul ăsta nu te-aș mai iubi.

Rămâne serios pentru o clipă, după care începe să râdă și dă drumul la sonorul televizorului.

* * *

Ceva mai târziu, ne hotărâm să-i facem o surpriză maică-mii și să gătim curcan cu chili pentru cină. Tocmai toc ceapa, când sună cineva la ușă. Știu imediat că e Tiny și simt o ușurare ciudată cum mi se răspândește din plexul solar.

— Deschid eu, zic.

Mă strecor din bucătărie pe lângă taică-miu și fug la ușă.

Nu e Tiny, e Jane. Își ridică privirea spre mine, cu buzele țuguiate.

— Care e cifrul meu de la dulap?

— 25211, îi zic.

Îmi dă una în joacă peste piept.

— *Știam eu!* De ce nu mi-ai zis?

— Nu puteam să-mi dau seama care dintre cele câteva lucruri adevărate era cel mai adevărat, îi răspund.

— Tre’ să deschidem cutia.

— Hm.

Fac un pas înainte, ca să pot închide ușa în spatele meu, dar ea nu se dă înapoi, așa că acum

aproape ne atingem.

— Pisica are un iubit, subliniez eu.

— De fapt, nu eu sunt pisica. Pisica suntem noi. Eu sunt fiziciană. Tu ești fizician. Pisica suntem noi.

— Hm, OK. Fiziciana are un iubit.

— De fapt, fiziciana nu are un iubit. Fiziciana i-a dat papucii iubitului la grădina botanică, pentru că nu mai tăcea despre cum o să se ducă el la Olimpiadă în 2016, plus că în capul fizicienei era o voce plăpândă pe nume Will Grayson, care zicea: „Și la Olimpiadă o să reprezinți Statele Unite sau Regatul Capetelor Pătrate?“ Așa că fiziciana s-a despărțit de iubitul ei și insistă să se deschidă cutia, pentru că nu prea poate să-și ia gândul de la pisică. Fiziciana n-o să se supere dacă pisica e moartă; doar că trebuie să știe.

Ne sărutăm. Mâinile ei sunt reci ca gheața pe fața mea și are gust de cafea, iar eu am numai miros de ceapă în nări și buzele uscate de la iarna asta interminabilă. Și e bestial.

— Opinia dumneavoastră profesionistă de fizician? întreb eu.

Ea zâmbește.

— Cred că pisica este în viață. Dar ce spune stimatul meu coleg?

— În viață.

Și, într-adevăr, e. Ceea ce face totul și mai ciudat pentru că, în timp ce vorbesc cu ea, o mică rană din mine a rămas deschisă. Credeam că e Tiny la ușă, cerându-și mii de scuze pe care eu să nu mă grăbesc le accept cu ușurelul. Dar asta-i viața. Ne facem mari. Planetele ca Tiny își găsesc noi sateliți. Sateliții ca mine își găsesc planete noi. Jane se desprinde o clipă de mine și zice:

— Miroase a ceva bun. Adică, în afară de tine.

Zâmbesc.

— Facem chili, îi zic. Vrei să… Vrei să intri și să-l cunoști pe taică-miu?

— Nu vreau să deran…

— Nu, îi zic. E simpatic. Un pic ciudat. Dar tot simpatic. Poți să rămâi la cină.

— Hm, bine, numai să sun acasă.

Stau acolo, cu trupul scuturat de un fior, în timp ce vorbește cu mama ei:

— O să iau cina acasă la Will Grayson… Da, e tatăl lui aici… Sunt doctori… Da… Bine, te iubesc.

Mă întorc în casă.

— Tată, îi zic, ea e prietena mea, Jane.

El iese din bucătărie, cu șorțul pe care scrie *Chirurgii o fac cu mână sigură* peste cămașă și cravată.

— Le dau oamenilor credit că gustă consumismul, zice el, entuziasmat că și-a găsit jocul de cuvinte.

Mă pufnește râsul. Jane întinde mâna, — e întruchiparea bunei creșteri —, și zice:

— Bună seara, domnule Grayson, eu sunt Jane Turner.

— Domnișoară Turner, plăcerea e a mea.

— E în regulă dacă rămâne și Jane la cină?

— Sigur, sigur. Jane, ne scuzi un moment?

Taică-miu mă ia în bucătărie, se apleacă și spune încet:

— Asta era cauza problemelor tale?

— Ciudat, dar nu. Dar s’tem cumva aha.

— S’teți cumva aha, mormăie în barbă. S’teți cumva aha. După care zice destul de tare: Jane?

— Da, vă rog?

— Care e media ta generală?

— Ăăă, 9,7?

El se uită la mine, își mușcă buzele și încuviințează ușor din cap.

— Acceptabil, zice el, după care zâmbește.

— Tată, n-am nevoie de *aprobarea* ta, îi spun încet.

— Știu. Dar m-am gândit că o să-ți placă oricum.

capitolul șaisprezece

cu patru zile înainte să i se pună în scenă spectacolul, tiny mă sună și-mi zice că are nevoie să-și ia o zi liberă pentru sănătatea mentală. nu doar pentru că spectacolul e haos. celălalt will grayson nu vorbește cu el. adică, vorbește cu el, dar nu-i zice nimic. și o parte din tiny e inflamată că c.w.g. „face căcatul ăsta atât de aproape de ridicarea cortinei“ și o parte din el pare chiar înspăimântată că ceva chiar e foarte greșit.

eu: și ce pot să fac? eu sunt will grayson-ul greșit.

tiny: doar am nevoie de o doză de will grayson. ajung într-o oră la tine la școală. sunt deja pe drum.

eu: ce?

tiny: doar să-mi zici unde e școala. am căutat pe google maps, da' indicațiile alea sunt mereu de căcat. și ultimul lucru de care am nevoie în ziua mea pentru sănătate mintală e să mă ducă google maps prin iowa, la zece dimineața.

cred că ideea asta cu „o zi pentru sănătatea mentală“ e ceva inventat în totalitate de oameni care habar n-au ce înseamnă să stai prost cu sănătatea mintală. ideea că poți să-ți aerisești mintea în douășpatru de ore e ca și cum ai zice că bolile de inimă pot fi vindecate dacă mănânci cerealele care trebuie la micul dejun. zilele pentru sănătatea mintală există doar pentru oamenii care își permit luxul să zică „azi nu vreau să mă confrunt cu nimic“, după care să-și ia liber, în timp ce noi, restul, suntem nevoiți să ducem luptele pe care le ducem mereu, fără ca nimănui să-i pese în vreun fel sau altul, doar dacă nu alegem să venim

c-o pușcă la școală sau să stricăm anunțurile de dimineață c-o sinucidere.

nu-i zic lui tiny nimic din toate astea. mă prefac că-l vreau aici. nu-l las să știe cât de panicat sunt că o să-mi cunoască și mai mult din viață. mi se pare că s-a cam încurcat un pic în will graysonii lui. și nu sunt sigur că eu sunt cel care poate să-l ajute.

a devenit atât de intens — mai intens decât era cu isaac. și nu doar pentru că tiny e real. nu știu ce mă panichează mai rău — că eu contez pentru el sau că el contează pentru mine.

îi spun imediat lui gideon despre vizita lui tiny, mai mult pentru că e singura persoană de la școală cu care chiar am vorbit despre tiny.

gideon: uau, ce drăguț că vrea să te vadă.

eu: nici măcar nu m-am gândit la asta.

gideon: cei mai mulți tipi ar conduce o oră și ceva pentru sex. dar numai câțiva or să conducă o oră și ceva doar să te vadă.

eu: de unde știi?

e destul de ciudat că gideon a devenit confidentul meu gay, mai ales că mi-a zis că singura dată când a ajuns mai departe cu joculețele a fost înainte de clasa a noua, în tabăra de cercetași de peste vară. dar presupun că a citit destule bloguri și a stat pe o grămadă de *chat*-uri și așa. ah, și se uită tot timpul la hbo, programe-la-cerere. eu îi zic întruna că nu sunt deloc convins că regulile din *sex and the city* se aplică atunci când nu e niciun sex și niciun *city*, dar el se uită la mine de zici că arunc săgeți otrăvite în baloanele cu heliu în formă de inimioare care-i populează lui mintea, așa că o las baltă.

partea amuzantă e că aproape toată școala — mă rog, celor care le pasă, adică unui număr restrâns de oameni — crede că eu și gideon suntem împreună. Pentru că, aia e, mă văd pe mine gay că umblu cu el gay, deci fac instant presupuneri.

oricum, pot să spun asta — că nu prea mă deranjează. pentru că gideon chiar e drăguț și super prietenos și oamenii care nu-l judecă par să-l placă destul de mult. așa că, dacă aș avea un iubit ipotetic în școala asta, s-ar putea și mult mai rău.

cu toate astea, e ciudat când mă gândesc că gideon și tiny or să se cunoască în sfârșit. e ciudat când mă gândesc că tiny o să meargă pe culoare cu mine. e ca și cum ai merge cu godzilla la balul de absolvire.

nu pot să-mi imaginez… brusc primesc mesaj de la el că e la două minute distanță, așa că trebuie să fac față situația.

practic, ies pur și simplu din mijlocul orei de fizică a domnului jones — oricum nu mă observă niciodată și, atâta timp cât mă acoperă lizzie, colega mea de laborator, sunt aranjat. lui lizzie îi spun adevărul — că iubitul meu intră pe furiș în școală ca să ne vedem — și devine complicele meu pentru că, deși în mod obișnuit nu ar face asta pentru mine, în mod sigur o s-o facă pentru IUBIRE. (ei bine, IUBIREA și drepturile homosexualilor — hip, hip, ura! pentru fetele normale care ar da orice să vină în ajutorul tipilor gay.)

singura persoană care-mi dă dureri de cap e maura, care scoate un nor negru pe nări când îi spun lui lizzie povestea mea. se chinuie întruna să-mi distrugă jurământul tăcerii trăgând cu urechea ori de câte ori are ocazia. nu știu dacă pufnește fiindcă e convinsă că inventez totul sau pentru că e scârbită că nu dau doi bani pe ora de fizică. sau poate că doar e geloasă pe lizzie, ceea ce e amuzant, fiindcă lizzie e atât de acneică, de zici că a înțepat-o un roi de albine. dar în fine. maura poate să pufnească până-i zboară toată piftia din creier și i se împrăștie la picioare. eu nu o să-i răspund.

mi-e destul de ușor să-l găsesc pe tiny în fața școlii, bâțâindu-se de pe un picior pe altul. n-am de

gând să m-apuc să mi-o pun cu el în curtea școlii, așa că-l îmbrățișez prietenește (două puncte de contact! doar două!) și îi spun că, dacă întreabă cineva ceva, să zică și el că se mută în oraș începând din toamnă și vizitează școala din timp.

e un pic schimbat față de ultima oară când l-am văzut — obosit, bănuiesc. altfel, sănătatea lui mintală pare perfect în regulă.

tiny: deci aici se petrece magia?

eu: doar dacă ești de părere că subjugarea oarbă la testele-grilă și formularele de înscriere la facultate sunt o formă de magie.

tiny: rămâne de văzut.

eu: cum merge piesa?

tiny: ce n-are corul voce, dar are energie.

eu: de-abia aștept s-o văd.

tiny: de-abia aștept eu s-o vezi.

când se sună de prânz, suntem pe la jumătatea drumului spre cantină. dintr-odată, e plin de oameni pe lângă noi și toți îl observă pe tiny exact așa cum ai observa pe cineva care merge din clasă-n clasă călare pe un cal. zilele trecute făceam glume cu gideon că motivul pentru care avem toate dulapurile gri e pentru ca elevii ca mine[9] să se poată camufla și să meargă în siguranță pe holuri. dar, cu tiny lângă mine, chestia asta nu funcționează. capetele se întorc după el.

eu: tot timpul atragi așa atenția?

tiny: nu chiar așa. bănuiesc că, pe aici, oamenii îmi observă imensitatea extraordinară ceva mai mult. te deranjează dacă te țin de mână?

adevărul e că da, mă deranjează. dar știu că, fiind iubitul meu, răspunsul ar trebui să fie că nu mă deranjează deloc. probabil că m-ar duce în brațe spre clasă, dacă l-aș ruga frumos.

îi iau mâna, care e mare și alunecoasă. dar presupun că nu pot să-mi ascund îngrijorarea de pe

față, pentru că-mi aruncă o privire și-mi dă drumul.

tiny: las-o așa.

eu: nu e vorba despre tine. doar că nu sunt eu genul care să mă țin de mână pe holuri. chiar dacă erai fată. chiar dacă erai o majoretă cu țâțe mari.

tiny: dar *am fost* o majoretă cu țâțe mari.

mă opresc și mă uit la el.

eu: glumești.

tiny: doar pentru câteva zile. am distrus total piramida.

mergem un pic mai încolo.

tiny: bănuiesc că iese din discuție să-mi bag mâna în buzunarul tău de la spate?

eu: *tușesc*

tiny: asta era o glumă.

eu: pot măcar să-ți fac cinste cu prânzul? poate au chiar și-o caserolă!

trebuie să-mi reamintesc întruna că asta e ceea ce mi-am dorit — asta e ceea ce se presupune că-și dorește oricine. e aici un băiat care își dorește să fie afectuos cu mine. un băiat care se urcă în mașină și conduce special ca să mă vadă. un băiat care nu se teme de ce-o să creadă toată lumea când o să ne vadă împreună. un băiat care consideră că-i pot face bine la sănătatea mintală.

una dintre doamnele de la cantină chiar râde când tiny se entuziasmează tot de *empanadas* pe care le servesc cu ocazia săptămânii tradițiilor hispanice (sau poate că e luna tradițiilor hispanice). îi zice „drăguțule“ când i le întinde, ceea ce e destul de amuzant, având în vedere că eu am petrecut ultimii trei ani chinuindu-mă s-o impresionez suficient încât să nu-mi mai dea cea mai mică felie de pizza din tavă.

când mergem la masă, derek și simon sunt deja acolo — gideon e singurul care lipsește. fiindcă nu i-am anunțat despre musafirul nostru special, amuțesc când ne văd.

eu: derek și simon, el e tiny. tiny, ei sunt derek și simon.

tiny: minunat să vă cunosc!

simon: îhmm…

derek: și eu mă bucur să te cunosc. cine ești?

tiny: sunt iubitul lui will. din evanston.

mbun, acum se uită la el ca și cum ar fi o creatură fantastică din world of warcraft. derek e amuzat, într-un mod prietenos. simon se uită la tiny, se uită la mine, se uită la tiny, într-un fel care nu poate să însemne decât că se întreabă cum poate cineva atât de mare și cineva atât de deșirat să facă sex împreună.

simt o mână pe umăr.

gideon: aici erai!

gideon pare singura persoană din școală care nu e șocată de înfățișarea lui tiny. fără să ezite, întinde cealaltă mână să dea noroc.

gideon: tu trebuie să fii tiny.

tiny se uită la mâna pe care gideon o ține pe umărul meu înainte să dea noroc. nu pare prea bucuros când zice

tiny: …și tu trebuie să fii gideon.

strângerea lui de mână probabil că e mai fermă decât de obicei, fiindcă gideon efectiv tresare înainte să ia sfârșit. după care se duce să mai tragă un scaun la masă, oferindu-i lui tiny locul pe care stă el de obicei.

tiny: nu că e plăcut aici?

ei bine, nu. mirosul de la *empanada* lui de vițel mă face să mă simt ca și cum aș fi închis într-o cămăruță încinsă, plină cu mâncare de câini. mă tem că simon e pe punctul să zică ceva greșit, iar derek arată de parcă urmează să scrie toată treaba pe blog. gideon începe să-i pună lui tiny întrebări prietenoase, iar tiny o ține pe-a lui, cu răspunsuri într-un singur cuvânt.

gideon: cum a fost traficul până aici?

tiny: bun.

gideon: școala ta seamănă mult cu asta?

tiny: neh.

gideon: am auzit că pui în scenă un musical.

tiny: mdap.

până la urmă, gideon se ridică să-și cumpere un fursec, permițându-mi să mă aplec spre tiny și să întreb

eu: de ce-l tratezi ca și cum ar fi cineva care ți-a dat papucii?

tiny: ba nu fac asta!

eu: nici măcar nu-l cunoști.

tiny: cunosc genul.

eu: ce gen?

tiny: genul suplu și drăguț. e *otravă*.

cred că își dă seama că a mers un pic prea departe cu asta, pentru că imediat adaugă

tiny: dar chiar pare drăguț.

se uită în jur, prin cantină.

tiny: care e maura?

eu: la a treia masă, în stânga ușii. stă singură, biata mielușică sacrificată. mâzgălește în agendă.

ca și cum ne-ar fi simțit privirea, maura se uită înspre noi, după care își lasă capul în jos și mâzgălește cu și mai mare încrâncenare.

derek: cum e *empanada* de vițel? în toți anii de când sunt aici, ești prima persoană pe care o văd că o termină.

tiny: nu e rea, dacă mănânci sărat. e ca și cum ar fi făcut cineva pateuri cu conservă de vițel.

simon: și de când sunteți voi doi, gen, împreună?

tiny: eu știu? patru săptămâni, două zile și optișpe ore, cred.

simon: deci tu ești tipul.

tiny: ce tip?

simon: tipu' din cauza căruia era să pierdem matelimpiada.

tiny: dacă e așa, atunci chiar îmi pare rău.

simon: păi, știi cum se zice.

derek: simon?

simon: tipii gay pun mereu sculele înaintea matematicii.

eu: în toată istoria lumii, n-a zis nimeni vreodată așa ceva.

derek: ești doar supărat că fata din naperville…

simon: nu face asta!

derek: …n-a vrut să stea la tine-n poală când i-ai zis.

simon: era aglomerat în autobuz!

gideon se întoarce cu fursecuri pentru noi toți.

gideon: e o ocazie specială. ce-am ratat?

eu: scule înaintea matematicii.

gideon: n-are niciun sens.

eu: exact.

tiny începe să se agite și nici măcar nu se atinge de fursecul lui. e un fursec moale. cu fulgi de ciocolată. până acum, trebuia să fie deja în sistemul lui digestiv.

dacă tiny își pierde apetitul, n-avem nicio șansă s-o scoatem la capăt până la sfârșitul orelor. nu că eu aș avea vreo tragere să merg la ore — de ce ar avea tiny? dacă el vrea să fie cu mine, atunci ar trebui să fiu și eu cu el. și școala asta n-o să-mi permită niciodată.

eu: hai să mergem.

tiny: dar eu abia am ajuns.

eu: tocmai i-ai cunoscut pe singurii oamenii cu care interacționez. ai experimentat minunata noastră bucătărie. dacă dorești, pot să-ți arăt vitrina cu trofee în drum spre ieșire, ca să poți lua cunoștință de realizările absolvenților care acum sunt atât de bătrâni că probabil suferă de disfuncție erectilă, pierderi de memorie sau sunt pe moarte. n-o să fiu în viața vieților mele în stare să-mi arăt

afecțiunea față de tine aici, dar dacă mă duci undeva în privat, o să fie cu totul altă mâncare de pește.

tiny: scule înaintea matematicii.

eu: da. mai întâi scule, dup-aia mate. cu toate că azi am avut deja ora de mate. o să chiulesc retroactiv ca să fiu cu tine.

derek: hai! hai!

tiny pare foarte încântat de turnura evenimentelor.

tiny: o să te am doar pentru mine?

e stânjenitor până la cer să recunosc asta de față cu alți oameni, așa că doar confirm din cap.

ne strângem tăvile și ne luăm la revedere. gideon arată un pic morcovit, dar pare sincer când îi spune lui tiny că speră să apucăm să ne vedem toți mai târziu. tiny zice că și el speră, dar nu pare să vorbească prea serios.

când dăm să ieșim din cantină, tiny zice că mai are de făcut o oprire.

tiny: trebuie să fac ceva.

eu: toaleta e în capătul culoarului, pe stânga.

dar nu asta era destinația lui.

se duce direct spre masa unde e maura.

eu: ce faci? nu vorbim cu ea.

tiny: poate tu… dar eu am să-i zic niște lucruri.

ea se uită în sus, la noi, acum.

eu: oprește-te.

tiny: dă-te la o parte, grayson. știu ce fac.

ea face ditamai regia din lăsatul pixului pe masă și închisul agendei.

eu: tiny, nu.

dar el o ia în față și planează pe deasupra ei. muntele a venit la maura și are ceva de zis.

o tresărire de furie străbate fața lui tiny înainte să înceapă. trage adânc aer în piept. ea se uită la el cu o indiferență studiată.

tiny: voiam doar să vin să-ți mulțumesc. eu sunt tiny cooper și mă văd cu will grayson, aici de față, de patru săptămâni, două zile și optișpre ore. dacă nu erai o prieteșmană rea, egoistă, mincinoasă și răzbunătoare, nu ne-am fi cunoscut niciodată. se adeverește că, atunci când încerci să distrugi viața cuiva, mai mult bine îi faci. doar că tu nu mai ești parte din ea.

eu: tiny, ajunge.

tiny: cred că ar trebui să știe și ea ce ratează, will. cred că ar trebui să știe ce fericit…

eu: AJUNGE!

mă aud o grămadă de oameni. tiny sigur mă aude, pentru că se oprește. și maura sigur mă aude, pentru că nu se mai uită indiferentă la el și începe să se uite indiferentă la mine. sunt atât de nervos pe amândoi acum. îl iau pe tiny de mână, dar de data asta ca să-l trag de acolo. maura zâmbește superior, după care își deschide agenda și se apucă iar să scrie. reușesc să ajung până la ușă, dar imediat dau drumul mâinii lui tiny, mă întorc la masa maurei, îi smulg agenda și rup pagina pe care scrie. nici măcar nu citesc. o rup pur și simplu și-o mototolesc, după care îi arunc agenda la loc pe masă și îi răstorn doza de cola dietetică. nu zic niciun cuvânt. doar mă car de acolo.

sunt atât de furios, că nu pot să vorbesc. tiny e în spatele meu și zice

tiny: ce? ce am făcut?

aștept până ieșim din clădire. aștept până ajungem în parcare. aștept până mă duce la mașina lui. aștept până intrăm în mașină. aștept până simt că pot să deschid gura fără să răcnesc. și apoi spun:

eu: chiar nu trebuia să faci asta.

tiny: de ce?

eu: DE CE? pentru că eu nu vorbesc cu ea. pentru că am reușit s-o evit o lună de zile

și acum tu tocmai m-ai târât la ea și m-ai făcut să mă simt ca și cum ar conta în viața mea.

tiny: trebuia să i se dea o lecție.

eu: ce lecție? că dacă încearcă să-mi distrugă viața, *mai mult bine îmi face*? super lecție, tiny. acum poate să încerce să distrugă viața mai multor oameni, măcar așa o să aibă satisfacția de a ști că le face o favoare. poate chiar să ofere servicii de combinare. Evident, la noi a funcționat.

tiny: încetează.

eu: ce să-ncetez?

tiny: încetează să mai vorbești cu mine ca și când aș fi prost. nu sunt prost.

eu: știu că nu ești prost. da' e clar ca bună ziua că ai făcut un lucru prostesc.

nici măcar nu a pornit motorul. încă stăm în parcare.

tiny: nu așa trebuia să se desfășoare ziua asta.

eu: păi, știi ceva? de obicei n-ai niciun control asupra felului în care ți se desfășoară ziua.

tiny: încetează. te rog. vreau să fie o zi plăcută.

pornește mașina. e rândul meu să trag adânc aer în piept. cine naiba își dorește să fie ăla care-i spune copilului că moș crăciun nu există? ăsta e adevărul, nu? da' tot ești un dobitoc că i-o zici.

tiny: hai să mergem undeva unde-ți dorești să mergi. unde să fie? du-mă într-un loc care contează pentru tine.

eu: cum ar fi?

tiny: cum ar fi… nu știu. eu, dacă simt nevoia să mă simt mai bine, mă duc singur la super target. nu știu de ce, dar când văd toate lucrurile alea, mă simt fericit. probabil că e design-ul. nici nu trebuie să cumpăr ceva. doar când văd toți oamenii la un loc, toate

lucrurile pe care *aș putea* să le cumpăr… toate culorile, raion după raion… câteodată am nevoie de asta. pentru jane, e magazinul de muzică indie, unde mergem ca ea să se uite la viniluri vechi, în timp ce eu mă uit la toate cd-urile cu trupe de băieți din coșul de doi dolari și încerc să-mi dau seama care e cel mai drăguț. sau, pentru celălalt will grayson, e un parc de la noi din oraș, unde joacă toate echipele din ligile mici. și îi place la nebunie să stea pe banca echipei pentru că, atunci când nu e nimeni în zonă, e foarte liniște acolo. când nu se joacă niciun meci, poți să stai acolo și tot ce există sunt lucrurile care s-au petrecut în trecut. cred că fiecare dintre noi are un loc din ăsta. și tu trebuie să ai un loc din ăsta.

mă gândesc bine la asta câteva momente, dar îmi dau seama că, dacă aveam un loc din ăsta, aș fi știut imediat. dar, pentru mine, niciun loc nu contează pe bune. nici măcar nu mi-a trecut prin minte că ar trebui să am un loc care să conteze pentru mine.

clatin din cap.

eu: nimic.

tiny: ei, hai. trebuie să fie un loc.

eu: dar nu e, ok? doar acasă la mine. camera mea. aia e.

tiny: bine… atunci unde e cel mai apropiat leagăn?

eu: faci mișto de mine?

tiny: nu. trebuie să fie un leagăn pe aici.

eu: la gimnaziu, cred. dar nu s-au terminat încă orele. dacă ne prind acolo, or să creadă că răpim copii. eu o să fiu ok, dar pun pariu că tu o să fii luat drept adult.

tiny: bine, în afară de gimnaziu.

eu: cred că vecinii mei au unul.

tiny: părinții lucrează?

eu: cred că da.

tiny: și copiii sunt încă la școală. perfect! arată-mi calea.

așa ajungem să parcăm în fața casei mele și să dăm iama în curtea vecinilor. leagănul e destul de trist, cum sunt leagănele, dar măcar e pentru copii mai mari, nu pentru țânci.

eu: tu n-ai de gând să stai pe ăla, nu?

dar are. și jur că suportul de metal se îndoaie puțin. face semn spre leagănul de lângă el.

tiny: hai și tu cu mine.

probabil că sunt zece ani de când n-am mai stat într-un leagăn. o fac doar ca să-i închid pentru o secundă gura lui tiny. niciunul dintre noi nu se leagănă pe bune — nu cred că suportul ar face față. doar stăm acolo, dându-ne huța. tiny se răsucește, ca să stea cu fața la mine. mă răsucesc și eu, cu picioarele pe pământ ca să nu mi se desfacă lanțul.

tiny: ei, nu că-i mai bine?

și nu pot să mă abțin. îi zic

eu: mai bine decât ce?

tiny râde și clatină din cap.

eu: ce? de ce dai din cap?

tiny: nimic.

eu: zi-mi.

tiny: e doar amuzant.

eu: CE e amuzant?

tiny: tu. și eu.

eu: mă bucur că ți se pare amuzant.

tiny: mi-ar plăcea să ți se pară și ție mai amuzant.

nici măcar nu mai știu despre ce vorbim.

tiny: vrei să-ți spun o metaforă excelentă pentru iubire?

eu: am senzația că tocmai o să-mi spui.

se întoarce și face o încercare să se legene mai sus. leagănul geme atât de tare, că tiny se oprește și se răsucește la loc spre mine.

tiny: frumoasa adormită.

eu: frumoasa adormită?

tiny: da, pentru că trebuie să răzbați printr-un desiș uriaș de spini ca să ajungi la frumoasă și, chiar și așa, când ajungi acolo, tot trebuie să o trezești.

eu: deci eu sunt desișul?

tiny: și frumoasa, care nu e încă suficient de trează.

nu punctez că tiny e departe de cel la care se gândesc fetițele când le spui cuvintele *prințul fermecat*.

eu: nu mă miră că gândești așa.

tiny: de ce?

eu: păi, viața ta e un musical. la propriu.

tiny: ți se pare că acum cânt?

aproape că da. mi-ar plăcea la nebunie să trăiesc în lumea lui de desene animate pe muzică, în care vrăjitoarele ca maura sunt spulberate cu un cuvânt eroic și toate creaturile pădurii sunt fericite când doi tipi gay merg de mână prin poiană, iar gideon e pețitorul ușuratic și tălâmb cu care știi că prințesa nu poate să se mărite, pentru că inima ei aparține bestiei. sunt convins că e o lume minunată, unde lucrurile astea chiar se petrec. o lume bogată, răzgâiată, plină de culoare. poate că într-o zi o să am onoarea s-o vizitez, dar mă-ndoiesc. lumile de felul ăsta nu prea emit vize pentru distrușii ca mine.

eu: mă miră cum de cineva ca tine poate să bată atâta drum ca să fie cu cineva ca mine.

tiny: nu începe iar cu asta!

eu: poftim?

tiny: tot timpul avem discuția asta. dar dacă te concentrezi mereu la cum de e atât de rău, n-o să-ți dai seama niciodată cum de e așa de bine.

eu: ție ți-e ușor să zici!

tiny: ce vrei să spui?

eu: cam fix asta. o să fac o împărțire a propoziției pentru tine. *ție* — opusul lui „mie". *ți-e ușor* — fără niciun fel de

dificultate. *să zici* — să rostești, câteodată *ad nauseam*. ți-e atât de bine că nu-ți dai seama că, atunci când ți-e rău, nu e o alegere pe care s-o faci.

tiny: știu asta. eu nu ziceam…

eu: așa?

tiny: eu înțeleg.

eu: tu NU înțelegi. pentru că ție ți-e ușor.

acum l-am enervat. se dă jos din leagăn și se proțăpește în fața mea. are o venă pe gât care îi pulsează. nu poate să arate nervos fără să arate, în același timp, și trist.

tiny: ÎNCETEAZĂ SĂ-MI SPUI ÎNTRUNA CĂ MI-E ATÂT DE UȘOR! tu ai cea mai mică idee despre ce vorbești? pentru că și eu sunt om. am și eu probleme. și, chiar dacă poate nu sunt problemele tale, tot probleme sunt.

eu: cum ar fi?

tiny: poate că n-ai observat, dar nu sunt ceea ce ai numi în mod convențional frumos. de fapt, ai putea să zici că sunt chiar opusul. *să zici*, știi tu — să rostești, câteodată *ad nauseam.* tu crezi că există vreun minut din vreo zi în care să nu fiu conștient de cât de mare sunt? tu crezi că trece vreun singur minut fără să nu mă gândesc la cum mă văd oamenii? cu toate că nu am niciun fel de control asupra chestiei ăsteia? nu mă înțelege greșit — îmi iubesc corpul. dar nu sunt chiar atât de idiot încât să cred că toată lumea îl iubește. ce mă înfurie pe bune — ce mă *deranjează* pe bune — e că numai asta văd oamenii. încă de când eram un puști nu-chiar-atât-de-mic. *hei, tiny, vrei să te joci fotbal? hei, tiny, câți burgeri ai mâncat azi? hei, tiny, îți rătăcești vreodată puța pe-acolo, pe jos? hei, tiny, o să joci în echipa de baschet, chiar dacă-ți place sau nu. doar nu încerca să te*

uiți la noi din vestiar! ție chestiile astea îți sună ușor, will?
vreau să zic ceva, dar ridică mâna.

tiny: știi ceva? eu sunt total împăcat cu faptul că sunt corpolent. și sunt gay cu mult dinainte să fi știut ce e ăla sex. ăsta sunt și e minunat. nu vreau să fiu slab sau frumos într-un mod convențional sau hetero sau genial. nu, ce vreau eu de fapt — și ce nu primesc niciodată — e să fiu *apreciat*. tu știi cum e să muncești atât de tare ca să te asiguri că toată lumea e fericită și să nu vadă nici măcar o singură persoană chestia asta? pot să mă zbat ca un pește pe uscat să-i aduc împreună pe celălalt will grayson și pe jane — niciun pic de apreciere, numai suferință. scriu tot musicalul ăsta care, în principiu, e despre iubire și personajul principal — în afară de mine, normal — e phil wrayson, care trebuie să-și dea seama de niște lucruri, dar una peste alta e un tip minunat. dar will pricepe asta? nu. se panichează tot. fac orice îmi stă în putință să fiu un iubit bun pentru tine — niciun pic de apreciere, numai suferință. încerc să fac musicalul ăsta ca să exprim ceva, ca să arăt că toți avem despre ce cânta — niciun pic de apreciere, numai suferință. musicalul ăsta e un dar, will. darul pe care eu îl fac lumii. nu e despre mine. e despre ce am eu de împărtășit. există o diferență — eu o văd, dar mi-e teamă că sunt singurul ciudat care o vede. crezi că mie mi-e ușor, will? chiar mori de nerăbdare să te pui în pielea mea? pentru că, în fiecare dimineață când mă trezesc, trebuie să mă conving că, da, până la sfârșitul zilei, o să fiu în stare să fac ceva bun. asta e tot ce pretind — să fiu în stare să fac ceva bun. nu pentru mine, plângăcios tâmpit ce ești și pe care, întâmplător, îl plac foarte,

foarte mult. dar pentru prietenii mei. pentru alți oameni.

eu: dar de ce eu? adică, ce vezi la mine?

tiny: ai inimă, will. ba chiar o mai și lași să iasă la iveală din când în când. asta văd la tine. și văd că ai nevoie de mine.

clatin din cap.

eu: tu chiar nu pricepi? eu n-am nevoie de nimeni.

tiny: asta nu înseamnă decât că ai și mai multă nevoie de mine.

îmi e atât de clar.

eu: tu nu ești îndrăgostit de mine. ești îndrăgostit de nevoia mea.

tiny: cine a zis că aș fi îndrăgostit de ceva? am zis: „plac foarte, foarte mult".

se oprește.

tiny: așa se întâmplă mereu. cu mici variații.

eu: îmi pare rău.

tiny: toți spun „îmi pare rău".

eu: nu pot să fac chestia asta, tiny.

tiny: poți, dar nu o s-o faci. pur și simplu, nu o s-o faci.

gen, nu e nevoie să-i dau papucii, pentru că el a purtat deja discuția asta în minte. ar trebui să mă simt ușurat că nu trebuie să zic nimic. în loc de asta, mă simt și mai aiurea.

eu: nu e vina ta. doar că eu nu pot să simt nimic.

tiny: pe bune? tu nu simți nimic acum? chiar nimic?

vreau să-i spun: nu m-a învățat nimeni niciodată cum să iau lucrurile astea. dar atunci când lași ceva în urmă, n-ar trebui să fie nedureros, dacă tu n-ai învățat niciodată cum să păstrezi ce ai?

tiny: o să mă duc acum.

și eu o să rămân. o să rămân în leagănul ăsta până se duce. o să rămân tăcut până se urcă în

mașină. o să rămân nemișcat până aud că pornește mașina și că pleacă. o să fac ca de obicei, alegerea greșită, pentru că nu știu cum să trec de hățișul minții mele și să ajung la ceea ce ar trebui să fac. o să rămân la fel, și la fel, și la fel, până când asta o să mă omoare.

trece o vreme până când sunt în stare să recunosc că da, chiar dacă îmi spun că nu simt nimic, e o minciună. aș vrea să zic că am remușcări, regrete sau că mă simt vinovat. dar niciunul dintre cuvintele astea nu pare suficient. ceea ce simt e rușine. o rușine crudă, scârboasă. nu vreau să fiu persoana care sunt. nu vreau să fiu persoana care a făcut ce tocmai am făcut eu.

de fapt, nici măcar nu e vorba de tiny.

sunt îngrozitor.

sunt nemilos.

mă sperie că lucrurile astea chiar sunt adevărate.

o iau la fugă înspre casă. încep să suspin — nici măcar nu mă gândesc la asta, dar corpul mi se face bucăți. îmi tremură mâna atât de tare, că scap cheile înainte să apuc să le bag în ușă. casa e goală. în mine e un gol. încerc să mănânc. încerc să mă târăsc în pat. nimic nu funcționează. simt lucruri. simt totul. și trebuie să știu că nu sunt singur. așa că apuc telefonul. nici măcar nu mă gândesc la ce fac. apăs pe număr, aud că sună și, imediat ce mi se răspunde, urlu în telefon:

eu: TE IUBESC. MĂ AUZI, CĂ TE IUBESC?

strig cuvintele, care sună atât de furioase, și speriate, și penibile, și disperate. la celălalt capăt, maică-mea mă întreabă ce am pățit, unde sunt, ce se întâmplă, iar eu îi spun că sunt acasă și că totul e vraiște, la care ea zice că vine acasă în zece minute, sunt ok zece minute? și vreau să-i spun că sunt ok, pentru că asta vrea să audă, dar apoi îmi dau seama că poate ar vrea să știe fix adevărul, așa că-i spun că simt lucruri, chiar simt și ea îmi zice

că normal că simt, dintotdeauna am avut sentimente și tocmai asta îmi face viața grea uneori.

doar faptul că-i aud vocea mă face să mă simt puțin mai bine și îmi dau seama că, da, apreciez ce-mi spune, apreciez ce face și trebuie să-i spun și ei asta. chiar dacă nu o spun imediat, pentru că mă gândesc că asta doar o s-o îngrijoreze și mai mult, dar când ajunge acasă îi spun și ea îmi răspunde că știe.

îi povestesc puțin despre tiny și îmi spune că punem prea multă presiune pe noi și că nu trebuie să fie iubire din prima și, de fapt, poate să nu fie iubire deloc. vreau s-o întreb care variantă a fost cu tatăl meu și când anume s-a transformat totul în ură și tristețe. dar poate că, de fapt, nu vreau să știu. nu chiar acum.

maică-mea: nevoia nu e niciodată o bază solidă pentru o relație. trebuie să fie mult mai mult de-atât.

e bine să vorbesc cu ea, dar e și ciudat, pentru că e maică-mea și nu vreau să fiu unul dintre copiii ăia care cred că mama e cel mai bun prieten al lor. când îmi revin cât de cât, orele s-au terminat de mult și mă gândesc că pot să intru online, să văd dacă e gideon. pe urmă îmi dau seama că pot să-i trimit un sms în loc. pe urmă îmi dau seama că pot chiar să-l sun. într-un sfârșit, îmi dau seama că pot chiar să-l sun și să văd dacă nu are chef să facă ceva. pentru că e prietenul meu și asta fac prietenii.

sun, răspunde. am nevoie de el, răspunde. mă duc la el acasă și îi povestesc ce s-a întâmplat, răspunde. nu e cum era cu maura, care voia mereu să o ia pe calea întunecată. nu e cum era cu tiny, care avea toate așteptările alea de la mine — să fiu un iubit bun, orice ar însemna asta. nu, gideon e gata să creadă și ce-i mai bun, și ce-i mai rău în mine. cu alte cuvinte: adevărul.

după ce stăm de vorbă, mă întreabă dacă am de gând să-l sun pe tiny. îi spun că nu știu.

abia târziu de tot mă hotărăsc. sunt pe messenger și văd că e și el.

nu prea cred că pot să salvez relația noastră ca iubiți, dar cel puțin vreau să-i spun că, deși s-a înșelat în ce mă privește pe mine, nu s-a înșelat în ce-l privește pe el. adică, cineva trebuie să încerce să facă bine pe lume.

așa că fac o încercare.

8:15pm

willupleasebequiet: bluejeanbaby?

willupleasebequiet: tiny?

8:18pm

willupleasebequiet: ești?

9:33pm

willupleasebequiet: ești?

10:10pm

willupleasebequiet: te rog?

11:45pm

willupleasebequiet: ești?

1:03am

willupleasebequiet: ești?

willupleasebequiet: ești?

willupleasebequiet: ești?

willupleasebequiet: ești?

willupleasebequiet: ești?

---

[9] *Grey*, în engleză, înseamnă „gri“. (*N. t.*)

capitolul șaptesprezece

Cu trei zile înainte de piesă, eu și Tiny ne vorbim din nou în timp ce așteptăm să înceapă ora de introducere în analiză, dar cuvintele noastre sunt goale. El se așază lângă mine și zice: „Salut, Grayson“ și eu zic: „Salut“ și el zice: „Care mai e treaba?“ și eu zic: „Mai nimic, tu?“ și el zice: „Mai nimic. Îmi mănâncă ficații piesa, frate“ și eu zic: „Sunt convins“ și el zice: „Te vezi cu Jane, gen?“ și eu zic: „Cumva, mda“ și el zice: „Bestial“ și eu zic: „Mda. Ce mai face celălalt Will Grayson?“ și el zice: „Bine“ și asta e tot. Sincer, să vorbesc cu el e mai rău decât să nu. Să vorbesc cu el mă face să mă simt că mă înec în apă călâie.

Când ne întâlnim după prima oră, Jane stă cu mâinile la spate lângă dulapul meu și, în clipa în care mă apropii de ea, e momentul ăla ciudat, dar nu neplăcut de să-ne-sărutăm-sau-nu sau, cel puțin, eu cred că e genul ăla de moment, dar apoi ea zice:

— Nasol cu Tiny, nu?

— Ce anume?

— El și celălalt Will Grayson. *Kaput*.

Mă uit la ea, consternat.

— Nu, tocmai a zis că-s OK. L-am întrebat la ora de introducere în analiză.

— Ieri s-a întâmplat, cel puțin așa mi-au zis Gary și Nick și încă alți douăștrei de oameni care mi-au povestit despre asta. Într-un leagăn, se pare. Ah, ce metaforă.

— Păi, și-atunci, de ce nu mi-a zis?

Aud cum ridic tonul în timp ce întreb.

Jane mă ia de mână și se ridică pe vârfuri, ca să-mi spună la ureche:

— Hei!

După care mă uit la ea, încercând să mă comport ca și cum nu mi-ar păsa.

— Hei! zice ea din nou.

— Hei!

— Doar purtați-vă și voi din nou normal unul cu altul, ce zici? Doar *vorbește* cu el, Will. Nu știu dacă ai observat, dar totul îți merge mai bine atunci când vorbești cu oamenii.

— Vrei să vii pe la mine după ore? o întreb.

— Categoric. Zâmbește, după care face o semipiruetă pe loc și pleacă. Face câțiva pași înainte să se întoarcă și să zică: Vorbește. Cu. Tiny.

O vreme, stau pur și simplu acolo, la dulapul meu. Chiar și după ce se sună. Știu de ce nu mi-a zis: nu e din cauză că se simte ciudat că, pentru prima oară în istoria umanității, el e singur și eu sunt luat (cumva). A zis că celălalt Will Grayson e bine pentru că eu nu contez.

Tiny poate să te ignore atunci când e îndrăgostit. Dar când Tiny Cooper te minte în legătură cu suferința lui, detectorul Geiger a declanșat ciocanul. Radiația a fost eliberată. Prietenia e moartă.

În aceeași zi, după ore, Jane e la mine acasă și stă de partea cealaltă a unei table de scrabble. Pun cuvântul *venera*, care e un cuvânt excelent, dar care îi deschide în același timp posibilitatea de a tripla punctajul cuvântului ei.

— Oh, Doamne, te iubesc, zice ea și probabil că e destul de aproape de adevăr, pentru că dacă ar fi zis-o acum o săptămână probabil că nu aș fi luat-o nicicum, dar acum planează în aer la nesfârșit, până când ea împrăștie stânjeneala momentului, zicând: Ăsta ar fi un lucru ciudat pe care să i-l spui cuiva cu care abia ai început să fii împreună! Frățioare, chiar e ciudat! După un moment de tăcere, îi dă mai departe: Hei, ca să prelungim ciudățenia, noi suntem împreună?

Expresia îmi strânge un pic stomacul și-i zic:

— Putem să nu fim ne-împreună?

Zâmbește și pune cuvântul *intimidat* pentru treizeci și șase de puncte. E absolut incredibil,

totul. Omoplații ei sunt incredibili. Plăcerea ei ironică și intensă pentru dramele TV din anii ’80 e incredibilă. Felul în care râde chiar zgomotos la glumele mele e incredibil — și toate astea nu fac decât să fie și mai incredibil că ea nu umple golul lăsat de absența lui Tiny.

Ca să fiu total sincer, am simțit-o semestrul trecut când a candidat ca președinte al Frontului Hetero-Gay și eu am ajuns în Grupul de Prieteni. Probabil de-aia am trimis scrisoarea editorului și am semnat-o. Nu pentru că voiam să știe toată școala că eu am scris-o, ci pentru că voiam să știe Tiny.

A doua zi, mama mă lasă devreme la școală. Mă duc și strecor un bilețel în dulapul lui Jane, gest din care mi-am făcut un obicei. E întotdeauna un vers sau două găsite prin vreun poem din antologia gigantică din care ne preda profu’ de engleză dintr-a zecea. Am zis că n-o să fiu genul de prieten care-i citește poezii și nici nu sunt, dar presupun că sunt genul de nemernic siropos care-i împănează diminețile cu versuri.

Cele de azi: „Te văd mai bine în întuneric / Nu-mi trebuie lumină“ — Emily Dickinson.

După care mă așez în banca mea la ora de introducere în analiză, cu douăzeci de minute mai devreme. Încerc să învăț ceva la chimie, dar renunț după douăzeci de secunde. Îmi scot telefonul și-mi verific e-mailul. Nimic. Mă tot uit la locul lui, pe care-l umple cu o desăvârșire inimaginabilă pentru noi, ceilalți.

Mă hotărăsc să-i scriu un e-mail, tastând cu degetul mare pe tastatura mea minusculă. De fapt, doar îmi omor timpul. Tot folosesc cuvinte inutil de lungi, pentru că așa se scurg minutele mai repede.

nu e vorba că simt o dorință mistuitoare să fim prieteni, dar mi-ar plăcea să fie totul clar. așa, deși rațional știu că plecarea ta din viața mea e o binecuvântare plină de

mărinimie, că în majoritatea zilelor nu ești decât o povară de 150 de kile în spinarea mea și că în mod evident nu m-ai plăcut niciodată. m-am plâns mereu de tine și de masivitatea ta generală, iar acum mi-e dor de ea. o chestie valabilă pentru toți tipii, ai spune. nu știu niciodată ce au, până când nu mai au. și poate că ai dreptate, tiny. îmi pare rău de will grayson. de amândoi.

Se sună în sfârșit de prima oră. Salvez e-mailul ca ciornă.

Tiny se așază lângă mine și zice: „Hei, Grayson“ și eu zic: „Hei, care-i treaba?“ și el zice: „OK, frate. Repetiții cu costume azi“ și eu zic: „Bestial“ și el zice: „Tu cum mai ești?“ și eu zic: „Mă rupe lucrarea asta la engleză“ și el zice: „Mda, și eu sunt în budă cu notele“ și eu zic: „Mda“, după care se sună iar și ne îndreptăm atenția spre dom' Applebaum.

* * *

Patru ore mai târziu: sunt în mijlocul rândului care se îmbulzește să iasă din clasa de fizică, la a cincea oră, când îl văd pe Tiny mergând pe lângă geam. Se oprește, se întoarce dramatic spre ușă și mă așteaptă.

— Ne-am despărțit, spune, ca și cum ar enunța pur și simplu o realitate.

— Am auzit. Mersi că m-ai anunțat — după ce ai zis la toată lumea.

— Mda, mă rog.

Oamenii se perindă pe lângă noi de parcă am fi un cheag de sânge pe artera coridorului.

— Repetițiile o să se întindă până târziu — o să facem o repetiție generală după costume –, dar vrei să luăm cina? Hot Dog Palace sau ceva de genu'?

Mă gândesc câteva momente, cu mintea la e-mailul netrimis din folderul de ciorne, la celălalt Will Grayson, la Tiny pe scenă spunând adevărul despre mine pe la spatele meu, după care zic:

— Nu cred. M-am săturat să fiu Planul tău B, Tiny.

Evident că nu-l tulbură.

— Păi, atunci bănuiesc că ne vedem la piesă.

— Nu știu dacă reușesc să ajung, dar, mda, o să încerc.

E greu să-i citești expresia lui Tiny, dar cred că l-am lovit. Nu știu exact de ce vreau să-l fac să se simtă ca ultimul om, dar asta vreau.

Merg s-o caut pe Jane la dulapul ei, când apare în spatele meu și zice:

— Pot să vorbesc un minut cu tine?

— Poți să vorbești miliarde de minute cu mine.

Îi zâmbesc.

Ne pitim într-o clasă abandonată de spaniolă. Ea răsucește un scaun și se așază, ținând spătarul ca pe un scut. Poartă un tricou mulat pe sub paltonul pe care chiar acum și-l dă jos — și arată îngrozitor de bine, atât de bine că mă întreb cu voce tare dacă nu putem să vorbim acasă.

— Îmi distrag atenția la tine acasă.

Ridică din sprâncene și zâmbește, dar surprind falsitatea gestului.

— Ai zis ieri că nu suntem ne-împreună, nu e mare chestie și-mi dau seama că a trecut doar o singură săptămână, dar eu chiar nu vreau să nu fiu ne-împreună cu tine; vreau să fiu prietena ta sau nu și cred că până acum ar fi trebuit să fii apt să iei măcar o decizie temporară pe subiect, fiindcă știu că eu sunt.

Se uită în jos o secundă și observ că părul ei cu cărare pe mijloc face un zigzag involuntar în creștet. Trag aer în piept să vorbesc, dar ea continuă:

— Plus de asta, n-o să fiu *devastată* sau ceva, oricum ar fi. Nu sunt genul ăla de persoană. Cred doar că dacă nu *spui* lucrurilor pe nume, uneori lucrurile nu devin adevărate, știi, și eu…

Dar atunci eu ridic un deget, pentru că am nevoie să aud ce tocmai a spus și ea vorbește prea repede ca să țin șirul. Rămân cu mâna ridicată, gândindu-mă la asta: *dacă nu spui lucrurilor pe nume, uneori lucrurile nu devin adevărate.*

Îmi așez mâinile pe umerii ei.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva. Îmi place mult de tot de tine. Ești incredibilă și chiar vreau să fiu prietenul tău, pentru ce tocmai ai zis și pentru că tricoul ăsta mă face să vreau să te iau acasă și să-ți fac lucruri de nespus în cuvinte, în timp ce ne uităm la videouri cu Sailor Moon. Dar, dar, dar ai absolută dreptate când zici să spui lucrurilor pe nume. Cred că dacă ții cutia închisă pentru prea mult timp chiar omori pisica. Și… Doamne, sper să nu iei asta personal… dar îmi iubesc cel mai bun prieten mai mult decât orice pe lume.

Se uită la mine cu o încruntătură confuză.

— Da. Îl iubesc, în pana mea, pe Tiny Cooper.

— Ăăă, bine. Acum îmi zici să fiu prietena ta sau îmi spui că ești gay?

— Primul lucru. Cel cu prietena. Tre' să mă duc să dau de Tiny.

Mă ridic, o pup pe zigzagul din creștet și apoi mă car.

Îl sun în timp ce alerg pe terenul de fotbal, ținând apăsată tasta 1 pentru apelare rapidă. Nu răspunde, dar cred că știu unde crede el că merg, așa că mă duc acolo.

Când văd parcul la stânga, încetinesc pasul; respir gâfâit și umerii îmi iau foc sub bretelele rucsacului. Totul depinde de el, dacă e sau nu la banca echipei, și e atât de improbabil să se ducă acolo, cu trei zile înainte de premiera piesei, iar eu încep să mă simt ca un idiot în timp ce merg: are telefonul închis pentru că e la repetiții și eu fug *aici* în loc să fug la sala de festivități, ceea ce înseamnă că acum o să trebuiască să fug *înapoi* la

sala de festivități, iar plămânii mei nu au fost proiectați pentru un uz atât de riguros.

Încetinesc și mai mult când ajung la parc, pe de-o parte pentru că nu mai pot să respir și, pe de altă parte, pentru că, atâta timp cât nu pot să văd banca echipei, el e și nu e acolo. Mă uit la un cuplu care se plimbă pe pajiște, știind că ei pot să vadă banca echipei și încercând să-mi dau seama din privirea lor dacă văd o siluetă gigantică stând pe banca de pe terenul Ligii Mici. Dar în ochii lor nu pot să citesc nimic, așa că doar mă uit la ei cum se țin de mână și se plimbă.

Într-un final, banca îmi apare în raza vizuală. Și să fiu al naibii dacă Tiny nu stă fix pe mijlocul băncii ăleia de lemn.

Mă duc într-acolo.

— Nu aveai repetiții cu costume?

Nu zice nimic, până când mă așez lângă el pe lemnul rece al băncii.

— Au nevoie de o repetiție generală fără mine. Altfel, s-ar putea să se răscoale. O să facem și cu costume un pic mai încolo, diseară.

— Și… ce te aduce aici?

— Mai știi, când ți-am mărturisit prima dată că sunt gay, ziceai, în loc de „Tiny joacă pentru echipa adversă“ că „Tiny joacă pentru White Sox“.

— Aha. E o chestie homofobă? întreb eu.

— Neah. Mă rog, probabil că e, dar nu mă deranja pe mine. În fine, vreau să-mi cer scuze.

— Pentru ce?

Se pare că am rostit cuvintele magice, pentru că Tiny trage adânc aer în piept înainte să înceapă să vorbească, ca și cum — surpriză — ar avea multe de zis.

— Pentru că nu ți-am spus în față ceea ce i-am zis lui Gary. N-am de gând să-mi cer scuze că am spus-o, pentru că e adevărat. Tu și regulile tale tâmpite. Și devii cam atârnache câteodată și e un pic de Regina Dramei în toată parada ta anti-Regina Dramei și știu că sunt dificil, dar la fel ești

și tu, și tot rolul ăsta al tău de a te folosi de orice chiar s-a învechit, și mai ești și atât de egocentric.

— Zise ciob de oală spartă, spun eu, încercând să nu mă oftic.

Tiny e îngrozitor de talentat când vine vorba să înțepe bula de iubire pe care o simțeam pentru el. Probabil că de asta i se dau papucii atât de des, mă gândesc.

— Ha! Corect. Corect. Nu zic că eu sunt inocent. Zic că și tu ești vinovat.

Cuplul iese din orizontul meu vizual. Și atunci mă simt în sfârșit pregătit să alung tremuratul care, în ochii lui Tiny, se pare că e slăbiciune. Mă ridic în picioare, ca el să fie nevoit să se uite la mine și eu să mă uit la el și, o dată în viață, sunt mai înalt decât el.

— Te iubesc, îi spun.

Își înclină capul grăsan și iubibil ca un cățeluș nedumerit.

— Ești un prieten îngrozitor, îi spun. Îngrozitor! Mă lași baltă total ori de câte ori ai câte un nou iubit, după care vii la mine pe coate când ți se frânge inima. Nu mă asculți. Nici măcar nu pare că mă *placi*. Devii obsedat de piesă și mă ignori total, în afară de momentul când mă insulți pe la spate, dar în fața prietenului nostru, și îți exploatezi viața și oamenii despre care spui că-ți pasă, ca piesulica ta să-i facă pe ceilalți să te iubească și să zică ce bestial ești tu și cât de liber ești și cât de nemaipomenit de gay, dar știi ceva? Să fii gay nu e o scuză să te comporți ca o pulă. Dar ești singurul pe care îl am pe apelare rapidă, și vreau să rămâi acolo, și-mi pare rău că și eu sunt un prieten îngrozitor, și te iubesc.

— Grayson, te dai la mine? Pentru că eu, adică n-o lua personal, dar mai degrabă m-aș face hetero decât să fiu gay cu tine.

— NU. Nu nu nu. Nu vreau să ți-o *trag*. Doar te *iubesc*. De când cel căruia vrei să i-o tragi a devenit totul? De când cel căruia vrei să i-o tragi a

devenit singura persoană pe care ajungi s-o iubești? E atât de retard, Tiny! Adică, Doamne, cui îi pasă de sex?! Oamenii se poartă de parcă ar fi cel mai important lucru pe care-l fac ființele umane, da' hai să fim serioși. De când viața noastră conștientă se învârte în jurul unui lucru pe care pot să-l facă și *melcii fără cochilie*? Adică, cui vrei să i-o tragi și dacă i-o tragi? Astea sunt întrebări importante, presupun. Dar nu sunt *atât* de importante. Știi ce e important? Pentru cine ai *muri*? Pentru cine te trezești la cinci patrușcinci dimineața, chiar dacă nici măcar nu știi de ce are nevoie de tine? Cui i-ai șterge mucii de la nas când se îmbată?!

Urlu, gesticulez și nici măcar nu bag de seamă, până nu rămân fără întrebări importante, că Tiny plânge. Și-apoi, încet, cu cea mai înceată voce pe care-am auzit-o vreodată de la Tiny, zice:

— Dac-ai putea scrie o piesă despre cineva…, după care vocea i se stinge.

Mă așez lângă el și îmi pun brațul în jurul lui.

— Ești OK?

Cumva, Tiny Cooper reușește să se consoleze, astfel încât capul lui mare plânge pe umărul meu mic. Și, după o vreme, zice:

— Lungă săptămână. Lungă lună. Lungă viață.

Își revine rapid, ștergându-și ochii cu gulerul întins de la tricoul polo pe care-l are pe sub un pulover cu dungi.

— Când ești cu cineva, ai indicatoare de-a lungul drumului, clar: te săruți, porți Discuția, rostești cele Două Cuvințele, stai într-un leagăn și te desparți. Poți să și marchezi punctele pe un grafic. Și te verifici tot timpul cu el: Pot să fac asta? Dacă spun asta, o s-o spui și tu? Dar, cu prietenia, nu e nimic de genul ăsta. Să fii într-o relație e ceva ce alegi. Să fii prieten cu cineva e, pur și simplu, ceva ce ești.

Un minut, mă uit în gol la terenul de fotbal din fața mea. Tiny oftează.

— Eu te-aș alege, îi spun. La naiba, chiar *te* aleg. Vreau să vii la mine acasă peste douăzeci de ani cu omul tău și cu puștii voștri adoptați și vreau, în pana mea, ca puștii noștri să se joace împreună și vreau, gen, să bem vin și să vorbim despre Orientul Mijlociu sau cine știe ce naiba o să vrem noi să facem când o să fim bătrâni. Suntem prieteni de prea multă vreme ca să alegem, dar dacă ar trebui să aleg, te-aș alege pe tine.

— Mda, în regulă. Devii un pic cam siropos, Grayson. Și mă cam panichează.

— Am înțeles.

— Gen, să nu-mi mai zici niciodată că mă iubești.

— Dar chiar te iubesc. Nu mi-e rușine cu asta.

— Pe bune, Grayson, potolește-te. Mă faci să vomit un pic în mine.

Mă pufnește râsul.

— Pot să te ajut cu piesa?

Tiny se caută în buzunar, scoate o foaie de caiet împăturită cu grijă și mi-o întinde.

— Credeam că nu mai întrebi, zice el rânjind.

> Will (și, într-o măsură mai mică, Jane),
>
> Mulțumesc pentru interesul cu care m-ați asistat la montarea piesei *Ține-mă aproape*. Aș aprecia în mod deosebit dacă voi doi ați sta în culise la premieră, pentru a supraveghea schimbarea costumelor și, în general, să mențineți calmul echipei (bine, hai c-o zic: al meu). De asemenea, veți avea o perspectivă excelentă a piesei.
>
> De asemenea, costumul lui Phil Wrayson este excelent așa cum e, dar ar fi chiar și mai bine dacă am avea niște haine Will Graysonești pe care să le poarte Gary.
>
> În continuare, credeam că voi avea timp să fac un mix pentru bucata dinainte

spectacolului, în care piesele cu număr impar să fie punk rock, iar melodiile cu număr par să fie din musicaluri. Iată că nu o să am timp să fac asta; dacă ați avea voi, ar fi cu adevărat fabulos. Formați un cuplu simpatic și a fost plăcerea mea deosebită să vă combin și nu am absolut niciun fel de resentiment pentru vreunul dintre voi că ați eșuat să-mi mulțumiți că v-am făcut dragostea posibilă.

Rămân…

Credinciosul vostru pețitor și slujitor…

Trudind singur și de curând fără pereche într-un ocean de durere

ca lumina să poată fi adusă în viețile voastre…

Tiny Cooper

Râd în timp ce o citesc și Tiny râde și el, încuviințând din cap și recunoscându-și propria măreție.

— Îmi pare rău de celălalt Will Grayson, îi zic.

Zâmbetul i se interiorizează, iar răspunsul lui pare mai degrabă îndreptat către tizul meu decât către mine.

— N-a mai fost niciodată cineva ca el.

Nu mă încred în vorbele lui atunci când le rostește, dar apoi răsuflă printre buzele țuguiate, cu ochii triști privind mijiți în zare și îl cred.

— Ar cam trebui să mă apuc de astea, nu? Mersi pentru invitația în culise.

El se ridică și începe să încuviințeze din cap, cum face el câteodată, încuviințarea repetitivă care-mi spune că se convinge pe el însuși de ceva.

— Mda, ar trebui să mă întorc și să înfurii echipa și distribuția cu indicațiile mele tiranice.

— Ne vedem mâine, îi zic.

— Și în toate celelalte zile, răspunde el, dându-mi una prea tare între omoplați.

<u>capitolul optsprezece</u>

încep să-mi țin respirația. nu ca atunci când treci pe lângă un cimitir sau ceva de genul. nu. încerc să văd cât de mult pot s-o țin până leșin sau mor. e un mod chiar convenabil de a da colțu' — poți s-o faci cam pe oriunde. în clasă. la prânz. la pisoar. în disconfortul propriei camere.

partea nașpa e că momentul vine mereu când inspir a doua oară. doar atât pot s-o duc.

am renunțat să mai știu ceva de tiny. l-am rănit, mă urăște — simplu. și acum, că el nu-mi mai scrie, îmi dau seama că nu-mi scrie nimeni. sau să-mi dea mesaje. sau doi bani pe mine.

acum, că el nu mai e interesat de mine, îmi dau seama că nimeni altcineva nu e prea interesat de mine.

bine, ar fi gideon. nu prea e el cine știe ce cu scrisul sau mesajele, dar când suntem la școală mă întreabă mereu cum merg lucrurile. și eu mă opresc mereu din ne-respirat ca să-i răspund. câteodată spun chiar adevărul.

> eu: pe bune, așa o să fie restul vieții mele? nu cred c-am dat cu subsemnatul la chestia asta.

știu că sună a retardeală adolescentină — acele! în inima mea! și-n ochii mei! –, dar tiparul pare să fie inevitabil. n-o să fiu niciodată mai talentat în a fi un om bun. o să fiu întotdeauna sângele și excrementele lucrurilor.

gideon: respiră doar.

și mă întreb de unde știe să zică asta.

singura dată când mă prefac că totul e în regulă e atunci când apare maura prin preajmă. nu vreau să mă vadă cum mă dezintegrez. în cel mai rău caz: calcă cioburile în picioare. cazul și mai rău de-atât: încearcă să le lipească la loc. îmi dau

seama: acum sunt cu ea unde era ea cu mine. de partea cealaltă a tăcerii. ai crede că tăcerea e liniștitoare. dar, în realitate, e dureroasă.

acasă, maică-mea mă supraveghează îndeaproape. ceea ce mă face să mă simt și mai rău, pentru că acum o pun și pe ea să treacă prin asta.

în noaptea aia — noaptea în care am futut toată treaba cu tiny — a ascuns bolul de sticlă pe care i l-a dat tiny. l-a pus deoparte, în timp ce dormeam. și partea tâmpită e că, atunci când am văzut că a dispărut, primul lucru la care m-am gândit a fost că-i e frică să nu-l sparg. pe urmă mi-am dat seama că nu încerca decât să mă protejeze, nu voia să-l văd și să mă supăr. la școală, îl întreb pe gideon

eu: de ce se zice *suspin*? n-are trebui să fie *jospin*?

gideon: mâine, la prima oră, deschid proces dicționarelor. o să facem merriam să-i mai pârâie încă o gaură de cur, în care o să îndesăm webster-ul.

eu: ce fraier ești.

gideon: doar în zilele mele bune.

nu-i spun lui gideon că mă simt vinovat în prezența lui. dacă se adeverește amenințarea pe care o simțea tiny? dacă eu îl înșelam fără ca măcar să știu?

eu: poți să înșeli pe cineva fără să știi?

nu pe gideon îl întreb chestia asta. ci pe maică-mea.

e atât de grijulie cu mine. merge în vârful picioarelor printre stările mele și se poartă de parcă totul ar fi în regulă. dar acum îngheață pur și simplu.

maică-mea: de ce mă întrebi asta? l-ai înșelat pe tiny?

și eu mă gândesc, ah, căcat, nu trebuia să pun întrebarea asta.

eu: nu. n-am făcut-o. de ce ești așa nervoasă?

maică-mea: nu contează.

eu: nu, ce? te-a înșelat tata?

ea clatină din cap.

eu: tu l-ai înșelat pe tata?

ea oftează.

maică-mea: nu. nu e asta. e… nu vreau să ajungi niciodată să înșeli. nu oameni. câteodată e în regulă să mai înșeli lucruri — dar să nu înșeli niciodată oameni. pentru că, odată ce ai început, e foarte greu să te mai oprești. îți dai seama cât de ușor e s-o faci.

eu: mamă?

maică-mea: asta e tot. de ce întrebi?

eu: fără niciun motiv. doar mă întrebam.

m-am întrebat mult în ultima vreme. câteodată, când trec de minutul impus până la care să-mi țin respirația, pe lângă că-mi imaginez că sunt mort, îmi mai imaginez și ce face tiny. câteodată îmi închipui că e și celălalt will grayson acolo. în cea mai mare parte a timpului, ei sunt pe scenă. dar nu înțeleg niciodată ce cântă.

și faza ciudată e că mă gândesc iarăși la isaac. și la maura. și ce ciudat e că o minciună m-a făcut cel mai fericit.

tiny nu răspunde la niciunul din mesajele mele online. și-apoi, în noaptea dinaintea musicalului, mă hotărăsc să tastez numele de utilizator al celuilalt will grayson. și iată-l. nu e ca și cum mă gândesc că o să înțeleagă absolut tot. ok, avem același nume, dar nu e ca și cum am fi gemeni la trup. nu e ca și cum el s-ar schimonosi de durere dacă mă ard eu sau așa ceva. dar, în noaptea aia din chicago, am simțit că înțelegea un pic. și, da, vreau și să știu dacă tiny e ok.

willupleasebequiet: hei

willupleasebequiet: sunt will grayson

willupleasebequiet: celălalt

WGrayson7: uau. salut.

willupleasebequiet: e în regulă? adică, să vorbesc cu tine.

WGrayson7: aha. ce faci treaz la 1:33:48?

willupleasebequiet: aştept să văd dacă la 1:33:49 o să fie mai bine. tu?

WGrayson7: dacă nu mă înşel, tocmai am văzut, via webcam, un număr revăzut dintr-un musical în care e implicată fantoma lui oscar wilde, în direct din dormitorul

WGrayson7: regizor-scriitor-vedetei-etc-etc musicalului

willupleasebequiet: cum a fost?

willupleasebequiet: nu.

willupleasebequiet: vreau să zic, cum e?

WGrayson7: sincer?

willupleasebequiet: da.

WGrayson7: nu cred că l-am văzut niciodată mai agitat. şi nu pentru că e regizor-scriitor-vedetă-etc-etc., ci pentru că înseamnă atât de mult pentru el, ştii? el chiar crede că poate să schimbe lumea.

willupleasebequiet: pot să-mi închipui.

WGrayson7: scuze, e târziu. şi nici măcar nu sunt sigur că ar trebui să vorbesc cu tine despre tiny.

willupleasebequiet: tocmai am verificat regulamentul intern aferent societăţii internaţionale a will grayson-ilor şi nu găsesc nimic despre asta. suntem pe un teritoriu vast şi neexplorat.

WGrayson7: exact. dăm de dragoni.

willupleasebequiet: will?

WGrayson7: da, will.

willupleasebequiet: el ştie că-mi pare rău?

WGrayson7: nuş'. din experienţa mea recentă, aş zice că durerea tinde să sufoce părerile de rău.

willupleasebequiet: pur și simplu, nu puteam să fiu omul ăla pentru el.

WGrayson7: omul ăla?

willupleasebequiet: cel pe care și-l dorește cu adevărat.

willupleasebequiet: aș vrea să nu fie totul doar o încercare și-o eroare.

willupleasebequiet: pentru că asta e, de fapt, nu?

willupleasebequiet: încercare și eroare.

willupleasebequiet: presupun că e un motiv pentru care nu i se zice „încercare și soluționare“

willupleasebequiet: e doar încercare-eroare

willupleasebequiet: încercare-eroare

willupleasebequiet: încercare-eroare

willupleasebequiet: scuze. mai ești?

WGrayson7: da.

WGrayson7: dacă mă prindeai acum două săptămâni, aș fi fost total de acord cu tine.

WGrayson7: acum nu mai sunt atât de sigur.

willupleasebequiet: de ce?

WGrayson7: păi, sunt de acord că „încercare și eroare“ e o denumire destul de pesimistă. și probabil că așa și e, în cea mai mare parte din timp.

WGrayson7: dar cred că ideea e că nu e doar încercare-eroare.

WGrayson7: în cea mai mare parte din timp e încercare-eroare-încercare

WGrayson7: încercare-eroare-încercare

WGrayson7: încercare-eroare-încercare

WGrayson7: și așa o să găsești chestia.

willupleasebequiet: chestia?

WGrayson7: știi tu. *chestia*.

willupleasebequiet: mda, *chestia*.

willupleasebequiet: încercare-eroare-încercare-chestia

WGrayson7: ei… n-am devenit chiar *atât* de optimist.

WGrayson7: e mai degrabă încercare-eroare-încercare-eroare-încercare-eroare-încercare-eroare-încercare-eroare-încercare… de cel puțin încă cinșpe ori… după aia încercare-eroare-încercare-dacă

willupleasebequiet: mi-e dor de el. dar nu în felul în care și-ar dori el să-mi fie dor.

WGrayson7: vii mâine?

willupleasebequiet: nu cred c-ar fi o idee bună. tu crezi?

WGrayson7: depinde de tine. ar putea fi încă o eroare. sau ar putea fi *dacă*. numai fă-mi o favoare și sună-mă înainte, ca să pot să-l pun în gardă.

pare cinstit. el îmi dă numărul lui de telefon și eu i-l dau pe al meu. îl trec în telefon ca să nu uit. când îmi cere numele cu care să introduc numărul, tastez pur și simplu *will grayson*.

willupleasebequiet: ăsta e secretul înțelepciunii tale, will grayson?

WGrayson7: cred că e din cauză că umblu cu oamenii care trebuie, will grayson.

willupleasebequiet: păi, mersi de ajutor.

WGrayson7: îmi place să fiu disponibil pentru toți foștii iubiți ai celui mai bun prieten al meu.

willupleasebequiet: îți trebuie o armată să-ți dai întâlnire cu tiny cooper.

WGrayson7: exact.

willupleasebequiet: noapte bună, will grayson.

WGrayson7: noapte bună, will grayson.

aș vrea să zic că asta mă liniștește. aș vrea să zic că adorm instantaneu. dar toată noaptea nu-mi vine în minte decât *încercare-eroare-?*

încercare-eroare-? încercare-eroare-?

până dimineață, sunt o epavă. mă trezesc și mă gândesc: *azi e ziua*. după care mă gândesc: *n-are nicio legătură cu mine*. nu e ca și cum l-aș fi ajutat măcar cu asta. doar că acum n-o să mai ajung s-o văd. știu că așa e cinstit, dar nu pare cinstit. pare că mi-am futut singur mințile.

maică-mea observă la micul dejun scârba incomparabilă pe care o am față de mine. probabil că felul în care scufund fulgii de cacao până îi inund de tot în lapte îi atrage atenția.

maică-mea: will, ce nu e-n regulă?

eu: ce e în regulă?

maică-mea: will…

eu: e-n regulă.

maică-mea: nu, nu e.

eu: cum poți să-mi spui că nu e? nu-i alegerea mea asta?

se așază în fața mea și își pune mâna peste a mea, cu toate că acum are pe încheietură o băltucă de lapte cu nuanțe de cacao.

maică-mea: tu știi cât obișnuiam eu să țip?

habar n-am despre ce vorbește.

eu: tu nu țipi. tu devii tăcută.

maică-mea (clătinând din cap): chiar și când erai tu mic, dar mai ales când eu și taică-miu treceam prin ce-am trecut… erau momente când trebuia să ies afară, să urc în mașină, să conduc până după colț și să țip până-mi exploda capul. țipam, țipam și țipam. câteodată, era doar zgomot. și câteodată înjurături — toate înjurăturile care-ți pot trece prin cap.

eu: îmi pot trece multe prin cap. Ai țipat vreodată „căcat-voiajor!“?

maică-mea: nu, dar…

eu: „futezător!“

maică-mea: will…

eu: ar trebui să încerci „futezător“. e cumva satisfăcător.

maică-mea: ideea era că sunt momente când trebuie să dai pur și simplu totul afară. toată furia, toată durerea.

eu: te-ai gândit să vorbești cu cineva despre asta? adică, am niște pastile care ar putea să te intereseze, dar cred că se presupune că-ți trebuie rețetă. e ok… nu-ți iau decât o oră din viață ca să-ți pună un diagnostic.

maică-mea: will.

eu: scuze. doar că nu e tocmai furie sau durere ce simt eu. doar furie pe mine.

maică-mea: tot furie e.

eu: dar nu crezi că asta n-ar trebui să se pună? adică, nu la fel de mult ca atunci când ești furios pe altcineva.

maică-mea: de ce în dimineața asta?

eu: cum adică?

maică-mea: de ce ești furios pe tine în mod deosebit în dimineața asta?

nu e ca și cum plănuiam să fac publicitate din faptul că sunt furios. mă cam strânge cu ușa. și eu, dintre toți oamenii, pot să respect asta. așa că-i spun că azi e ziua în care tiny își pune musicalul în scenă.

maică-mea: ar trebui să te duci.

acum e rândul meu să clatin din cap.

eu: în niciun caz.

maică-mea: caz. și, will?

eu: da?

maică-mea: ar trebui să vorbești și cu maura.

înfulec fulgii de ciocolată înainte să mai aibă vreo șansă să mă convingă. când ajung la școală, defilez la milimetru pe lângă maura și încerc să folosesc ziua ca motiv de distragere a atenției. încerc să fiu atent la ore, dar e atât de plictisitor, că parcă profii se chinuie să mă împingă înapoi la gândurile mele. mi-e teamă de ce-o să zică gideon dacă mă confesez lui, așa că încerc să mă prefac că

e o zi ca oricare alta și că nu indexez toate lucrurile pe care le-am făcut greșit în ultimele câteva săptămâni. oare chiar i-am dat o șansă lui tiny? n-ar fi trebuit să-l las să mă liniștească? n-ar fi trebuit s-o las și pe ea să-mi explice de ce-a făcut ce-a făcut?

până la urmă, la sfârșitul zilei, nu mai pot să fac față singur și gideon e cel la care vreau să apelez. o parte din mine speră că o să-mi spună că nu are de ce să-mi fie rușine, că nu am făcut nimic greșit. îl găsesc la dulapul lui și-i zic

eu: îți vine să crezi? maică-mea cică ar trebui să dau buzna la spectacolul lui tiny *și* să vorbesc cu maura.

gideon: ar trebui.

eu: ți-a folosit sor-ta gura pe post de pipă de tras droguri aseară? ai înnebunit?

gideon: n-am soră.

eu: mă rog. știi ce zic.

gideon: merg cu tine.

eu: ce?

gideon: iau mașina de la maică-mea. știi unde e școala lui tiny?

eu: glumești.

și acum e momentul când se întâmplă. e aproape uluitor, pe bune. gideon devine un pic — doar un pic — mai asemănător cu mine.

gideon: putem doar să ne băgăm picioarele în partea cu „glumești“? ce zici? eu nu spun că tu și tiny ar trebui să fiți împreună până la adânci bătrâneți și să aveți copii giganți și deprimați, cu perioade de slăbire maniacală, dar chiar cred că felul în care voi doi v-ați despărțit nu prea vă e de ajutor și pun pariu pe douăzeci de dolari, dacă aș avea douăzeci de dolari, că și el suferă de aceleași valuri de rahat de care suferi și tu. sau și-a găsit un iubit nou. pe care poate că-l cheamă tot will grayson. în orice caz, tu o să fii o așchie ambulantă, decât dacă nu-ți dă cineva

un șut în direcția lui, iar în cazul ăsta anume și în orice alt caz când ai nevoie de mine, eu sunt acel cineva. sunt cavalerul cu o jetta strălucitoare. sunt armăsarul tău, în pana mea.

eu: gideon, n-aveam nici cea mai mică idee…

gideon: taci, în pana mea, din gură.

eu: mai zi o dată.

gideon (râzând): taci, în pana mea, din gură!

eu: dar de ce?

gideon: de ce ar trebui să taci, în pana mea, din gură?

eu: nu… de ce ești *armăsarul meu, în pana ta*?

gideon: pentru că ești prietenul meu, cap sec. pentru că, dincolo de toată negarea aia, ești o persoană profund, dar profund, drăguță. și pentru că, de când mi-ai zis prima oară de el, mor să văd musicalul ăsta.

eu: ok, ok, ok.

gideon: și partea a doua?

eu: ce parte a doua?

gideon: să vorbești cu maura.

eu: glumești.

gideon: nici într-un caz. ai cinșpe minute, până aduc eu mașina.

eu: nu vreau.

gideon îmi aruncă o privire dură.

gideon: cât ai, trei ani?

eu: și de ce-ar trebui s-o fac?

gideon: pun pariu că poți să-ți răspunzi și singur.

îi spun că e total deplasat. mă expediază cu un gest din mână și zice că trebuie s-o fac și c-o să mă claxoneze el când ajunge, să mă ridice.

partea nasoală e că știu că are dreptate. în tot timpul ăsta, am crezut că tratamentul tăcerii funcționează. pentru că nu e ca și cum mi-ar fi dor de ea. pe urmă îmi dau seama că ideea nu e dacă

îmi e sau nu dor de ea. ideea e că port cu mine tot ce s-a întâmplat la fel de mult ca și ea. și am nevoie să mă scutur de tot. pentru că amândoi am turnat otravă în prietenia noastră otrăvită. și, cu toate că nu eu am inventat capcana unui prieten imaginar, în mod clar am contribuit și eu cu destule erori la încercările noastre. n-avem nicio șansă să găsim vreodată starea ideală a lui *dacă*. dar presupun că văd și eu acum că ar trebui să ajungem măcar la un *dacă* suportabil.

ies afară și, la sfârșitul zilei, ea e fix în același loc în care era și la începutul zilei. cocoțată pe un zid, cu agenda scoasă. holbându-se la ceilalți copii cum trec, cu siguranță uitându-se de sus la fiecare dintre ei, inclusiv la mine.

mă simt de parcă ar fi trebuit să-mi pregătesc un discurs. dar asta ar presupune că știu ce am de gând să zic. de fapt, n-am nicio idee. tot ce-mi vine în cap e

eu: hei

la care ea zice

maura: hei

îmi aruncă privirea aia goală. mă uit în pământ.

maura: cărui fapt îi datorez această plăcere?

ăsta e felul în care ne vorbeam noi. mereu. și eu nu mai am acum energia pentru asta. nu așa vreau să vorbesc cu prietenii. nu mereu.

eu: maura, oprește-te.

maura: să mă opresc? glumești, nu? tu nu vorbești cu mine de o lună și, când o faci, îmi zici să mă opresc?

eu: nu de asta am venit…

maura: atunci de ce ai venit?

eu: nu știu, ok?

maura: ce-ar trebui să însemne asta? normal că știi.

eu: uite. vreau doar să știi că, deși încă mai cred că ce ai făcut a fost de căcat, îmi dau

seama că și eu am fost de căcat cu tine. nu în felul elaborat și de căcat în care ai fost tu cu mine, dar totuși destul. ar fi trebuit să fiu pur și simplu sincer cu tine și să-ți zic că nu vreau să vorbesc cu tine sau să fiu iubitul tău sau cel mai bun prieten sau orice altceva. am încercat — jur că am încercat. dar tu nu voiai să auzi ce ziceam și eu am folosit asta ca scuză să bag totul sub preș.

maura: când eram isaac, nu te deranjam. când ne scriam în fiecare seară.

eu: dar aia era o minciună! o minciună, de la un cap la altul!

la asta, maura mă privește direct în ochi.

maura: hai, mă, will… știi și tu că nu există așa ceva ca o minciună de la un cap la altul. tot timpul există un sâmbure de adevăr.

nu știu cum să reacționez la asta. zic doar primul lucru care-mi vine în minte.

eu: nu de tine îmi plăcea. ci de isaac. îmi plăcea de isaac.

golul din privire a dispărut acum. în locul lui, e tristețe.

maura: …și lui isaac îi plăcea de tine.

vreau să îi zic: tot ce îmi doresc e să fiu eu însumi. și să fiu cu cineva care e el însuși. asta-i tot. vreau să văd prin tot spectacolul și prin toată prefăcătoria și să ajung direct la adevăr. și probabil că asta ar fi cea mai apropiată chestie de adevăr pe care o s-o găsesc vreodată cu maura — conștientizarea minciunii și a sentimentelor care s-au pierdut în spatele ei.

eu: îmi pare rău, maura.

maura: și mie-mi pare rău.

presupun că de asta se numesc unii oameni „foști" — pentru că drumurile care se intersectează sfârșesc prin a se bifurca la final. e prea ușor să vezi un X ca un interzis. și nu e, pentru că n-ai cum să tai așa ceva. X-ul e diagrama a două drumuri.

aud un claxon și mă întorc să-l văd pe gideon trăgând pe dreapta în mașina maică-sii.

eu: tre' să mă duc.

maura: atunci, du-te.

o las, urc în mașină cu gideon și îi povestesc tot ce s-a întâmplat. îmi zice că e mândru de mine, iar eu nu știu cum să iau asta. îl întreb

eu: de ce?

și el zice

gideon: pentru că ai spus că-ți pare rău. nu eram sigur c-o să poți să faci asta.

îi zic că nici eu nu eram sigur. dar așa am simțit. și am vrut să fiu sincer.

brusc — e următorul lucru de care îmi dau seama —, suntem pe drum. nici măcar nu sunt sigur că o să ajungem la timp la spectacolul lui tiny. nici măcar nu sunt sigur că ar trebui să fiu acolo. nici măcar nu sunt sigur că vreau să-l văd pe tiny. vreau doar să văd cum a ieșit piesa.

gideon fluieră lângă mine ce se-aude la radio. în mod normal, genul ăsta de căcaturi mă scoate din sărite, dar acum nu.

eu: mi-ar plăcea să-i arăt adevărul.

gideon: lui tiny?

eu: mda. nu trebuie să fii împreună cu cineva ca să-l consideri super, nu?

mai conducem ceva. gideon începe să fluiere din nou. mi-l imaginez pe tiny alergând prin culise. apoi gideon se oprește din fluierat. zâmbește și lovește volanul.

gideon: zău, cred că știu!

eu: tu tocmai ai zis ce-ai zis?

gideon: recunoaște. îți place la nebunie.

eu: ciudat, dar da.

gideon: cred că am o idee.

așa că îmi spune. și mie nu îmi vine să cred că lângă mine stă un individ atât de bolnav și dement și genial.

și, mai mult decât atât, nu-mi vine să cred că eu sunt pe punctul să fac ce propune el.

capitolul nouăsprezece

Eu și Jane am stat ore întregi înainte de Premieră ca să construim playlist-ul perfect pentru deschiderea spectacolului — așa cum ni s-a cerut — piesele impare pop punk și melodiile pare din musicaluri. „Annus Miribalis“ face act de prezență; includem până și cel mai punk cântec din clar cea mai puțin punk formație, Neutral Milk Hotel. Cât despre melodiile din musicaluri, alegem nouă interpretări diferite ale lui „Over the Rainbow“, inclusiv una reggae.

Odată ce terminăm de dezbătut și de descărcat piesele de pe net, Jane se duce acasă să se schimbe. Eu abia aștept să ajung la sala de festivități, dar pare necinstit față de Tiny să port blugi și un tricou cu Willy the Wildkit la cel mai important eveniment din viața lui. Așa că îmi pun peste tricoul cu Willy the Wildkit unul dintre sacourile sport ale lui taică-miu, îmi fac freza și mă simt pregătit.

Aștept acasă până aud mașina maică-mii, iau cheile de la ea înainte să apuce măcar să deschidă bine ușa și conduc spre școală.

Intru în sala de festivități aproape goală — cortina se ridică în mai bine de o oră — și sunt întâmpinat de Gary, care are părul vopsit mai deschis, tuns scurt și răvășit ca al meu.

Plus de asta, e îmbrăcat în hainele mele, pe care i le-am livrat ieri: pantaloni bej; o cămașă cu pătrățele și cu nasturi până jos, care îmi place la nebunie; și Converșii mei negri. Efectul general ar fi suprarealist, dacă hainele nu ar fi jenant de boțite.

— Ce, n-a găsit Tiny un fier de călcat? întreb eu.

— Grayson, face Gary, uită-te la pantalonii tăi, frate.

Mă uit. Ha. Nici măcar nu știam că blugii *se pot* boți. Își pune brațul pe după umerii mei și zice:

— Tot timpul am crezut că e parte din look-ul tău.

— Acum e, îi spun. Cum merge? Ai emoții?

— Am câteva, dar nu ca Tiny. De fapt, ai putea să te duci în spate și să… ăăă… încerci să ajuți? Asta, zice el și face un semn spre propria garderobă, a fost pentru repetiția cu costume. Tre' s-o pun pe aia cu White Sox.

— S-a făcut. Unde e Tiny?

— Baia din culise.

Îi dau lui Gary CD-ul pentru deschiderea spectacolului, o iau la trap pe culoar și mă strecor pe după cortina roșie și grea. Mă întâmpină un cârd de personaje în diverse etape ale costumării lor și, o dată în viață, sunt toate tăcute, preocupate de machiajul celorlalte. Toți tipii din distribuție poartă echipamente White Sox, completate de încălțări cu crampoane și ciorapi înalți, trași peste pantalonii mulați. Îl salut pe Ethan, singurul pe care chiar îl știu, și tocmai vreau să caut baia când observ decorul. E banca echipei de pe un teren de baseball redat foarte realist, ceea ce mă ia prin surprindere.

— Ăsta e decorul pentru toată piesa? îl întreb pe Ethan.

— Doamne, nu. E câte unul pentru fiecare act.

Aud din depărtare un răget tunător, urmat de o serie înspăimântătoare de răpăituri și primul gând care îmi vine e: *Tiny a introdus în piesă un elefant și elefantul tocmai a vomitat*, dar apoi îmi dau seama că Tiny e elefantul.

Contrar judecății mele mai sănătoase, mă iau după sunet spre o toaletă, când se întâmplă din nou. Îi văd picioarele pe dedesubtul cabinei.

— Tiny, îi zic.

— BLLLLAAARRRRGGGGH, răspunde el și inspiră cu un șuierat înainte să verse din nou.

Mirosul îți mută nasul din loc, dar fac un pas înainte și deschid puțin ușa. Tiny, purtând cea mai mare măsură din lume a echipamentului Sox, îmbrățișează closetul.

— Emoții sau greață? îl întreb.

— BLLLLLAAAAAAOOOO.

Nu poți decât să fii surprins de volumul uluitor care se revarsă din gura căscată a lui Tiny. Observ niște salată verde și îmi doresc să n-o fi făcut, pentru că încep să mă întreb: tacos? Sendviș cu curcan? Încep să mă simt ca și cum aș putea să-l însoțesc lejer.

— Hai, prietene, trage aer în piept și-o să fii bine.

Nick dă buzna în baie, smiorcăindu-se:

— Ce miros, ce miros, după care zice: Nu-ți fute freza, Cooper! Scoate-ți capu' ăla din veceu. Am stat ore întregi să-ți facem părul!

Tiny scuipă, tușește puțin și pe urmă croncăne:

— Gâtul meu. Mă râcâie.

Și eu, și el ne dăm seama în același timp: vocea principală a spectacolului e în piuneze.

Îl apuc de o subsuoară, Nick de cealaltă, îl ridicăm și-l scoatem afară. Trag apa, încercând să nu mă uit la oroarea indescriptibilă din toaletă.

— Ce-ai *mâncat*?

— Un burrito de pui și-un burrito cu costiță de la Burrito Palace, răspunde el. Vocea îi sună ciudat rău și el știe, așa că încearcă să cânte. Care-i baza a doua pentru o… căcat căcat căcat căcat căcat mi-am distrus vocea. Căcat.

Cu Nick încă pe sub un braț al lui Tiny și cu mine pe sub celălalt, ne întoarcem la echipă și eu strig:

— Am nevoie de niște ceai cald cu multă miere și niște Pepto-Bismol urgent, oameni buni!

Jane se grăbește, purtând un tricou alb bărbătesc, cu gulerul în V, pe care scrie *Sunt cu Phil Wrayson*.

— Mă ocup eu, zice ea. Tiny, mai ai nevoie de ceva?

El ridică o mână ca să ne readucă la tăcere și mormăie:

— Ce e aia?

— Care aia? îl întreb.

— Sunetul. Din depărtare. E cumva… e cumva… ce naiba, Grayson, ai pus *Over the Rainbow* pe CD-ul dinaintea spectacolului?

— O, da, îi zic. Pe *repeat*.

— TINY COOPER URĂȘTE *OVER THE RAINBOW*! Vocea îi crapă în timp ce strigă. Căcat, vocea mea e atât de dusă. Căcat.

— Taci din gură, îi spun. O s-o reparăm, prietene. Doar să nu mai vomiți.

— Am rămas fără burrito de vomitat.

— TACI DIN GURĂ, insist eu.

Încuviințează din cap. Și, pentru câteva minute, când toată lumea se perindă făcându-și vânt la fețele ca niște clătite și șușotind toți între ei cât de magnifici or să fie, eu rămân singur cu tăcutul Tiny Cooper.

— Nu știam că devii emotiv. Devii emotiv și înainte de meciurile de fotbal?

Tiny clatină din cap că nu.

— Bine, doar dă din cap dacă am dreptate. Ești speriat că piesa nu e chiar atât de bună. (Tiny dă din cap.) Îngrijorat pentru vocea ta. (Dă din cap.) Ce altceva? Asta e tot? (Clatină din cap că nu.) Hmm, ești îngrijorat că nu o să schimbe mințile homofobe. (Nu.) Ești îngrijorat că o să te dezlănțui pe scenă. (Nu.) Nu știu, Tiny, dar indiferent din ce cauză ești îngrijorat, tu ești mai mare decât grijile. O să faci *ravagii* acolo. Ovațiile or să țină *ore*. Mai mult chiar decât piesa.

— *Will*, șoptește el.

— Prietene, păstrează-ți vocea.

— Will, spune el din nou.

— Da?

— Nu. *Will*.

— Vrei să zici, celălalt Will, îi spun eu și el doar ridică din sprâncene și rânjește.

— Mă duc să văd.

Douăzeci de minute până la ridicarea cortinei și sala e, în pana mea, aproape plină. Stau pe marginea scenei și mă uit în jur pentru o clipă, simțindu-mă un pic faimos. După care cobor repede treptele și merg încet pe culoarul din dreapta scenei. Și eu îl vreau aici. Vreau ca oamenii precum Will și Tiny să poată fi prieteni, nu doar încercări eronate.

Cu toate că mă simt ca și cum l-aș cunoaște pe Will, abia dacă îmi amintesc cum arată. Încerc să exclud fiecare față de pe fiecare rând. O mie de oameni care scriu mesaje și râd și se agită pe locurile lor. O mie de oameni care citesc programul în care, aflu mai târziu, mi se mulțumește în mod special mie și lui Jane pentru că „suntem bestiali“. O mie de oameni care așteaptă să-l vadă pe Gary prefăcându-se că e în locul meu pentru două ore, fără să aibă nicio idee ce sunt pe cale să vadă. Și nici eu nu știu, desigur — știu că piesa s-a schimbat în lunile de când am citit-o, dar nu știu cum.

Toți oamenii ăștia și eu încerc să mă uit la fiecare dintre ei. Îl văd pe domnul Fortson, consultantul de la Asociația Absolvenților, stând alături de partenera sa. Îi văd pe doi dintre directorii noștri adjuncți. Și apoi, când mă apropii de mijloc, uitându-mă după fețe Will Graysonești, văd două chipuri în vârstă holbându-se la mine cum merg pe culoar. Ai mei.

— Ce căutați aici?

Taică-miu ridică din umeri.

— Ai fi surprins să afli că n-a fost ideea mea.

Maică-mea îi dă un cot în coaste.

— Tiny mi-a scris un mesaj foarte drăguț pe Facebook în care ne invita *personal* și m-am gândit că a fost atât de drăgălaș.

— Tu ești prietenă pe Facebook cu Tiny?

— Da. El mi-a cerut prietenia, zice maică-mea, eșuând epic la limbajul Facebook.

— Păi, mersi c-ați venit. Eu o să fiu în culise, dar… ăăă… ne vedem după.

— Salut-o pe Jane din partea noastră, zice maică-mea, toată numai un zâmbet complice.

— Așa fac.

Îmi termin rondul pe culoar, după care mă întorc prin stânga scenei. Niciun Will Grayson. Când mă întorc în culise, o văd pe Jane cu o sticlă uriașă de Pepto-Bismol în mână.

O întoarce cu gâtul în jos și zice:

— A băut-o pe toată.

Tiny sare din spatele decorului și cântă:

— Și-acum mă simt SuuuuPER!

Vocea îi sună în regulă pentru moment.

— Rock'n'roll, îi zic, iar el vine spre mine și mă privește întrebător. Sunt, gen, o mie două sute de oameni în public, Tiny, îi spun.

— Nu l-ai văzut, dă el ușor din cap. Bine. Mda. Bine. E bine. Mersi că m-ai făcut să tac din gură.

— Și c-am tras apa după cele zece mii de galoane de vomă ale tale.

— Sigur, și pentru asta.

Inspiră adânc și pufnește prin obraji, făcându-și fața aproape perfect circulară.

— Bănuiesc că e timpul.

Tiny strânge echipa în jurul lui. Îngenunchează în mijlocul unei mase compacte de oameni, toți atingându-se între ei, pentru că una dintre legile naturii e că în teatru oamenii adoră să se atingă între ei. Distribuția e în primul cerc din jurul lui Tiny, toată lumea — băieți și fete — îmbrăcată ca White Sox. Apoi vine corul, îmbrăcat

tot în negru pentru moment. Eu și Jane ne aplecăm și noi.

— Vreau doar să vă mulțumesc, zice Tiny, și să vă spun că sunteți toți incredibili și că totul este despre cădere. De asemenea, îmi pare rău că m-am dezlănțuit mai devreme. M-am dezlănțuit pentru că de fapt m-am molipsit de la prezența atâtor oameni incredibili. (Asta îi provoacă un râs puțin nervos.) Știu că sunteți panicați, dar aveți încredere în mine: sunteți fabuloși. Și, oricum, nu este despre voi. Hai să mergem și să îndeplinim niște visuri.

Toată lumea strigă întru câtva și face gestul ăla când ridicăm o mână spre tavan, după care se aud o grămadă de pocnete din degete. Lumina de sub cortină se stinge. Trei jucători de fotbal împing decorul înainte, la locul lui. Eu mă dau într-o parte și stau în picioare lângă Jane, în întunericul cavernos, iar degetele noastre se întrepătrund. Îmi bate inima și nu pot decât să-mi imaginez cum e să fii în papucii lui Tiny acum, rugându-te ca un litru de Pepto-Bismol să-ți ungă corzile vocale, să nu uiți vreun vers sau să cazi sau să leșini sau să te dezlănțui. E destul de nasol și pe margine și îmi dau seama de ce curaj ai de fapt nevoie ca să urci pe scenă și să spui adevărul. Mai rău, să *cânți* adevărul.

— Pentru a evita întreruperile fabuloșeniei, vă rugăm să vă închideți telefoanele mobile, se aude o voce lipsită de trup.

Îmi bag mâna liberă în buzunar și îl pun pe al meu pe vibrații.

— S-ar putea să vomit, îi șoptesc lui Jane.

— *Șșș*.

— Hei, eu am tot timpul hainele superboțite? îi șoptesc.

— Da. *Șșș*, șoptește și ea și mă strânge de mână.

Cortina se deschide. Aplauzele sunt politicoase.

Toată lumea din distribuție stă pe banca echipei, mai puțin Tiny care face treișpe-paișpe prin fața jucătorilor.

— Haide, Billy. Ai răbdare, Billy. Așteaptă-ți aruncarea.

Îmi dau seama că Tiny nu se joacă pe el; îl joacă pe antrenor.

În schimb, pe Tiny îl joacă un boboc îndesat. Nu se poate abține să nu-și miște picioarele întruna; nu-mi dau seama dacă și-a intrat în rol sau are emoții. Și zice, extrem de exagerat de efeminat:

— Hei, Batta Batta THWING batta.

Zici că flirtează cu bătătorul.

— Cretinule, spune cineva de pe bancă. Al nostru bate.

— Tiny e cauciuc. Tu ești lipici, zice Gary. Orice ai zice, se lovește de el și se lipește de tine.

Pot să zic după umerii lăsați și înfățișarea umilă că Gary sunt eu.

— Tiny e gay, adaugă altcineva.

Antrenorul dă roată băncii și răcnește.

— Hei! HEI! Fără insulte între coechipieri.

— Nu e o insultă, zice Gary.

Doar că el nu mai e Gary. Nu Gary vorbește. Sunt eu.

— E doar o chestie. Gen, unii oameni sunt gay. Unii oameni au ochii albaștri.

— Taci, Grayson, zice antrenorul.

Puștiul care-l joacă pe Tiny se uită cu recunoștință la puștiul care mă joacă pe mine, după care unul dintre șmecheri zice în aparteu:

— Sunteți prea gay unul pentru altul.

— Nu suntem *gay*, zic eu. Avem *opt* ani.

Asta chiar s-a întâmplat. Uitasem, dar acum că văd momentul reînviat, îmi amintesc.

— Tu vrei să te duci la baza a doua… CU TINY, zice puștiul.

Eu de pe scenă îmi dau ochii peste cap. După care puștiul îndesat care-l joacă pe Tiny se ridică

în picioare, face un pas în față, înaintea antrenorului, și cântă:

— Ce-i baza a doua pentru un om gay?

Apoi Tiny face și el un pas înainte și îl acompaniază, armonizând, și se lansează amândoi în cel mai frumos cântec de musical pe care l-am auzit vreodată. Corul îngână:

Ce-i baza a doua pentru un om gay?
E un acordaj din Tokyo?
Nu văd cum ai putea să te simți bine
Dar poate c-așa ar trebui să fie?

În spatele celor doi Tiny care cântă braț la braț, tipii din cor — inclusiv Ethan — încep un dans hilar de elaborat și demodat, săltat și coregrafiat, cu bâtele pe post de bastoane și șepcile-n loc de jobene. Pe la mijloc, jumătate din băieți balansează bâtele spre capetele celor din cealaltă jumătate și, cu toate că din unghiul meu lateral pot să văd că e simulat, atunci când ceilalți băieți cad pe spate dramatic și muzica amuțește, încremenesc și eu cu publicul. Câteva momente mai târziu, sar cu toții în sincron și cântecul începe din nou. Când se termină, Tiny și puștiul dansează spre ieșirea din scenă în ovațiile tunătoare ale mulțimii și, pe măsură ce luminile le sting, Tiny aproape că plonjează în brațele mele, leoarcă de transpirație.

— Nu-i rău, zice el.

Eu doar clatin din cap, impresionat. Jane îl ajută să se descalțe și zice:

— Tiny, ești un fel de *geniu*.

El își smulge echipamentul de baseball, ca să dezvăluie un tricou polo purpuriu tipic Tiny și niște pantaloni scurți de doc.

— Știu, nu? Bine, hai că e timpul să ieșim în fața oamenilor, zice el și se repede pe scenă.

Jane mă ia de mână și mă sărută pe gât.

E o scenă liniștită, în care Tiny le spune părinților că e „probabil un fel de gay". Tatăl lui stă jos, tăcut, în timp ce mama lui cântă despre

iubirea necondiționată. Cântecul e amuzant doar pentru că Tiny îl întrerupe cu alte dezvăluiri; gen, de câte ori mama lui cântă: „O să-l iubim mereu pe Tiny al nostru“, el bagă: „Și am copiat la algebră“ și „E un motiv pentru care vodka ta e diluată“ și „Îmi dau mazărea la câine“.

Când se termină cântecul, luminile se sting din nou, dar Tiny nu pleacă de pe scenă. Când se aprind la loc nu e niciun decor, dar, judecând după costumele elaborate ale actorilor, trag concluzia că suntem la Parada Gay. Tiny și Phil Wray-son stau în centrul scenei în timp ce oamenii mărșăluiesc pe lângă ei, scandând lozinci și unduindu-se dramatic. Gary seamănă atât de mult cu mine, că e ciudat. El seamănă mai mult cu mine când eram boboc decât seamănă Tiny cu el însuși când era boboc.

Stau un minut de vorbă, după care Tiny spune:

— Phil, eu sunt gay.

Șocat, eu zic:

— Nu.

— E-adevărat, zice el.

Clatin din cap.

— Adică, vrei să spui, fericit[10]?

— Nu, adică vreau să spun că tipul ăla — arată spre Ethan, care poartă un maiou galben mulat — e sexy și, dacă aș vorbi cu el o vreme și ar avea personalitate și m-ar respecta ca om, l-aș lăsa să mă sărute pe gură.

— Ești gay? întreb eu, evident neînțelegând.

— Mda. Știu. Știu că e un șoc. Dar voiam să fii primul care știe. În afară de ai mei, vreau să zic.

Moment în care Phil Wrayson se lansează într-un cântec, cântând mai mult sau mai puțin exact ceea ce am spus eu când asta s-a întâmplat cu adevărat: „Și apoi o să-mi zici că cerul e albastru, că folosești șampon de fată și criticii nu apreciază Blink 182. Și apoi o să-mi zici că Papa e catolic, că târfele o fac pe bani și că Elton John îl mănâncă pe HEY“.

După care cântecul se transformă într-un dialog, cu Tiny cântându-și surprinderea că eu știam că e gay și eu cântând că era evident.

— Dar sunt jucător de fotbal.

— Frate, mai gay ca tine nu se poate.

— Credeam că rolul meu de hetero merita un Tony.

— Dar, Tiny, ai o mie de ponei de jucărie!

Și așa mai departe. Nu mă pot opri din râs, dar, dincolo de asta, nu-mi vine să cred cât de bine își amintește el totul, cât bine — cu toate relele noastre — ne-am făcut mereu unul altuia. Și eu cânt: „Nu mă vrei, da?“. Și el răspunde: „Mai repede aș vrea marmota“, iar în spatele nostru corul se lansează în sus mai ceva ca Rockettes.

Jane îmi pune o mână pe umăr ca să mă las în jos și-mi șoptește:

— Vezi? Și el te iubește.

Iar eu mă întorc și o sărut în scurtul moment întunecat dintre finalul cântecului și începutul aplauzelor.

Când se lasă cortina pentru o schimbare de decor, nu *văd* ovațiile publicului ridicat în picioare, dar le pot auzi.

Tiny fuge de pe scenă, urlând:

— IEEEEEEEI!

— Chiar ar putea ajunge pe Broadway, îi zic eu.

— A devenit mult mai bun de când l-am făcut despre iubire.

Se uită la mine, zâmbind cu jumătate de gură, și știu că ăsta e maximumul de apropiere pe care-l va permite vreodată. Tiny e ăla gay, dar eu sunt ăla sentimental dintre noi. Încuviințez din cap și șoptesc un *mulțumesc*.

— Scuze dacă o să ți se pară un pic enervantă partea următoare.

Tiny își duce mâna spre păr când, nu se știe de unde, apare Nick plonjând peste un amplificator, ca să-i prindă mâna lui Tiny, și strigă:

— NU-ȚI ATINGE PĂRUL PERFECT.

Cortina se ridică și decorul reproduce un coridor de la noi de la școală. Tiny lipește postere. Eu îl scot din minți, cu pițigăiala aia din voce. Nu mă deranjează sau, cel puțin, nu mă deranjează prea mult — iubirea e strâns legată de adevăr, până la urmă. Imediat după scena asta, e una cu Tiny beat la o petrecere, unde personajul Janey intră pentru singura dată în scenă — un duet cu Phil Wrayson, cântat dintr-o parte și alta a unui Tiny leșinat, cântecul culminând cu vocea lui Gary învârtoșându-se deodată într-o confidență, iar apoi eu și Janey ne întindem peste trupul bolbositor și pe jumătate conștient al lui Tiny și ne sărutăm. Nu pot să mă uit decât pe jumătate la scenă, pentru că îmi tot vine să mă uit la zâmbetul lui Jane în timp ce privește.

Cântecele devin din ce în ce mai bune de aici încolo, până când, la ultimul cântec dinainte de antract, tot publicul fredonează la unison, în timp ce Oscar Wilde cântă deasupra unui Tiny adormit:

Adevărul pur și simplu
E rar pur și niciodată simplu.
Ce poate face un băiat
Când minciuna și-adevărul sunt amândouă un păcat?

Când se termină cântecul, se lasă cortina și luminile se aprind pentru antract. Tiny vine în goană la noi, pune câte o labă pe umerii noștri și dă drumul la un zbierăt de fericire.

— E amuzant, îi zic. Pe bune. E, pur și simplu… bestial.

— Ieei! A doua parte e mult mai întunecată, însă. E partea romantică. Bine bine bine bine, ne vedem după! zice și o ia la sănătoasa ca să felicite și, probabil, să pedepsească aspru actorii.

Jane mă trage într-un colț din culise, separat de decor, și îmi spune:

— Tu chiar ai făcut toate alea? Ai avut grijă de el în Liga Mică?

— Ei, și el a avut grijă de mine.

— Compasiunea e sexy, zice ea și ne sărutăm.

După un timp, văd că luminile se micșorează, după care se aprind din nou. Eu și Jane ne întoarcem la locul nostru avantajat din laterala culiselor. Luminile se sting din nou, semnalând încheierea antractului. Și, după un moment, o voce din înalt spune:

— Iubirea este cel mai obișnuit miracol.

La început cred că ne vorbește, gen, Dumnezeu, dar îmi dau seama rapid că e Tiny care se aude din boxe. A doua jumătate începe.

Tiny stă în întuneric, pe marginea din față a scenei, și zice:

— Iubirea este întotdeauna un miracol, oriunde, oricând. Dar, pentru noi, este puțin diferit. Nu vreau să spun că este *mai* miraculoasă, declamă el și oamenii râd timid. Dar chiar este.

Luminile se aprind ușor și abia acum văd că în spatele cu Tiny e un leagăn în toată puterea cuvântului, care pare că a fost smuls literalmente dintr-un loc de joacă și transportat pe scenă.

— Miracolul nostru e diferit pentru că oamenii spun că e imposibil. Și cum zice-se în Levitic: „Băietul cu băiet a nu se împreuna".

Se uită în jos, apoi către public și îmi dau seama că îl caută pe celălalt Will și nu îl găsește. Se ridică în picioare.

— Dar nu spune că băietul cu băiet nu se pot îndrăgosti, pentru că asta chiar ar fi imposibil, nu-i așa? Oamenii gay sunt animale, care răspund dorințelor lor animalice. E imposibil ca animalele să se îndrăgostească. Și totuși…

Deodată, genunchii lui Tiny se îndoaie și el se prăvălește grămadă. Sar și o iau la fugă pe scenă ca să-l ridic, dar Jane mă apucă de tricou, în timp ce Tiny își înalță capul spre public și spune:

— Cad și cad și cad și cad și cad[11].

Și, fix în momentul ăsta, îmi vibrează telefonul în buzunar. Bag mâna după el. Cel care

apelează este *Will Grayson*.

---

[10] În engl., *gay* înseamnă și „vesel“, „vioi“.

[11] Aluzie la traducerea literală a expresiei *to fall in love* („a cădea în dragoste“).

capitolul douăzeci

ce am acum în față e cel mai dubios lucru pe care l-am văzut vreodată. de departe.

sincer, nu credeam că eu și gideon o să ajungem la timp. traficul din chicago e neprietenos din start, dar de data asta se mișca mai încet ca gândurile unui drogangiu. a trebuit să fac un concurs de înjurături cu gideon ca să ne calmăm.

acum, că am reușit să ajungem, presupun că nu e nicio șansă ca planul nostru să funcționeze. e, în același timp, dement și genial, adică fix ce merită tiny. și a presupus să fac o groază de lucruri pe care nu le fac în mod obișnuit, inclusiv:

- să vorbesc cu necunoscuți
- să cer favoruri necunoscuților
- să fiu dispus să mă fac de râs în ultimul hal
- să las pe altcineva (gideon) să mă ajute

se bazează, de asemenea, și pe un număr de lucruri asupra cărora nu am control, inclusiv:

- bunăvoința necunoscuților
- capacitatea necunoscuților de a fi spontani
- capacitatea necunoscuților de a conduce repede
- durata musicalului lui tiny să fie mai lungă de un act

sunt sigur că o să iasă un dezastru total. dar, presupun, ideea e că o s-o fac oricum.

știu că am ajuns în ultima clipă, pentru că, atunci când eu și gideon intrăm în sala de festivități, tocmai se cară un leagăn pe scenă. și nu orice leagăn. recunosc leagănul. *exact același* leagăn. și ăsta e momentul când lovește dubioșenia, în toată splendoarea ei.

gideon: căcat.

în punctul ăsta, gideon știe tot ce s-a întâmplat. nu doar cu mine și tiny, dar și cu mine și maura, cu mine și maică-mea și, practic, cu mine și întreaga lume. și nici măcar o dată nu mi-a zis că-s prost, rău, îngrozitor sau dincolo de orice ajutor. cu alte cuvinte, nu mi-a zis niciunul dintre lucrurile pe care eu mi le tot spun. în schimb, în drum încoace, mi-a zis

gideon: totul are sens.

eu: are?

gideon: total. aș fi făcut aceleași lucruri ca tine.

eu: mincinosule.

gideon: nicio minciună.

pe urmă, absolut din senin, își ridică degetul mic.

gideon: jur pe ăsta mic, nicio minciună.

și eu mi-am împletit degetul mic cu al lui. am mers așa o vreme, cu degetul meu mic încolăcit pe degetul lui mic.

eu: în curând pe ecrane, noi frați de sânge.

gideon: și-o să dormim unul la altul.

eu: în curtea din spate.

gideon: fără să invităm fetele.

eu: ce fete?

gideon: potențialele fete pe care n-o să le invităm.

eu: o s-avem biscuiți?

gideon: tu ce crezi?

știam eu c-or să fie biscuiți.

gideon: știi că ești dus cu capul, nu?

eu: ceva nou?

gideon: pentru că faci ce-ai de gând să faci.

eu: a fost ideea ta.

gideon: dar tu ai făcut-o, nu eu. adică, tu o faci.

eu: o să vedem.

și era ciudat pentru că, în timp ce mergeam cu mașina, eu nu mă gândeam la gideon sau la tiny, ci la maura. cum eram în mașină cu gideon, atât de în largul meu, nu mă puteam abține să mă gândesc că asta era ceea ce voia ea de la mine. asta e ce-a vrut dintotdeauna de la mine. și nu urma să fie niciodată așa. dar bănuiesc că, pentru prima dată, am înțeles de ce a făcut tot posibilul pentru asta. și de ce a făcut tiny tot posibilul pentru asta.

acum, eu și gideon stăm în picioare în spatele sălii de festivități. mă uit în jur să văd cine mai e aici, dar nu prea-mi dau seama pe întuneric.

leagănul e în spatele scenei, în timp ce corul format din băieți îmbrăcați în băieți și fete îmbrăcate în băieți stă aliniat în fața lui. pot să-mi dau seama că asta ar trebui să fie o paradă a foștilor iubiți ai lui tiny pentru că, pe măsură ce se aliniază, cântă:

corul: noi suntem parade foștilor iubiți!

n-am nicio îndoială că puștiul din capăt ar trebui să fiu eu. (e îmbrăcat tot în negru și pare extrem de irascibil.) încep toți să-și cânte replicile de despărțire:

fostul-iubit 1: ești prea lipicios
fostul-iubit 2: ești prea cântăcios
fostul-iubit 3: ești prea masiv
fostul-iubit 4: ești prea pasiv
fostul-iubit 5: mai degrabă am fi amici.
fostul-iubit 6: mai bine am termina aici.
fostul-iubit 7: am găsit pe altcineva.
fostul-iubit 8: nu tre' să-ți explic de ce e așa.
fostul-iubit 9: nu mă simt de viață.
fostul-iubit 10: a fost doar o pasă.
fostul-iubit 11: adică nu vrei despărțeala?
fostul-iubit 12: nu-mi pot depăși îndoiala.
fostul-iubit 13: am altele de făcut.
fostul-iubit 14: am alți tipi de futut.

fostul-iubit 15: dragostea noastră a fost doar la tine-n cap.

fostul-iubit 16: mi-e teamă c-o să cazi din pat.

fostul-iubit 17: cred că doar o să stau acasă și-o să citesc.

fostul-iubit 18: cred că tu ești îndrăgostit de ceea ce eu îmi doresc.

asta e — sute de texte și conversații, mii și mii de cuvinte rostite și scrise, toate reduse la un singur vers. oare asta e ceea ce se alege de relații? o versiune restrânsă a durerii, în care nu mai are loc nimic. a fost mai mult de atât. știu că a fost mai mult de atât.

și poate că și tiny știe. pentru că toți ceilalți iubiți ies din scenă, în afară de fostul-iubit nr.1, și pricep că o să trecem prin fiecare relație și probabil că fiecare dintre ele o să aibă o nouă învățătură pentru tiny și pentru public.

pentru că avem de așteptat ceva până să ajungem la fostul-iubit nr.18, mă gândesc că e un moment oportun să-l sun pe celălalt will grayson. îmi fac griji că poate are telefonul închis, dar când ies pe culoar să-l sun (lăsându-l pe gideon să-mi ocupe un loc), răspunde și-mi zice că vine să ne vedem într-un minut.

îl recunosc imediat, chiar dacă și la el e ceva schimbat.

eu: hei

c.w.g.: hei

eu: un spectacol dat naibii avem aici.

c.w.g.: așa aș zice. mă bucur c-ai venit.

eu: și eu. pentru că, uite, mi-a venit o idee. mă rog, a fost ideea prietenului meu. da' fii atent ce facem…

îi explic tot.

c.w.g.: e o demență.

eu: știu.

c.w.g.: chiar crezi că sunt aici?

eu: așa au zis. dar chiar dacă nu sunt, măcar ești tu și cu mine.

celălalt will grayson pare înspăimântat.

c.w.g.: o să trebuiască să mergi tu primul. îți țin spatele, dar nu cred că pot să merg primul.

eu: s-a făcut.

c.w.g.: e o nebunie totală.

eu: dar tiny o merită.

c.w.g.: da, tiny o merită.

știu că ar trebui să ne întoarcem la piesă. dar vreau să-l întreb ceva, acum că suntem față în față.

eu: pot să te întreb ceva personal, ca de la will grayson la will grayson?

c.w.g.: ăăă… sigur.

eu: simți că lucrurile sunt diferite? adică, față de prima dată când ne-am întâlnit.

c.w.g. se gândește o secundă, după care încuviințează din cap.

c.w.g.: mda. bănuiesc că nu mai sunt will grayson dinainte.

eu: nici eu.

deschid ușa de la sala de festivități și arunc o privire înăuntru. au ajuns deja la fostul-iubit nr.5.

c.w.g.: ar trebui să mă întorc în culise. jane o să se întrebe unde am plecat.

eu: jane, ha?

c.w.g.: mda, jane.

e atât de simpatic — sunt, gen, două sute de emoții diferite care îi străbat fața când îi rostește numele — de la anxietate cronică la seninătate pură.

eu: păi, să ne reluăm locurile.

c.w.g.: baftă, will grayson.

eu: baftă nouă, tuturor.

mă strecor înapoi înăuntru și îl găsesc pe gideon, care mă pune la curent cu ce se petrece.

gideon (șoptind): fostul-iubit șase era disperat după suspensoare. până la fetiș, aș zice.

aproape toți foștii-iubiți sunt așa — niciodată tocmai tridimensionali, dar în curând devine clar că e intenționat, că tiny arată cum niciodată nu a ajuns să le cunoască toate dimensiunile, că era atât de prins în îndrăgostirea lui, încât nu și-a făcut niciodată timp să se gândească de ce anume era îndrăgostit. e chinuitor de realist, cel puțin pentru foști ca mine. (mai văd câțiva băieți foindu-se pe scaune, deci probabil că nu sunt singurul fost din public.) trecem de primii șapteșpe foști, după care se face întuneric și leagănul se mută în centrul scenei. deodată, tiny e în lumina reflectoarelor, în leagăn, și e ca și cum viața mea s-ar derula din nou înaintea mea, doar că sub formă de musical. e exact așa cum îmi amintesc… până când nu mai e și tiny inventează un nou dialog între noi.

eu-de-pe-scenă: chiar îmi pare rău.

tiny: să nu-ți pară. eu am căzut în capcana dragostei pentru tine. știu ce se întâmplă la capătul căderii — aterizarea.

eu-de-pe-scenă: pur și simplu, sunt atât de ofticat pe mine. sunt cel mai rău lucru din lume pentru tine. sunt grenada ta, cu cuiul scos.

tiny: îmi place grenada mea cu cuiul scos.

e amuzant — mă întreb dacă aș fi spus asta și, apoi, dacă el ar fi spus asta, poate lucrurile s-ar fi desfășurat altfel. pentru că aș fi știut că înțelege, măcar un pic. dar bănuiesc că a trebuit s-o scrie sub formă de musical ca s-o vadă. sau s-o zică.

eu-de-pe-scenă: păi, mie nu-mi place să fiu grenada ta cu cuiul scos. a ta sau a oricui altcuiva.

dar partea ciudată e că, pentru prima oară, chiar simt că cuiul e înăuntru.

chiar acum, tiny se uită în public. n-are cum să știe că sunt aici. dar poate că mă caută oricum.

> tiny: vreau doar ca tu să fii fericit. indiferent dacă e cu mine sau cu altcineva sau cu nimeni. vreau doar ca tu să fii fericit. vreau doar ca tu să fii bine în viață. în viață, așa cum e ea. și eu la fel. e atât de greu să accepți

că în viață mai și cazi. cazi și aterizezi și cazi și aterizezi. sunt de acord că nu e ideal. sunt de acord.

vorbește cu mine. vorbește cu el însuși. poate că nu e nicio diferență. mă prind. înțeleg. după care mă pierde.

tiny: dar e cuvântul, un cuvânt pe care l-am învățat cândva de la phil wrayson: *weltzschermz*. e depresia pe care o simți atunci când lumea așa cum e nu se pupă cu lumea așa cum crezi tu că ar trebui să fie. eu trăiesc într-un super mare ocean *weltzschermz*, știi asta? și tu la fel. și toată lumea. pentru că toată lumea crede că ar trebui să fie posibil să cazi și să cazi pur și simplu la nesfârșit, să simți adierea aerului pe față în timp ce cazi și aerul ăla să-ți întindă fața într-un zâmbet tâmpit și strălucitor. și asta *ar trebui* să fie posibil. tu *ar trebui* să fii capabil să cazi la nesfârșit.

și eu mă gândesc: nu.

pe bune. nu.

pentru că mi-am petrecut viața căzând. nu în sensul în care vorbește tiny. el vorbește despre dragoste. eu vorbesc despre viață. în felul meu de cădere nu există aterizare. e numai izbirea de pământ. tare. până ești mort sau ai vrea să fii mort. așa că, în tot timpul căderii, ai cel mai urât sentiment din lume. pentru că simți că nu ai niciun control. pentru că știi cum se termină.

nu vreau să cad. tot ce vreau e să stau pe pământ solid.

și partea ciudată e că acum simt că fac asta. pentru că încerc să fac ceva bun. la fel cum tiny încearcă să facă ceva bun.

tiny: încă ești o grenadă fără cui, deasupra lumii care nu e perfectă.

nu, sunt o grenadă fără cui deasupra lumii care e crudă. dar de fiecare dată când mi se demonstrează contrariul, cuiul mai intră puțin.

tiny: și eu încă sunt… de fiecare dată când mi se întâmplă asta, de fiecare dată când aterizez, încă mă doare ca și cum nu mi s-ar mai fi întâmplat niciodată.

se balansează tot mai sus acum, lovindu-și picioarele tare și făcând leagănul să scârțâie. pare că are de gând să dărâme toată drăcia aia, dar nu face decât să-și lovească picioarele, să tragă cu mâinile de lanț și să vorbească.

tiny: pentru că nu putem opri *weltschmerz*-ul. nu ne putem abține să ne imaginăm lumea așa cum ar putea fi. ceea ce superb! e partea mea preferată despre noi!

acum, când ajunge în vârful boltei, e deasupra luminilor și strigă în jos către public, din întuneric. apoi se leagănă înapoi la vedere, cu spatele și fesele gonind înspre noi, cei din public.

tiny: dacă ai asta, atunci o să ai căderea. nu i se spune *înălțarea* în dragoste. de asta îmi place la nebunie de noi!

din vârful boltei, de deasupra luminilor, sare din leagăn. e atât de agil și rapid că abia dacă-l văd, dar se ridică în brațe și se împinge în picioare, ca să se agațe de o grindă. leagănul cade înaintea lui și toată lumea — publicul, corul — icnește.

tiny: pentru că știm ce se întâmplă când cădem!

răspunsul la asta e, desigur, că o să ne izbim curul de pământ. adică exact ce face tiny. se desprinde de grindă, cade fix în fața leagănului și se prăvălește grămadă. tresar și gideon mă prinde de mână.

nu-mi dau seama dacă puștiul care mă joacă pe mine își spune replica sau nu atunci când îl întreabă pe tiny dacă e în regulă. oricum ar fi, tiny expediază cu mâna imitația mea, îi face semn dirijorului și, o clipă mai târziu, începe: un cântec lent, cu note disparate de pian. tiny își recapătă suflul pe parcursul intro-ului și începe să cânte din nou.

tiny:
totul e despre cădere
aterizezi și te ridici, ca să poți cădea din nou
totul e despre cădere
nu-mi va fi teamă să mă izbesc de zid din nou

e haos acolo. corul se agață cu disperare de cor. cântă mai departe cum totul e despre cădere, după care tiny pășește în față și-și spune replicile peste ale lor.

tiny: poate că astă-seară ți-e frică de cădere și poate că e altcineva aici sau în altă parte la care te gândești, pentru care îți faci griji, pentru care te frământi, încercând să-ți dai seama dacă vrei să cazi sau cum și unde ai să aterizezi, dar trebuie să vă spun, prieteni, nu vă mai gândiți la aterizare, pentru că totul e despre cădere.

e incredibil. pare că levitează pe scenă, atât de tare crede în cuvintele lui. și eu îmi dau seama ce am de făcut. trebuie să-l ajut să înțeleagă că credința, nu cuvintele, înseamnă totul. trebuie să-l fac să realizeze că ideea nu e căderea. ci plutirea.

tiny cere să se aprindă luminile. se uită în jur, dar nu mă vede.

înghit în sec.

gideon: ești gata?

răspunsul la întrebarea asta o să fie întotdeauna nu. dar trebuie s-o fac oricum.

tiny: poate că e ceva ce ți-e frică să spui sau cineva pe care ți-e frică să-l iubești sau undeva unde ți-e frică să mergi. o să doară. o să doară deoarece contează.

nu, mă gândesc eu. NU.

nu trebuie să doară.

mă ridic în picioare. după care aproape că mă așez la loc. trebuie să-mi adun toată puterea ca să stau în picioare.

mă uit la gideon.

tiny: dar eu tocmai am căzut și am aterizat și încă stau aici să vă spun că trebuie

să învățați să iubiți căderea, pentru că totul e despre cădere.

îmi ridic degetul mic. gideon îl prinde într-al lui.

tiny: doar cădeți odată. lăsați-vă să cădeți!

toți actorii din distribuție sunt acum pe scenă. văd că celălalt will grayson s-a strecurat și el și poartă o pereche de blugi boțiți și o cămașă în carouri. chiar lângă el e o fată care trebuie să fie jane — e îmbrăcată într-un tricou pe care scrie *Sunt cu Phil Wrayson*.

tiny face un semn și, deodată, toată lumea de pe scenă cântă.

corul: ține-mă mai aproape, ține-mă mai aproape

și eu încă stau în picioare. fac contact vizual cu celălalt will grayson, care pare nervos, dar totuși zâmbește. și văd câțiva oameni clătinând din cap în direcția mea. doamne, sper că sunt cine vreau eu să fie.

dintr-odată, cu un gest amplu din mână, tiny oprește muzica. se mută în fața scenei, iar restul decorului se cufundă în întuneric. e doar el în lumina reflectorului, privind în public. stă pur și simplu acolo pentru un moment, înțelegând totul. după care încheie spectacolul, spunând:

tiny: numele meu este tiny cooper. și aceasta este povestea mea.

apoi, tăcere. oamenii așteaptă căderea cortinei, ca spectacolul să se încheie definitiv și să înceapă ovațiile. am mai puțin de o secundă. strâng tare degetul mic al lui gideon, după care îi dau drumul. ridic mâna.

tiny mă vede.

alți oameni din public mă văd.

strig

eu: TINY COOPER!

și asta e.

chiar sper că o să funcționeze.

eu: numele meu este will grayson. și te apreciez, tiny cooper!

acum toată lumea se uită la mine și mulți dintre ei sunt confuzi. n-au nicio idee dacă asta face încă parte din spectacol.

ce pot să zic? îi schimb finalul.

acum se ridică un tip de vreo douăzeci și ceva de ani, într-o vestă de hipster. se uită o secundă la mine, zâmbește, apoi se întoarce spre tiny și spune

tipul: numele meu este tot will grayson. locuiesc în wilmette. și eu te apreciez, tiny cooper.

semn către bătrânul de șaptezeci și nouă de ani de pe rândul din spate.

bătrânul: numele meu este william t. grayson, dar poți să-mi spui will. și, pe viața mea, dacă nu te apreciez, tiny cooper.

mulțumesc, google. mulțumesc, carte de telefoane online. mulțumesc, titulari ai numelui.

femeie de patruzeci și ceva de ani: bună! eu sunt wilma grayson, din hyde park. și te apreciez, tiny cooper.

puști de zece ani: hei. eu sunt will grayson. al patrulea. tata n-a putut să vină, dar te apreciem amândoi, tiny cooper.

ar mai trebui să fie unul. un student în anul doi la northwestern.

urmează o pauză dramatică. toată lumea se uită împrejur.

și atunci EL se ridică în picioare. dacă ar putea să-l împacheteze la frenchy's și să-l vândă ca obiect porno, probabil că ar deține jumătate din chicago în mai puțin de un an. el este ceea ce s-ar întâmpla după nouă luni, dacă abercrombie și-ar trage-o cu fitch. e ca un star de cinema, olimpic la înot, următorul model de top al americii — toate la un loc. e îmbrăcat într-o cămașă argintie și în pantaloni roz. totul la el strălucește.

deloc genul meu. dar…

Zeul Gay: numele meu este will grayson.

Și te *iubesc*, tiny cooper.

în sfârșit, tiny, care a fost necaracteristic de tăcut în tot timpul ăsta, îngaimă niște cuvinte.

tiny: 847-555-3982

Zeul Gay: 847-555-7363

tiny: VREA CINEVA, VĂ ROG, SĂ NOTEZE ASTA PENTRU MINE?

jumătate din public încuviințează din cap.

după care se lasă din nou liniștea. e un pic cam ciudat, de fapt. nu știu dacă să mă așez sau ce să fac.

moment în care se aude o foială din partea întunecată a scenei. celălalt will grayson se desprinde de cor. merge direct spre tiny și îl privește în ochi.

c.w.g.: știi cum mă cheamă. și te iubesc, tiny cooper. chiar dacă poate nu în felul în care te iubește tipul în pantaloni roz.

și fata care trebuie să fie jane chicotește.

fata: numele meu nu este will grayson și te apreciez al naibii de mult, tiny cooper.

e cel mai ciudat lucru din lume. unul câte unul, toți de pe scenă îi spun lui tiny cooper că îl apreciază. (până și tipul numit phil wrayson — care erau șansele?) pe urmă publicul intră în rol. rând cu rând. unii o spun. alții o cântă. tiny plânge. eu plâng. toată lumea plânge.

pierd noțiunea timpului. pe urmă, când se termină totul, încep aplauzele. cele mai zgomotoase aplauze auzite vreodată. tiny vine în fața scenei. oamenii aruncă flori. ne-a adus pe toți laolaltă. simțim cu toții asta.

gideon: ai făcut bine.

ne unim degetele din nou.

eu: da, noi am făcut bine.

îi fac semn din cap celuilalt will grayson, care e pe scenă. îmi face și el semn. avem ceva în comun noi doi. dar adevărul este: cu toții avem.

ăsta e blestemul și binecuvântarea noastră. asta e încercarea și eroarea și *chestia* noastră.

aplauzele continuă. mă uit în sus, la tiny cooper. o fi el greu, dar acum plutește.

Mulțumiri-mărturisiri

Mărturisim că Jodi Reamer e un agent bestial și mărturisim, mai departe, că poate să ne bată pe amândoi deodată la scandenberg.

Mărturisim că ștergerea mucilor celui mai bun prieten e o alegere personală și se poate să nu fie compatibilă cu toate personalitățile.

Mărturisim că această carte probabil nu ar fi existat dacă Sarah Urist Green nu s-ar fi prăpădit de râs când i-am citit primele două capitole acum foarte mult timp, într-un apartament de foarte departe.

Mărturisim că am fost ușor dezamăgiți să aflăm că brandul de îmbrăcăminte Penguin nu are nicio legătură cu Editura Penguin, pentru că speram la o reducere la tricourile smart polo.

Mărturisim fabuloșenia necontrafăcută a lui Bill Ott, Steffie Zvirin și a nașei fermecate a lui John, Ilene Cooper.

Mărturisim că, așa cum nu ați putea vedea luna dacă nu ar exista soarele, nu ați fi avut nicio șansă să ne vedeți dacă nu era magnifica și nestăvilita inteligență a prietenilor noștri scriitori.

Mărturisim că unul dintre noi a copiat la examenul de admitere la facultate, dar nu a vrut s-o facă.

Mărturisim că, fiind persoana pe care a creat-o Dumnezeu, nu te poți dezice de iubirea lui Dumnezeu.

Mărturisim că am calculat terminarea acestei cărți, pentru a ne convinge editorul genial, Julie Strauss-Gabel, să-și numească copilul Will Grayson, chiar dacă e fată. Ceea ce e întru câtva necinstit, pentru că noi ar trebui probabil să ne numim copiii după ea. Chiar dacă sunt băieți.

CUPRINS

Table of Contents